

ВЕЧНИТЕ ДЕТСКИ РОМАНИ

Книга за джунглата Маугли

РЪДИАРД КИПЛИНГ

ПАИ

РЪДИАРД КИПЛИНГ КНИГА ЗА ДЖУНГЛАТА МАУГЛИ

Превод: Цветан Стоянов

chitanka.info

Едно момче, наречено Маугли, попада сред джунглата и е отгледано от вълча глутница. Мечката Балу му преподава Закона на джунглата, а Черната пантера Багира го учи на лов. С тяхна помощ Маугли побеждава враговете си, най-страшен от които е Куция тигър Шир Хан.

ПЪРВА КНИГА

БРАТЯТА НА МАУГЛИ

*Пак нощ и прохлада,
спи Ран, лешояда,
Манг, прилепът, вече се скри.
Човека затвори стадата в
обори,
че ний сме на лов до зори.
За ноктите смели, за зъбите
бели настъпи решителен час.
„Добър лов!“ на всеки по тия
пътеки, Закона сега е със нас!*

Беше седем часът през една гореща вечер над Сионийските хълмове, когато Бащата-вълк се събуди от своя дневен сън, почеса се, прозина се и протегна една след друга лапите си, за да се освободи от сънното усещане. Отпуснала голямата си сива муцуна, Майката-вълчица лежеше сред четирите си вълчета, които се въртяха и скимтяха, а луната светеше през отвора на пещерата, където те всички живееха.

— Ух! — каза Бащата-вълк. — Време е пак да вървя на лов! — И понечи да се спусне надолу по хълма, но една малка сянка с рунтава опашка прекрачи прага и изви:

— Желая ти щастие, о. Вожд на вълците! Желая щастие и здрави бели зъби на твоите благородни деца, та никога да не забравят гладните на тоя свят!

Беше чакалът — Табаки, Блюдолизецът. Всички вълци в Индия презират Табаки, защото той все гледа да направи пакост и разнася клюки, и яде парчета кожа и парцали от селските бунища. В същото време те се боят от него, тъй като Табаки често го хваща лудостта, тогава той забравя, че се е страхувал от другите, хуква през гората и хапе всичко по пътя си. Дори тигърът се крие, когато малкият Табаки

го хване лудостта, понеже лудостта е най-позорното нещо, което може да сполети едно диво животно. У нас я наричат хидрофобни, но животните я наричат „девани“ — бяс, и бягат от нея.

— Добре де, влез и виж! — каза сухо Бащата-вълк. — Тук няма никаква храна!

— О, може да няма храна за вълк — каза Табаки, — но за такова недостойно създание като мен и един изсъхнал кокал е цяло пиршество! Какви сме ние „гидур-лог“ (чакалският народ), та да придиряме? — И той се вмъкна навътре в пещерата, намери една еленова кост с малко месо по нея и весело я загриза.

— Благодаря за добрата вечеря — каза и облиза устни. — О, колко хубави са вашите благородни рожби! Какви големи очи имат! А са още толкова млади!... Наистина, би трябвало да се сетя, че царските деца се раждат царствени!

Табаки, разбира се, знаеше много добре, че когато ласкаеш децата пред самите тях, това води до нещастие, и му направи удоволствие да види смущението на Бащата-вълк и Майката-вълчица.

После седна, помълча малко, за да се наслади на злобната си постъпка, и добави с язвителен глас:

— Шир Хан, Великият, промени своите ловни места. Както сам ми каза, през цялата следваща луна той ще ловува из тия хълмове.

Шир Хан беше тигърът, който живееше край реката Вайнгунга, на двайсестина мили оттук.

— Той няма право! — сърдито поде Бащата-вълк. — Според Закона на джунглата, той няма право да променя ловните си места, без да предупреди от по-рано. Ще изплаши всичкия дивеч наоколо, а аз... аз сега храня двама.

— Майка му ненапразно го е нарекла Лунгри (Куция) — тихо каза Майката-вълчица. — Той по рождение е куц с единия крак, затова може да убива само добитък. Сега е ядосал селяните край Вайнгунга и идва тук, за да ядоса и нашите селяни. Заради него ще кръстосат джунглата надлъж и нашир, той ще се измъкне, а ние с нашите деца ще трябва да бягаме, когато подпалят тревата. Наистина ние сме много благодарни на Шир Хан!

— Да му предам ли вашата благодарност? — попита Табаки.

— Вън! — изкрещя Бащата-вълк. — Вън и върви да ядеш край твоя господар! Доста зло ни причини за една вечер.

— Отивам си — спокойно каза Табаки. — Можете сами да чуете Шир Хан долу в храсталака. Бих могъл да си спестя съобщаването на новината.

Бащата-вълк се заслуша и от тъмната долина, която се спускаше към малката река, дочу сухия, сърдит, ръмжащ, проточен хленч на тигър, който не е хванал нищо и пет пари не дава, че цялата джунгла ще го разбере.

— Глупак! — каза Бащата-вълк. — Да вдига такава врява, когато почва нощна работа! Какво мисли той — че нашите елени са като неговите тлъсти волове край Вайнгунга?

— Шт! Тази вечер той не е тръгнал нито за елен, нито за вол — каза Майката-вълчица. — Той е тръгнал за Човек!

Хленчът премина в глухо ръмжене, което сякаш идваше от всички посоки. Тъкмо този звук подлудява дърварите и циганите, които спят на открито, и ги кара понякога да се втурват право в устата на тигъра.

— Човек! — повтори Бащата-вълк и показва всичките си бели зъби — Пфу! Нима се свършиха бръмбарите и жабите в блатата, та да яде човеци, и то на наша земя!

Закона на джунглата, който винаги има сериозни причини за всяко свое повеление, забранява на животните да убиват човеци, освен когато показват на малките си как се убива Човек, но дори и тогава те могат да убиват само извън ловните места на глутниците и племената си. Истинската причина за това е, че когато убиеш Човек, рано или късно пристигат с пушки бели човеци на слонове и стотици кафяви човеци с гонгове, ракети и факли. Тогава всички в джунглата страдат. Помежду си обаче животните изтъкват друга причина: Човека бил най-слабото и беззащитно същество, затова било недостойно да го убиваш. Освен това добавят и още нещо, което е вярно: че който яде човешко месо, хваща краста и зъбите му изпадват.

Ръмженето се засили и завърши с гръмовното „Аарх“ — вика на скачащия тигър.

После се чу вой — съвсем не тигърски вой, но и той идеше от Шир Хан!

— Не е успял — каза Майката-вълчица. — Какво става?

Бащата-вълк изтича няколко крачки навън и чу как Шир Хан тъпче из храсталака, ръмжи яростно и фучи.

— Толкова му е умът на този глупак, че е скочил право в огъня на дърварите и си е изгорил лапите! — изсумтя Бащата-вълк. — И Табаки е с него.

— Някой се качва нагоре — каза Майката-вълчица и помръдна едното си ухо. — Бъди готов!

Храстите леко зашумяха и Бащата-вълк приклезна на задните си лапи, за да скочи. И ако можехте да го видите в този миг, щяхте да присъствате на най-необикновеното нещо в света — вълк, който прекъсва собствения си скок. Той бе излетял напред, преди да разбере какво иде насреща, и сега се помъчи да спре. Поради това подхвъркна четири-пет фута (Един фут = 30 сантиметра. Б. пр.) нагоре и падна почти на същото място, откъдето бе скочил.

— Човек! — извика той. — Човешко дете! Гледай! Точно пред него, хванало се за един нисък клон, стоеше голо кафяво дете, толкова малко, че едва пристъпяше. Едва ли някога такова нежно създание, с такива трапчинки на бузите, е влизало нощем във вълча пещера. То гледаше Бащата-вълк в лицето и се смееше.

— Човешко дете ли? — каза Майката-вълчица. — Никога не съм виждала човешки деца. Донеси го тук.

Един вълк така е свикнал да носи своите вълчета, че ако трябва, би могъл да вдигне яйце със зъбите си, без да го счупи. Макар челюстите на Бащата-вълк да се вкопчиха във врата на детето, нито един зъб не одраска кожата му, когато го остави между вълчетата.

— Колко е малко! Колко е голо и колко е храбро! — каза меко Майката-вълчица. Детето сега се блъскаше между вълчетата, за да се настани на топло. — Охо! И то иска да бозае с другите! Значи такова е човешкото дете! Ха! Коя друга вълчица може да се похвали, че е хранила човешко дете заедно със своите рожби?

— Чувал съм, че е имало такива неща — каза Бащата-вълк. — но никога по мое време, нито пък в нашата глутница. Виж го, цялото е без косми и мога да го убия с един удар на лапата, а то ме гледа и съвсем не се бои.

Луната, която светеше през отвора на пещерата, потъмня — затулиха я огромната четвъртата глава и раменете на Шир Хан. Зад него Табаки скимтеше:

— Тук, господарю, тук влезе!

— Шир Хан ни прави голяма чест — каза Бащата-вълк, но очите му гневно заблестяха. — От какво има нужда Шир Хан?

— От моята плячка! Човешкото дете е дошло тук. Родителите му офейкаха. Дайте ми го!

Шир Хан наистина бе скочил право в огъня на дърварите, както каза и Бащата-вълк, затова беснееше сега от болката в обгорените си лапи. Но Бащата-вълк знаеше, че отворът на пещерата е твърде тесен, за да влезе вътре тигър. Дори и там, където беше, предните лапи и раменете на Шир Хан бяха притиснати поради липса на място и той приличаше на Човек, който напразно иска да се бие в бъчва.

— Ние, Вълците, сме свободен народ — каза Бащата-вълк. — Ние приемаме заповеди само от водача на Глутницата, а не от всеки срещнат шарен убиец на добитък. Човешкото дете е наше и ние ще решим дали да го убием.

— Вие ли ще решите? Какво ми приказваш? В името на бивола, който убих, нима трябва да си пъхам муцуната във вашата кучешка дупка, за да взема това, което по право ми принадлежи? Чуваш ли, аз. Шир Хан, ти говоря!

Цялата пещера закънтя от рева на тигъра. Майката-вълчица избута вълчетата и скочи напред — двете ѝ очи, като две зелени луни в мрака, загледаха горящите очи на Шир Хан.

— А аз, Ракша (Демонът), ти отговарям! Човешкото дете е мое, Лунгри, мое и само мое! То няма да бъде убито. То ще живее и ще тича с Глутницата, и ще ходи на лов с Глутницата, а накрая, накрая — чуй сега какво ще ти кажа аз, о, убиецо на малки, голи деца, жабарьо и рибоядецо — накрая то ще подгони и теб! Хайде, махай се оттук, опърлено животно, или в името на елена, който убих (аз не ям дръглив добитък), ще те пратя обратно при майка ти по-куц, отколкото си се родил! Махай се!

Бащата-вълк се опули от учудване. Беше почти забравил дните, когато спечели Майката-вълчица след честен бой с пет други вълка и когато тя тичаше заедно с Глутницата и я наричаха Демонът не за да я поласкаят. Шир Хан би излязъл срещу Бащата-вълк, но не и срещу Майката-вълчица, защото знаеше, че на това място тя имаше всички преимущества пред него и щеше да се бие до смърт. Със злобно ръмжене той се дръпна заднишком от пещерата и извика отвън:

— Всяко куче може да лае в своя двор! Ще видим какво ще каже Глутницата за това осиновяване на човешко дете! Детето е мое и рано или късно ще дойде в моите уста, о, дългопашати крадци!

Майката-вълчица, задъхана, се хвърли обратно при вълчетата, а Бащата-вълк каза загрижено:

— В думите на Шир Хан има голям дял истина. Детето трябва да бъде показано на Глутницата. Наистина ли искаш да го задържиш, майко?

— Дали искам да го задържа? — прошепна тя. — То дойде голо, посред нощ, самичко и много гладно, но въпреки това не се боеше! Виж го, вече измести едно от моите вълчета! А тоя куц касарин иска да го убие и после ще избяга към Вайнгунга, когато селяните, жадни за отмъщение, ще вземат да преравят всичките ни леговища! Дали искам да го задържа? Разбира се, че ще го задържа! Лежи си спокойно, жабче! О, ти, Маугли — Маугли, което значи жаба, ще те наричам аз — ще дойде време ти да гониш Шир Хан, както сега той гони теб!

— Но какво ще каже Глутницата? — попита Бащата-вълк.

Закона на джунглата постановява много ясно, че всеки вълк може да се изтегли от своята Глутница, когато се ожени, но щом неговите вълчета пораснат толкова, че да стоят на краката си, той е длъжен да ги доведе пред Съвета на Глутницата. Съветът обикновено се свиква веднъж на месеца при пълнолуние и там останалите вълци ги приемат. След този преглед вълчетата са свободни да тичат, където поискат, и преди да убият своя пръв елен, никой възрастен вълк от Глутницата не може да убие никое от тях под какъвто и да било предлог. Щом хванат убиеца, наказанието е смърт и ако помислите за миг, ще се съгласите, че това е справедливо.

Бащата-вълк почака, докато неговите вълчета можеха да подтичват, и щом настана време да се събира Глутницата, заведе ги заедно с Маугли и Майката-вълчица пред Скалата на съвета — един стръмен, покрит с камънаци хълм, където можеха да се скрият и сто вълка. Акела, големият сив единак, който бе водач на Глутницата благодарение на своята сила и храброст, се беше изтегнал горе на скалата, а под него седяха четиридесетина, ако не и повече, вълка, различни по ръст и цвят — от сивите като язовец ветерани, които сами можеха да убият елен, до тригодишните младоци, които си въобразяваха, че могат. Цяла година вече ги водеше Единакът — на

младини два пъти бе падал във вълчи ями, а веднъж го бяха така били, че го помислили за мъртъв и го оставили да лежи, така че той знаеше похватите и обичаите на хората.

На Скалата не се говореше много. Вълчетата се боричкаха сред кръга, който бяха образували майките и бащите им. От време на време някой възрастен вълк се надигаше, бавно отиваше до някое вълче, оглеждаше го внимателно и се връщаше с безшумни стъпки на мястото си. Или пък някоя майка избутваше вълчето си на лунната светлина, за да е сигурна, че не е останало незабелязано. Акела викаше от своята скала:

— Вие знаете Закона! Вие знаете Закона! Гледайте добре, вълци!

А загрижените майки подемаха неговия вик:

— Гледайте, гледайте добре, вълци!

Най-сетне дойде ред и на Бащата-вълк. Майката-вълчица цялата настръхна, когато той избута Маугли, жабата в средата и Маугли седна там, засмя се и взе да си играе с блесналите срещу луната камъчета.

Акела не вдигна глава от лапите си, а продължи с еднообразния си вик: „Гледайте добре!“ В този миг глухо ръмжение се чу зад камъните — беше гласът на Шир Хан:

— Детето е мое! Дайте ми го! Какво ще прави Свободният народ с едно човешко дете?

Акела дори не мръдна с уши. Той каза само:

— Гледайте добре, вълци! Свободният народ не приема заповеди освен от Свободния народ! Гледайте добре!

Хор от ръмжение се надигна, един млад четиригодишен вълк поде въпроса на Шир Хан и го зададе на Акела:

— Но какво ще прави Свободният народ с едно човешко дете?

Според Закона на джунглата, има ли спор около приемането на едно вълче, за него трябва да се застъпят най-малко двама членове на Глутницата освен майка му и баща му.

— Кой ще се застъпи за човешкото дете? — каза Акела. — Кой от Свободния народ ще се застъпи?

Никой не се обади и Майката-вълчица се приготви за бой, знаейки, че това ще бъде последният ѝ бой — ако нещата стигнеха дотам, разбира се.

Тогавя единственото друго живо същество, което може да присъства на Съвета — Балу, сънливата кафява мечка, която преподава

на малките вълчета Закона на джунглата — старата Балу, която може да ходи навсякъде, понеже яде само орехи и корени, и мед, се надигна на задните си лапи и изръмжа.

— Човешкото дете ли? — каза тя. — Аз се застъпвам за човешкото дете. Не смятам, че то може да ни навреди. Не умея много да говоря, но казвам истината. Нека да тича заедно с Глутницата и да бъде прието с другите. Аз самата ще му преподавам.

— Трябва още един — каза Акела. — Балу се застъпи, тя е учителката на нашите млади вълчета. Кой друг ще се застъпи освен Балу?

Една тъмна сянка се спусна в кръга. Беше Багира, Черната пантера — цялата мастиленочерна, но с петната на пантера, които се меняха според осветлението като шарките на моарирана коприна. Всеки познаваше Багира и никой не би посмял да се изпречи на пътя ѝ, защото беше лукава като Табаки, смела като див бивол и буйна като ранен слон. Но гласът ѝ беше по-мек от дивия мед, който капе по дървото, а кожата ѝ — нежна като пух.

— О, Акела, и ти, Свободни народе! — измърка тя. — Аз нямам право да присъствам на вашия съвет, но Закона на джунглата казва, че когато има спор около приемането на вълче, животът на това вълче може да бъде откупен. А кой има и кой няма право да го откупи, Закона на джунглата не определя. Така ли е?

— Добре, добре! — обадиха се младите вълци, които са винаги гладни. — Слушайте Багира! Човешкото дете може да бъде откупено. Така гласи Закона.

— Зная, че нямам право да говоря тук, затова ви моля за разрешение.

— Говори, говори! — извикаха двадесетина гласа.

— Срамота е да се убие едно голо дете. Освен това, когато порасне, може да стане по-достойна плячка. Балу се застъпи за него. Сега, ако приемете човешкото дете според Закона, аз ще добавя към думите на Балу един бивол, и то тлъст, току-що убит, на по-малко от половин миля оттук. Нали може така?

Вдигна се врява, десетки гласове завикаха:

— Какво толкова има в това? То ще умре, когато започнат зимните дъждове! Ще изгори от слънцето! С какво може да ни навреди

една гола жаба? Нека да тича с Глутницата! Къде е биволът, Багира? Нека го приемем!

А после се чу дълбокият глас на Акела:

— Гледайте добре, гледайте добре, вълци! Маугли продължаваше да си играе с камъчетата и дори не забеляза как вълците един по един идваха и го разглеждаха. Най-сетне те всички се спуснаха надолу към убития бивол — останаха само Акела, Багира, Балу и новите родители на Маугли. Шир Хан още ревеше в нощта, защото беше много ядосан, че Маугли не бе предаден на него.

— Ревя, ревя! — измърмори под мустаците си Багира. — Ревя, защото ще дойде време, когато това голо създание ще те накара да заревеш другояче, ако разбирам нещо от Човек!

— Добре стана така — каза Акела. — Човеците и техните деца са много умни. След време той може да ни бъде в помощ.

— Да, ще ви бъде в помощ, когато има нужда от помощ — каза Багира. — Защото никой не може да се надява, че ще води Глутницата вечно!

Акела не каза нищо. Той си помисли как всеки водач на глутницата полека-лека губи силата си и става все по-слаб и по-слаб, докато накрая бъде убит от вълците, за да дойде нов водач, който ще бъде убит на свой ред.

— Вземи го — каза той на Бащата-вълк, — и го обучи, както се обучават децата на Свободния народ.

Така Маугли влезе в Сионийската вълча глутница срещу един убит бивол като откуп и добрата дума на Балу.

Сега, щете не щете, трябва да прескочите цели десетина години и само да си представите чудесния живот, който Маугли водеше сред вълците, защото ако той се опишеше, би изпълнил много, много книги. Маугли растеше с вълчетата, макар че те, разбира се, бяха станали възрастни вълци, а той беше още дете. Бащата-вълк го обучаваше, обясняваше му смисъла на нещата в джунглата, така че всяка шумоляща тревичка, всеки топъл полъх през нощта, всеки звук на бухалите над главата му, всяко драскане от ноктите на прилепа, когато спираше за малко на някое дърво, всяко пляскане на рибката, която скача в някой вир, имаха за него същия смисъл, какъвто има за един специалист най-малката подробност от неговата работа. Когато не учеше, той се припичаше на слънце и спеше, и ядеше, и пак спеше;

когато се чувстваше мръсен или му бе горещо, къпеше се във вировете на джунглата, когато му се поискаше мед (Балу го бе научила, че медът и орехите са също така приятни на вкус, както и суровото месо), катереше се по дърветата да го търси, а Багира му показваше как да прави това.

Багира лягаше на някой клон и го викаше:

— Хайде, малко братче!

Отначало Маугли се вкопчваше за клоните като ленивец, но после се научи да се хвърля от клон на клон смело като сива маймуна. Участваше също в Съвета край Скалата, когато се събираше Глутницата, и там откри, че ако се втрени право в очите на някой вълк, вълкът не издържа и отклонява погледа си, и започна да се втрени така само за да се забавлява.

Друг път вадеше дългите тръни от лапите на своите приятели — вълците жестоко страдат от тръни и репей по козината си. Нощем се спускаше надолу, към обработваните от човеците земи, и гледаше с голямо любопитство селяните край техните колиби, но изпитваше към тях недоверие, защото Багира веднъж му показва голяма четвъртита кутия с капак, който неочаквано падаше, така хитро скрита в джунглата, че той замалко не влезе в нея. Багира му каза, че това било капан.

Най-много му харесваше да ходи с Багира в тъмните й топли дълбини на гората, да спи там целия ден, а нощем да гледа как Багира убива. Когато беше гладна, Багира убиваше наляво и надясно, а същото правеше и Маугли с едно изключение. Щом порасна достатъчно, за да разбира нещата, Багира му каза никога да не докосва добитък, понеже е бил откупен от Глутницата срещу един убит бивол.

— Цялата джунгла е твоя — каза Багира, — и можеш да убиваш всичко, стига да имаш сила! Но заради бивола, с който беше откупен, никога не бива да убиваш добитък, млад или стар. Това е Закона на джунглата!

И Маугли се подчиняваше безпрекословно.

Той растеше и заякваше, както може да расте само момче, което не знае нито училище, нито уроци и което не мисли за нищо друго освен с какво ще се наяде.

Два-три пъти Майката-вълчица му каза, че трябва да се пази от Шир Хан и че някой ден трябва да убие Шир Хан, но докато един млад

вълк би имал винаги наум такъв съвет, Маугли го забравяше, понеже беше само момче, макар че би се нарекъл вълк, ако можеше да говори на някой човешки език.

Шир Хан непрекъснато му се изпречваше на пътя в джунглата, защото докато Акела старееше и отслабваше, Куция тигър все повече се сприяеляваше с младите вълци от Глутницата, подхвърляйки им парчета месо от своята плячка — нещо, което Акела никога не би допуснал, ако имаше предишната си власт. Шир Хан ги ласкаеше и изказваше учудването си, че такива добри млади ловци търпят да ги води един умиращ вълк и едно човешко дете. „Казват ми — подхвърляше Шир Хан, — че на Съвета не смеете да го погледнете в очите!“ — и младите вълци ръмжаха и настръхваха.

Багира, която всичко виждаше и всичко чуваше, знаеше за това. Един-два пъти тя направо предупреди Маугли, че Шир Хан ще го убие някой ден, но Маугли се смееше и отговаряше:

— С мен е Глутницата, с мен си ти! Балу също, макар че е такава мързелива, би нанесла няколко удара заради мен. Защо да се боя?

Тогава един горещ ден на Багира й хрумна друга мисъл, родена от нещо, което беше чула. Може би Ики, бодливото свинче, й го беше казало, но докато двамата с Маугли лежаха в дълбините на джунглата и момчето бе облегнало глава върху хубавата й черна кожа, тя му подхвърли:

— Малко братче, колко пъти съм ти казвала, че Шир Хан е твой враг?

— Толкова пъти, колкото орехи има на тая палма! — отговори Маугли, който, разбира се, не знаеше да брои. — Но какво от това? На мен ми се спи, Багира, а Шир Хан е само една дълга опашка и гръмлив глас като Мас, пауна.

— Но сега не е време за сън. Балу го знае, аз го знам, Глутницата го знае, дори най-глупавият елен го знае. Табаки също ти го е казал.

— Хо-хо! — каза Маугли. — Неотдавна Табаки дойде при мен и ми наговори куп грубости: че съм бил голо човешко дете, че не ме бивало да изровя дори една гулия от земята! Но аз го хванах за опашката и го халосах два пъти в една палма, та да се научи на добри обноски!

— Това е било глупост от твоя страна, защото макар Табаки да прави пакости, той ти е казал нещо, което твърде много те засяга.

Отвори си очите, малко братче! Шир Хан не смее да те убие в джунглата, защото го е страх от тези, които те обичат, но помни, че Акела е много стар и скоро ще дойде денят, когато няма да може да убие своя елен и тогава вече няма да е водач. Много от вълците, които те видяха при първото ти явяване в Съвета, също остаряха, а младите вярват в това, което ги учи Шир Хан — че човешко дете няма място в Глутницата. Скоро ти ще станеш Човек.

— А какво е Човека, та да не бива да тичам със своите братя? — каза Маугли. — Аз съм се родил в джунглата, подчинявам се на Закона на джунглата и няма вълк от нашите, на когото да не съм извадил трън от лапата. Те наистина са мои братя!

Багира се протегна с цялата си дължина и притвори очи.

— Малко братче — каза тя, — я ме пипни за шията! Маугли протегна силната си кафява ръка и под копринената брада на Багира, където лъскавите косми закриваха могъщите заоблени мускули, напипа малко голо място.

— Никой в джунглата не знае, че аз, Багира, нося този белег — белега на веригата! Но въпреки всичко, малко братче, аз съм родена между човеците и между човеците умря моята майка — в клетката на царския дворец в Удайпур. Затова платих откуп за теб на Съвета, когато ти беше малко голо дете. Да, аз също съм родена между човеците, аз никога не бях виждала джунглата, те ме хранеха зад решетките от голям железен тиган, докато една нощ почувствах, че съм Багира, пантерата, а не човешка играчка, счупих глупавата ключалка с един удар на лапата си и си отидох и понеже бях научила навиците на човеците, в джунглата станах по-страшна и от Шир Хан. Не е ли така?

— Да — каза Маугли. — Всички в джунглата се боят от Багира, всички... освен Маугли.

— О, ти си човешко дете! — нежно каза Черната пантера. — И тъй както аз се върнах в джунглата, така и ти накрая трябва да се върнеш при човеците — при човеците, които са твои братя... ако не те убият на Съвета.

— Но защо... защо ще искат да ме убиват? — попита Маугли.

— Погледни ме — каза Багира и Маугли я погледна право в очите. Голямата пантера след половин минута извърна глава.

— Ето защо — каза тя и премести лапа по листата. — Дори аз не мога да те гледам в очите, аз, която съм родена между човеците и те обичам, малко братче. А другите те мразят, защото не могат да издържат погледа ти, защото си умен, защото си им вадил тръни от лапите... защото си Човек.

— Аз не знаех тия неща — мрачно каза Маугли и гъстите му черни вежди се намръщиха.

— Какъв е Закона на джунглата? Първо удряй, после говори! По самото твое безгрижие те разбират, че си Човек. Но бъди умен. Усещам, че когато Акела не сполучи при своя следващ лов — а за него всеки следващ лов става по-труден и по-труден — Глутницата ще се обърне срещу двама ви. Те ще свикат Съвета на джунглата край Скалата и тогава, и тогава... Сетих се! — извика Багира и скочи. — Върви бързо при човешките колиби в долината и вземи малко от Червеното цвете, което те отглеждат там, та щом решителният миг настъпи, да имаш приятел по-силен и от мен, и от Балу, и от всички свои приятели в Глутницата. Върви и вземи Червеното цвете!

Под Червеното цвете Багира разбираше огъня, но нито едно създание в джунглата не назоваваше огъня със собственото му име. Всяко животно изпитваше ужасен страх от него и измисляше хиляди начини да го опише.

— Червеното цвете ли? — каза Маугли. — Онова, дето расте привечер край колибите? Ще взема от него.

— Ето това са думи на човешко дете — гордо каза Багира. — Помни, че то расте в малки гърнета. Бързо вземи едно и го дръж при себе си, докато стане нужда.

— Добре — каза Маугли. — Отивам. Но сигурна ли си, о, Багира — той плъзна ръка край великолепната ѝ шия и я погледна дълбоко в големите очи, — сигурна ли си, че всичко това е работа на Шир Хан?

— В името на счупената ключалка, която ми върна свободата, сигурна съм, малко братче!

— Тогава пък, в името на бивола, с който съм откупен, аз ще платя на Шир Хан, ще му платя всичко, което му дължа, а и малко повече! — каза Маугли и се скри в джунглата.

— Ето това е Човека, това е Човека! — каза си Багира и легна отново. — О, Шир Хан, никога не си тръгвал ти на по-несполучлив лов от онзи миг, в който преди десет години подгони това малко жабче!

Маугли все повече се отдалечаваше в гората, тичаше бързо и сърцето му пламтеше. Той се върна в пещерата, когато вечерната мъгла се вдигаше, пое дъх и погледна към долината. Вълчетата бяха излезли, но от дъното на пещерата Майката-вълчица по дъха му позна, че нещо тревожи нейното жабче.

— Какво има, сине? — попита тя.

— Шир Хан се е разпищял като прилеп — подметна той. — Тази нощ отивам на лов към земите на Човеците! — и Маугли се спусна надолу през храстите до малката река в края на долината. Тук изведнъж се спря, защото чу ловния вой на Глутницата, чу и изплашения рев на подгонения елен и фученето му, когато накрая се извърна за бой. Тогава се разнесоха злобните, ожесточени викове на младите вълци:

— Акела! Акела! Нека Единакът покаже силата си. Място за водача на Глутницата! Скачай, Акела!

Единакът вероятно бе скочил и изтървал плячката, защото Маугли чу празното тракане на челюстите му и болезненото изскимтяване, когато еленът го събори с предните си копита.

Маугли не остана повече, а се устреми нататък, виковете заглъхнаха зад него и накрая стигна нивите, където живееха селяните.

— Багира беше права — задъхано си каза той и се настани зад купа сено до прозореца на една колиба. — Утре ще бъде решителен ден за Акела и за мен!

После притисна лице към прозореца и загледа огъня в огнището. Видя как жената на селянина ставаше и го хранеше с някакви черни буци през нощта, а когато настъпи утрото и мъглата стана студена и бяла, видя как детето на селянина напълни с яркочервени въглени едно плетено гърне, измазано отвътре с глина, покри го с одеяло и излезе да храни добитъка в обора.

— Това ли е всичко? — каза си Маугли. — Щом едно дете може да го прави, няма нищо страшно! — И той сви зад ъгъла, пресрещна момчето, грабна гърнето от ръката му и изчезна в мъглата. Момчето зарева от ужас.

— Те много приличат на мен — каза Маугли и задуха в гърнето, както беше видял да духа жената. — Това тука ще умре, ако не го нахраним с нещо! — И той взе да хвърля съчки и суха кора върху

червения огън. По средата на пътя срещна Багира — утринната роса блестеше по козината ѝ като скъпоценни камъчета.

— Акела изтърва плячката — каза пантерата. — Те щяха да го убият още снощи, но искаха и ти да си там! Сега те търсят навсякъде по хълмовете!

— Бях надолу към земите на Човеците. Готов съм! Ето! — Маугли вдигна гърнето с огъня.

— Добре! Виждала съм човеците да мушват сух клон в това нещо и след малко на края му цъфва Червеното цвете. Не те ли е страх?

— Не. Защо да ме е страх? Спомням си — сега то ми се струва като сън — как, преди да стана вълк, лежах край Червеното цвете и ми беше топло и приятно!...

Целия този ден Маугли седя в пещерата, пазеше гърнето с огъня и мушкаше сухи вейки в него, за да види как изглеждат. Той намери един клон, който го задоволи, и когато вечерта Табаки дойде до пещерата и грубо му съобщи, че го викат пред Скалата на съвета, той се смя, докато Табаки избяга. Тогава Маугли тръгна за Съвета, все още смеейки се.

Акела Единакът сега седеше долу край скалата и това значеше, че мястото на водача е свободно. Шир Хан и неговите вълци блюдолизци свободно обикаляха насам-натам и всички ги ласкаеха. Багира легна близо до Маугли, между чиито колене беше гърнето с огъня. Когато всички се събраха, Шир Хан заговори — нещо, което никога не би се осмелил да направи преди, когато Акела беше в силата си.

— Той няма право! — прошепна Багира. — Кажи им го! Той е кучи син! Той ще се уплаши! Маугли скочи на крака.

— Свободен народе! — извика той. — Откога Шир Хан води Глутницата? Какво общо има един тигър с нашето водачество?

— След като мястото на водача е свободно и аз бях поканен да говоря... — започна Шир Хан.

— От кого? — попита Маугли. — Нима всички ние сме чакали, та се умилкваме пред този касапин на добитък? Водачеството на Глутницата засяга само Глутницата.

Тогава се чуха виковете:

— Млъкни, човешко дете!... Нека да говори, той е спазвал нашия Закон!

— Да говори Мъртвия вълк! — прогърмяха накрая по-старите вълци.

Щом водачът на Глутницата пропусне плячката си, наричат го Мъртвия вълк, докато още живее — обикновено това не трае дълго.

Акела уморено вдигна старата си глава.

— Свободни народе и вие, чакали на Шир Хан! Дванайсет години аз ви водих да убивате и през това време никой от вас не попадна в капан, никой не беше осакатен. Сега пропуснах плячката си. Вие знаете, че това беше заговор срещу мен. Вие знаете, че нарочно ме докарахте пред един непреследван елен, един елен със свежи сили, за да се прояви моята слабост. Това беше хитро скроено. Ваше право е да ме убие тук, пред Скалата на съвета. Но аз питам: „Кой от вас ще погуби Единака?“ Защото мое право е, по Закона на джунглата, да се биете с мен един по един!

Последва дълго мълчание — нито един вълк не смееше сам да се бие до смърт с Акела. Тогава Шир Хан изрева:

— Пфу! Какво ни интересува този беззъб глупак? Той е обречен да умре! Човешкото дете е, което все още живее. Свободен народе, то от самото начало беше моя плячка. Дайте ми го! Омръзна ми вече това получовешко, полувълчо недоразумение! Десет години то смущава джунглата. Дайте ми човешкото дете или завинаги ще ходя на лов по тия места и няма да ви дам повече нито един кокал. То е Човек, дете на Човек, и аз го мразя от цялото си сърце!

Тогава повече от половината вълци закрещяха:

— Човек! Човек! Какво общо имаме ние с един Човек? Нека да си върви, отдето е дошъл!

— И да вдигне всички човеци в селата срещу нас? — изръмжа Шир Хан. — Не, дайте ми го на мен! Той е Човек и никой от нас не може да го гледа право в очите!

Акела пак вдигна глава и каза:

— Той е ял от нашата храна, той е спал с нас, той е гонил дивеч към нас! Той не е нарушил с нищо Закона на джунглата.

— А освен това аз съм го откупила с един бивол, когато беше приет — каза Багира с най-сладък глас. — Един бивол не струва кой знае колко, но честта на Багира е нещо, за което тя би водила бой!

— Един бивол, изяден преди десет години! — изръмжа Глутницата. — Какво ни интересуват кокали отпреди десет години?

— А дадената дума? — каза Багира и белите ѝ зъби се оголиха. — Ненапразно ви наричат Свободен народ!

— Не може човешко дете да тича с Народа на джунглата! — ревна Шир Хан. — Дайте ми го!

— Той е наш брат във всичко освен по кръв — продължи Акела, — а вие искате да го убие тук! Наистина аз живях твърде дълго! Някои от вас проядиха добитък, за други чувам, че подучени от Шир Хан, отиват в тъмни нощи и отвличат деца от прага на човешките колиби. Аз знам, че сте страхливци и се обръщам към вас като към страхливци! Ясно е, че трябва да умра и моят живот няма стойност, иначе бих го предложил вместо живота на човешкото дете. Но заради честта на Глутницата — една нищожна подробност, която вие забравихте, след като останахте без водач — заради честта на Глутницата аз ви обещавам, че ако пуснете човешкото дете да си отиде, няма да оголя нито един зъб срещу вас, когато настане време да умра. Ще умра, без да се бия. Това ще спести на Глутницата поне три живота. Повече не мога да направя, но ако искате, ще ви спестя позора, че сте убили един ваш брат който не е прегрешил с нищо, един ваш брат, за когото са се застъпили и когото са откупили от Глутницата според Закона на джунглата.

— Той е Човек... Човек... Човек! — ръмжеше Глутницата и повечето вълци започнаха да се събират около Шир Хан, чиято опашка се размърда.

— Сега цялата работа е в твоите ръце — каза Багира на Маугли. — Ние не можем да направим нищо повече, освен да се биеш за теб!

Маугли се изправи, вдигна гърнето с огъня. После протегна ръце и се прозина в лицето на Глутницата; но той беше бесен от ярост и мъка, защото по вълчия си обичай вълците никога не му бяха казали колко го мразят.

— Ей, вие, слушайте! — извика той. — Това кучешко джафкане е съвсем излишно. Тази вечер много пъти ме нарекохте Човек (макар че бих искал да бъда вълк като вас до края на живота си), та мисля, че в думите ви има истина. Затова няма да ви наричам повече „мои братя“, а ще ви наричам „кучета“, както би ви наричал един Човек. Какво искате и какво не искате няма да решавате вие! Това е моя работа и за

да разберете по-ясно, че е моя работа, аз. Човека, донесох тук малко от Червеното цвете, пред което вие, кучета с кучета, тръпнете от ужас!

Той захвърли гърнето с огъня на земята и няколко червени въглена запалиха сухия мъх. От него лумна пламък, пропълзя напред, и целият Съвет се дръпна ужасен.

Маугли бутна своя сух клон в огъня, докато малките вейчици се запалиха, запукаха, и го завъртя над главата си между своите вълци.

— Сега ти си господарят — каза тихо Багира. — Спаси Акела от смърт. Той винаги е бил твой приятел.

Акела, мрачният стар вълк, който никога в живота си не бе искал милост, хвърли тъжен поглед към Маугли. Момчето стоеше, цялото голо, с дълга черна коса, разпиляна по раменете. Светлината на горящия клон караше сенките да скачат и трептят.

— Добре! — каза Маугли, бавно изглежда всичките и издаде напред долната си устна. — Виждам, че всички сте кучета. Аз отивам при моя народ... ако той е мой народ. Джунглата е затворена за мен и ще трябва да забравя вашите приказки и вашето другарство, но ще бъда по-милосърден от вас. Понеже съм ви бил брат във всичко освен по кръв, аз ви обещавам, че когато бъда Човек между Човеците, няма да ви предам на Човеците, така както вие предадохте мен! — Той ритна огъня с крак и искрите се разхвърчаха. — Няма да има война между който и да е от нас и Глутницата! Но преди това трябва да платя един дълг! — Той пристъпи към мястото, където Шир Хан седеше и примигваше глупаво срещу пламъците. Хвана го за козината под брадата. Багира го последва съвсем отблизо, за да се намеси при нужда.

— Стани, куче! — извика Маугли. — Стани, когато един Човек ти говори, или ще ти опърля козината!

Шир Хан присви уши и затвори очи, защото горящият клон беше много близо.

— Този убиец на добитък каза, че ще ме убие пред Съвета, понеже не ме е убил, когато съм бил дете. Ето, ето, ето как бием ние кучетата, когато сме човеци! Само мръдни с мустак, Лунгри, и аз ще ти натикам Червеното цвете право в гърлото!

Той зашиба с клона Шир Хан по главата, а тигърът зави и заскимтя от мъчителен страх.

— Пфу! Опърлен котарако, махай се сега! И помни, че когато следния път дойда пред Скалата на съвета, ще дойда така, както идват човеците, и ще нося кожата на Шир Хан върху главата си!... А сега за вас, другите! Акела ще бъде свободен да живее колкото иска! Вие няма да го убие, защото такава е моята воля! И най-сетне мисля, че не е нужно да седите тук повече с вашите оплезени езици и да си въобразявате, че сте нещо повече от кучета, които в този миг пропъждам... ей така! Хайде, махайте се!

Огънят лудо гореше в края на клона, Маугли заудря наляво и надясно по кръга и вълците с вой се разбягаха. Искрите обгаряха козината им. Най-сетне останаха само Акела, Багира и може би десетина вълка, които бяха на страната на Маугли. И тогава Маугли усети, че нещо го боли отвътре, така както никога преди не го беше боляло, и той спря дъха си, и зарада, и сълзи потекоха по лицето му.

— Какво е това? Какво е това? — казваше той. — Аз не искам да напусна джунглата и не знам какво е това! Да не би да умирам, Багира?

— Не, малко братче. Това са само сълзи, сълзи, които човеците пускат от очите си — каза Багира. — Сега виждам, че си вече Човек, а не човешко дете. Занапред джунглата наистина е затворена за теб. Остави ги да капят, Маугли, това са само сълзи! — А Маугли седеше и плачеше така, че сърцето му щеше да се пукне. Дотогава никога в живота си не беше плакал.

— Сега — каза той, — ще отида при Човеците. Но първо трябва да се сбогувам с моята майка! — И отиде в пещерата, където тя живееше с Бащата-вълк, и заплака в козината ѝ, а четирите млади вълка жално завиха.

— Нали няма да ме забравите? — попита Маугли.

— Никога, никога, додето можем да следваме диря! — казаха те. — Идвай в подножието на хълмовете, когато бъдеш Човек, и ние ще ти говорим; а и ние ще идваме в човешките земи да си играем с теб нощем!

— Ела, ела скоро! — каза Бащата-вълк. — О, умно жабче, върни се скоро, защото ние остаряваме, майка ти и аз!

— Ела скоро! — каза Майката-вълчица. — Мой малък, голичък сине! Чуй ме, човешко дете, теб съм обичала повече от всичките си вълчета!

— Непременно ще дойда — каза Маугли, — и когато дойда, то ще бъде, за да простра кожата на Шир Хан върху Скалата на съвета. Не ме забравяйте! Кажете на всички в джунглата да не ме забравят!

Вече настъпваше утро и Маугли се запъти надолу по хълмовете сам, към нивите, за да се срещне с тези тайнствени същества, които се наричат Човеци.

ЛОВНА ПЕСЕН НА СИОНИЙСКАТА ГЛУТНИЦА

*Когато се съмна, уплашен елен изрева
веднъж — и още веднъж!
И припна сърна подир него, и припна сърна
и там, във гората, отново ги скри тишина.
Аз дебнех самичък, зад гъстата влажна трева
веднъж — и още веднъж!
Когато се съмна, уплашен елен изрева
веднъж — и още веднъж!
Назад аз промъкнах се тих, аз промъкнах се тих,
на нашата Глутница плякката де е открих,
водачът ни бързо над дирята сведе глава
веднъж — и още веднъж!
Когато се съмна, и всеки от нас изрева
веднъж — и още веднъж!
От нашите стъпки във джунглата няма ни знак,
и виждат очите ни, виждат в най-черния мрак.
Преследвай, догонвай, скочи и убий след това
веднъж — и още веднъж!*

ЛОВЪТ НА КАА

Леопардът с шарки се гордее,
биволът — с рога и стъпка
здрава,
чист бъди: по бляскавата кожа,
че е смел, ловецът се познава.
Ако сам откриеш, че еленът
може да те бодне отдалече,
то не спирай, за да ни го
кажеш:
ний го знаем от години вече.
Не Мъчи ти малки животинки,
а им казвай „братче“ и
„сестрица“,
че макар да ти изглеждат
дребни,
може майка им да е стръвница.
„Страшен съм!“ — вълчето
младо вика,
първата си плячка щом убие.
Но то малко е, а джунглата —
грамадна.
Нека по-добре без шум се скрие.
Мъдрост
и на Балу

Това, което се разказва тук, стана малко преди Маугли да бъде прогонен от Сионийската глутница, по времето, когато Балу го запознаваше със Закона на джунглата. Голямата сериозна стара кафява мечка се радваше, че има такъв схватлив ученик, защото младите вълци научават само онова от Закона на джунглата, което се отнася до

тяхната глутница и племе, и обучението им свършва, щом могат да повторят Ловното правило:

— Крака, които вървят без шум, очи, които виждат в мрака, уши, които чуват вятъра в леговището му, остри бели зъби — с това се отличават нашите братя освен Табаки и Хиената, които ние мразим!

Но Маугли като човешко дете трябваше да научи много повече. Понякога Багира, Черната пантера, разхождайки се из джунглата, идваше да види как върви обучението на нейния любимец и мъркаше, облегла глава на някое дърво, а Маугли повтаряше пред Балу дневния урок. Момчето можеше да се катери така добре, както да плува, и да плува така добре, както да тича — затова учителката Балу му преподаваше и ония части от Закона, които се отнасяха до водите и върховете на дърветата: как да различи гнил клон от здрав, как да говори учтиво на дивите пчели, когато се натъкне на техен кошер петдесет фута над земята; какво да каже на Манг, прилепа, ако го разтревожи по пладне между клоните; как да предупреди водните змии във вировете, преди да се хвърли с плясък сред тях. Никой от Народа в джунглата не обича да го смущават и всички са готови веднага да се нахвърлят върху смутителя. Маугли научи и Ловното предупреждение на чужденеца — ако тръгнеше на лов извън своите земи, трябваше да го повтаря на висок глас, докато получи отговор. Преведено на човешки език, то гласи: „Позволи ми да ловувам тук, понеже съм гладен“. А отговорът е: „Ловувай, но за да се нахраниш, а не за удоволствие“.

От всичко това личи колко много имаше да учи Маугли, при това да го учи наизуст и той се отегчаваше много да повтаря едно и също нещо стотици пъти. По този повод Маугли получи от Балу удар с лапа и разсърден избяга, а мечката каза на Багира:

— Човешкото дете си е човешко дете и трябва да научи целия Закон на джунглата.

— Но помисли колко мъничък е той! — възрази Черната пантера, която би разглезила Маугли, ако зависеше от нея. — Как може неговата малка главичка да побере толкова много приказки?

— А нима в джунглата не убиват малките, също както и големите? Убиват ги! Затова го уча на тия неща и щом ги забравя, го удрям, макар и нежно!

— Нежно! Какво разбираш от нежност ти с своята желязна лапа?
— изръмжа Багира. — Днес цялото му лице е издраскано от своята... нежност! Пфу!

— По-добре да е издраскан от главата до краката, но от мен, защото аз го обичам, отколкото да загине от своето невежество — разгорещено отговори Балугу. — Сега го учи на Властните думи на джунглата, които да го пазят от птиците и змийския народ, както и от всички четирикраки, които ходят на лов, с изключение на неговата собствена глутница. Сега може да потърси подкрепа от цялата джунгла, стига да запомни думите. Не заслужава ли това малко бой?

— Добре, но внимавай да не пребиеш някога човешкото дете. То не е горски дънер, та да си точиш на него тъпите нокти. А какви са тия Властни думи? Аз по-скоро бих дала подкрепа, отколкото да потърся — Багира протегна лапа и с възхищение огледа своите нокти, сини като стомана и остри като бръснач. — Но все пак ми е любопитно да ги знам!

— Ще повикам Маугли и той ще ти ги каже, ако иска! Хайде, ела, малко братче!

— Главата ми бучи като кошер — чу се сърдит глас над главите им и Маугли се плъзна надолу по дънера на едно дърво, сърдит и възмутен. Като стигна земята, той добави: — Ида за теб, Багира, а не за теб, дебела, стара Балугу!

— Все ми е едно за кого идеш — каза Балугу, макар че се почувства оскърбена. — Кажи тогава на Багира Властните думи на джунглата, които днес научи от мен!

— Властните думи за кой народ? — попита Маугли, доволен, че ще може да се прояви. В джунглата има много езици. Аз ги знам всичките.

— Ти знаеш някои неща, но не чак толкова много! Виждаш ли, Багира, те никога не са благодарни на своята учителка! Нито едно вълче не се е върнало да благодари на старата Балугу за нейните уроци. Кажи тогава думите за Ловния народ, учена главо!

— Ние сме от една кръв, вие и аз! — каза Маугли и придаде мечешко произношение на думите, които употребяваше целият Ловен народ.

— Добре! Сега за птиците!

Маугли ги повтори и изсвири накрая като ястреб.

— Сега за змийския народ! — каза Багира. Едно неописуемо съскане се разнесе в отговор, Маугли подскочи, ритна във въздуха, сам си изръкопляска и се метна върху гърба на Багира. Заудря с пети по гладката ѝ кожа и взе да прави колкото можеше по-грозни муцуни на Балю.

— Ето на, ето на! Това си струваше няколко драскотини — каза нежно Кафявата мечка. — Някой ден ще си спомниш за мен!

И се обърна, за да разкаже на Багира как помолила Хати, Дивия слон, който знае всичко за тези неща, да каже Властните думи на Маугли и как Хати завел Маугли до един вир, за да научи змийските думи от водна змия, понеже Балю не можела да ги произнесе, и как сега Маугли бил горе-долу осигурен срещу всякакви нещастия в джунглата, защото нито змия, нито птица, нито друго животно биха го нападнали.

— Следователно няма вече от кого да се страхува — изпъчи се Балю и с гордост потупа големия си космат корем.

— Освен от своето собствено племе — тихо измърмори Багира и после подхвърли силно към Маугли: — Ей, имай милост към моите ребра, малко братче! Какъв е този танц отгоре ми?

Маугли се мъчеше да привлече вниманието им, като дърпаше козината по рамото на Багира и същевременно я риташе силно. Двете животни млъкнаха и той извика с все сила:

— А сега аз ще си имам собствено племе и цял ден ще го водя по клоните!

— Каква нова щуротия си измислил, глупчо? — попита Багира.

— О, да, и ние ще хвърляме клони и кал по старата Балю — продължи Маугли. — Те ми обещаха. Ой!

— Буф! — Голямата лапа на Балю смъкна Маугли от гърба на Багира, Момчето се строполи между големите ѝ предни крака и видя, че мечката е разгневена.

— Маугли — каза Балю, — ти си говорил с Бандар-лог, с маймунския народ?

Маугли погледна Багира, за да види дали пантерата също е разгневена. Очите на Багира бяха студени и твърди като два лъскави зелени камъка.

— Ти си бил с маймунския народ, със сивите маймуни, с Народа без Закон — с всеядците! Какъв срам!

— Когато Балу ме удари по главата — каза Маугли (той още лежеше по гръб), — аз избягах и сивите маймуни слязоха от дърветата и ме съжалиха. Само те ме съжалиха! — Той заподсмърча.

— Маймунският народ те съжалил! — изръмжа Балу. — Тяхното съжаление е колкото неподвижността на планинския поток! Колкото прохладата на лятното слънце! И какво стана после, човешко дете?

— И после... после те ми дадоха да ям орехи и други хубави неща и ме занесоха на ръце чак до върховете на дърветата, и казаха, че съм бил техен брат по кръв, само дето съм нямал опашка, и че един ден съм щял да стана техен водач!

— Те нямат водач — каза Багира. — Те лъжат. Те винаги са лъгали.

— Бяха много добри към мен и ми казаха пак да ида при тях. Защо никога досега не сте ме водили при маймунския народ? Те стоят на краката си така, както стоя аз. Те не ме удрят с твърди лапи. Те си играят цял ден. Пусни ме да стана! Ей, лоша Балу, пусни ме да стана! Искам пак да отида и да си играя с тях!

— Слушай, човешко дете — каза мечката и гласът ѝ изобоботи като гръмотевица в гореща нощ. — Аз съм ти преподавала целия Закон на джунглата, за всички народи в джунглата, освен за маймунския народ, който живее по дърветата. Те нямат Закон. Те са изхвърлени от всички. Те нямат свой собствен език, а употребяват откраднати думи, които са дочули, докато подслушват и надзъртат, и дебнат горе по клоните. Техните обичаи не са наши обичаи. Те нямат водачи. Те нямат спомени. Те се хвалят и бърборят, и си въобразяват, че са велик народ, който се кани да върши велики дела в джунглата, но после един орех пада отгоре и те избухват в смях и забравят всичко. Ние от джунглата нямаме вземане-даване с тях. Ние не пием там, откъдето пият маймуните, не ходим там, където ходят маймуните, не ловуваме там, където те ловуват, не умираме там, където те умират. Чувал ли си ме до днес да ти говоря за Бандар-лог?

— Не — каза шепнешком Маугли, защото цялата джунгла притихна след думите на Балу.

— Народът на джунглата ги е махнал от своите мисли и от своите уста. Те са безкрайно много и зли, и мръсни, и безсрамни, те искат — когато изобщо искат нещо — Народът на джунглата да ги

забелязва. Но ние не ги забелязваме дори когато хвърлят орехи и мръсотии върху главите ни!

Тя едва бе завършила, когато град от орехи и съчки полетя надолу през клоните. Чуха се кашляния и вой, и гневни скокове горе високо между тънките клони.

— Маймунският народ е забранен — каза Балугу. — Забранено е на Народа в джунглата да има допир с него. Помни това!

— Да, забранено е — повтори и Багира. — Но аз мисля, че Балугу трябваше да те предупреди.

— Аз... аз? Как можех да предположа, че той ще си играе с такава измет! Маймунският народ! Пфу!

Нов град от орехи и съчки се изсипа върху главите им — двете животни се отдръпнаха и отведоха Маугли със себе си. Думите на Балугу за маймуните бяха съвсем справедливи. Те живеят по високите дървета, а тъй като другите животни рядко поглеждат нагоре, почти няма възможност Народът на джунглата да се среща с маймуните. Но колчем намерят болен вълк или ранен тигър, или мечка, маймуните ги измъчват, те замерват с орехи и клони всяко животно, за да се забавляват или с надеждата, че ще бъдат забелязани. След това вият и кряскат безсмислени песни, канят Народа на джунглата да се покатери горе на техните дървета и да се бие с тях или без никаква причина влизат в яростни битки помежду си и оставят мъртвите маймуни на такива места, че Народът на джунглата да ги види.

Те винаги твърдят, че ей сега ще си изберат водач и ще установят свои закони и обичаи, но никога не го правят, защото паметта им трае от ден до пладне, и оставят нещата така. Те си имат своя поговорка: „Каквото Бандар-лог намисли сега, Джунглата ще го намисли утре“, и това ги утешава много. Никое животно не може да ги стигне, но, от друга страна, никое животно не ги забелязва. Затова те сега бяха толкова доволни, когато Маугли се съгласи да играе с тях и когато разбраха колко сърдита е Балугу.

Отначало те нямаха никакви други намерения — Бандар-лог никога няма никакви намерения, но после една от тях измисли нещо, което й се стори блестящо, и го каза на останалите. Тя заяви, че Маугли би бил полезен за тяхното племе, понеже можел да сплита клонки и да прави заслони против вятъра, та ако го хванат и задържат, ще го накарат да научи и тях. Разбира се, Маугли, като дете на дървар,

беше наследил множество човешки инстинкти и често на игра правеше от паднали клони малки колибки, без да мисли как му идва на ум да ги прави. Маймуните го бяха наблюдавали отгоре и намираха тези колибки чудесни. „Този път — казаха си те, — ние наистина ще имаме водач и ще станем най-мъдрия Народ в джунглата; толкова мъдър, че всеки ще ни забелязва и ще ни завижда!“ Затова те съвсем тихо проследиха Балу, Багира и Маугли през джунглата, докато стана време за обедна дрямка и Маугли, много засрамен, заспа между пантерата и мечката, като си каза преди това, че никога вече няма да има работа с маймунския народ.

Когато се опомни, усети, че го пипат ръце — твърди и силни малки ръце — после някакви клони го шибнаха през лицето; после съзря през клоните как долу Балу будеше цялата джунгла със своите викове, а Багира се катереше по стъблото и всичките й зъби бяха блеснали. Маймуните тържествуващо виеха, бягаха към високите клони, където Багира не смееше да ги последва, и крещяха:

— Тя ни забеляза! Багира ни забеляза! Целият Народ на джунглата ни се възхищава заради нашата ловкост и хитрост!

След това хукнаха по дърветата, а хукването на маймуните по дърветата е нещо, което никой не може да опише. Там те си имат свои постоянни пътища и кръстопътища, нанагорнища и нанадолнища, всички на петдесет или седемдесет, или сто фута над земята, по които могат да се движат дори и нощем, ако има нужда.

Две от най-силните маймуни държаха Маугли под мишниците, скачаха с него по върховете на дърветата и всеки скок беше около двайсет фута. Ако бяха сами, биха могли да се движат двойно по-бързо, сега обаче тежестта на момчето ги задържаше. Макар да му се виеше свят, Маугли не можеше да не се наслаждава на този див полет, но мяркащата се далече долу земя го плашеше, а сърцето му подрипваше при всеки страшен тласък в края на скоковете, защото под тях зееше само празно пространство.

Двете маймуни го понасяха нагоре по някое дърво и той усещаше как слабите най-горни клонки пращят и се огъват, после с викове и кашляне литваха встрани и надолу и се хващаха с ръце и крака за по-долните клони на съседното дърво. Понякога виждаше цели мили от зелената джунгла, както от върха на мачтата се виждат цели мили от морето, а след това клоните и листата пак почваха да го

шибат в лицето и той заедно с двамата си пазачи стигаше долу, почти до земята. Така, със скокове, трясъци, писъци и възклицания, цялото племе на Бандар-лог се носеше по дървесните пътища заедно с Маугли, своя пленник.

Отначало той се боеше да не го изтърват, после се ядоса, но съзнаваше, че е безсмислено да се бори; после започна да мисли. Първото нещо беше да прати известие на Балу и Багира, защото маймуните се движеха с такава бързина, че неговите приятели сигурно бяха изостанали далече назад. Да гледа надолу беше безполезно, понеже виждаше само горните клони на дърветата, затова той впи поглед нагоре и високо в синевата видя Ран, лешояда, който се рееше, описваше кръгове и наблюдаваше дали някой няма да умре в джунглата. Ран забеляза, че маймуните носят нещо, и се спусна няколко ярда (Един ярд = 90 сантиметра.) по-ниско, за да види дали е добро за ядене. Той подсвири от учудване, когато забеляза как те измъкнаха Маугли до върха на едно дърво и го чу да вика на езика на лешоядите: „Ние сме от една кръв, ти и аз!“ Вълни от зеленина покриха момчето, но Ран полетя към следващото дърво, и то тъкмо навреме, за да види отново малкото кафяво лице.

— Запомни пътя ми! — извика Маугли. — Извести на Балу от Сионийската глутница или на Багира от Съвета при Скалата!

— От кого да им известя, братко! — Ран никога не беше виждал Маугли, макар, разбира се, да беше чувал за него.

— От Маугли, жабата! Човешкото дете, така ми викат. Запомни моя пъ-ъ-ът!

Последните думи той изкрещя, летейки във въздуха, но Ран кимна и се вдигна толкова високо, че заприлича на прашинка. Там, реейки се във въздуха, той заследи със своите далекогледни очи люлеенето на дърветата по пътя, който вихрено следваха стражите на Маугли.

— Те никога не отиват далече — изкиска се той. — Никога не правят това, което са решили да направят. Винаги измислят нови неща — такива са Бандар-лог. Но този път са измислили нещо, което ще им навлече беда, понеже Балу няма жълто около устата, та да се шегуват с нея, а и Багира, доколкото знам, може да убива не само диви кози.

И той се залюля на крилете, прибрал крака под себе си, и зачака.

В това време Балуг и Багира бяха побеснели от гняв и мъка. Багира се катереше така, както дотогава не се беше катерила, но клоните се чупеха под тежестта ѝ и тя падаше на земята, а в ноктите ѝ оставаха парченца кора.

— Защо не си предупредила човешкото дете? — ревеше тя на клетата Балуг, която препускаше в тромав тръс с надеждата да настигне маймуните. — Каква беше ползата от твоите удари, с които едва не го уби, щом не си го предупредила?

— Бързо! По-бързо! Ние... ние може да ги хванем! — викаше задъхано Балуг.

— Ще ги хванем! С тази бързина! И една ранена крава би могла да ни избяга! Учителко на Закона, мъчителко на малките, ако се клатушкаш така още една миля, ще се пукнеш от умора! Чакай! Седни и помисли малко! Измисли някакъв план! Сега не е удобно да ги преследваме. Те могат и да го хвърлят отгоре, ако ги доближим много!

— Арула! Хуу! Ами ако са го хвърлили вече, ако им е омръзнало да го носят! Нима можеш да разчиташ на Бандар-лог? О, бий ме с мъртви прилепи по главата! Цял живот да ям гнили кокали! Набутай ме в кошер на диви пчели, та да ме нажилят до смърт и после ме погребат заедно с хиената, защото аз съм най-окаяната от всички мечки! Арулала! Уау! О, Маугли, Маугли! Защо не те предупредих срещу маймунския народ, вместо да те удрям по главата? Може с тия удари да съм ти избила от ума целия днешен урок и сега да си сам в джунглата без Властните думи!

Балуг сплете лапи зад ушите си и се заклати насам-натам с отчаяни стонове.

— Преди малко той поне ми повтори Думите правилно — нетърпеливо каза Багира. — Балуг, ти си загубила и паметта си, и всякакво уважение към себе си! Какво ще си помисли джунглата, ако аз, Черната пантера, се свия на кълбо като бодливото свинче Ики и завия така?

— Не ме интересува какво ще си помисли джунглата! Той може да е вече мъртъв!

— Ако те не го хвърлят долу само за забава или ако не го убият от скука, не се страхувам за човешкото дете. Маугли е умен и добре обучен, а преди всичко има очи, от които Народът на джунглата се страхува. Но лошото е, че е в ръцете на Бандар-лог, а те, понеже

живеят по дърветата, не изпитват нашите страхове! — Багира замислено близна една от предните си лапи.

— Каква глупачка съм! Каква дебела, кафява, муцунала глупачка! — Балу изведнъж отърси козината си. — Хати, дивият слон, винаги казва една мъдрост:

„Всеки си има свой страх!...“ Бандар-лог се страхува от Каа, големия скален питон. Каа може да се катери не по-зле от тях. Каа краде млади маймуни през нощта. Само от името на Каа им се вледеняват мръсните опашки! Да вървим при Каа!

— Какво ще направи Каа за нас? Той не е от нашето племе, понеже няма крака и очите му са зли — каза Багира.

— Той е много стар и много хитър. И най-важното, винаги е гладен — каза обнадено Балу. — Обещай му много диви кози!

— Той спи по цял месец, след като се нахрани. Може би спи сега, а и да не спи, може би предпочита сам да убива козите си!

Багира, която не познаваше добре Каа, естествено, беше малко недоверчива.

— Тогава ние с теб ще го убедим. — С тези думи Балу потърка орфаното си кафяво рамо о пантерата и двете тръгнаха да търсят Каа, големия скален питон. Намериха го, изтегнал се на следобедното слънце до края на скалата, да се възхищава от новата си кожа. Последните десетина дни той се бе оттеглил и сменил кожата си и сега изглеждаше великолепно — стрелкаше по земята своята голяма тъпоноса глава, извиваше във фантастични възли и пръстени тридесетте фута на своето тяло и облизваше устни, предвкушвайки предстоящия обед.

— Не е ял — каза Балу и въздъхна облекчено, щом забележа красивата одежда на змията, цялата изпъстрена в кафяво и жълто. — Внимавай, Багира! Той не вижда добре, след като си е сменил кожата, и е готов да нанесе бърз удар!

Каа не беше отровна змия — всъщност той презираше отровните змии и ги смяташе за страхливци. Неговата сила беше в прегръдката му — ако веднъж успееше да обвие някого със своите огромни пръстени, всички по-нататъшни приказки ставаха излишни.

— Добър лов! — извика Балу и седна на задните си лапи. Като всички подобни змии Каа беше малко глух и отначало не чу поздрава. После се изви и наведе глава, готов за всеки случай.

— Добър лов и на вас! — отговори той. — Охо, това е Балуг! Какво правиш тук? Добър лов, Багира! Струва ми се, че поне един от нас тримата изпитва нужда от храна. Да знаете за някакъв дивеч наблизо? Поне една сърна или дори някой млад елен? Чувствам се празен като изсъхнал кладенец.

— И ние сме тръгнали на лов — каза безгрижно Балуг. Тя знаеше, че с Каа не бива да се бърза. Каа беше прекалено голям.

— Разрешете ми да дойда с вас — каза Каа. — За вас, Багира и Балуг, един удар повече или по-малко е нищо, а пък аз, аз трябва да чакам с дни край горската пътека или половин нощ да се катеря, за да докопам някоя маймунка. Пфу! Гората вече не е онова, което беше по време на моята младост. Само гнили съчки и сухи клони!

— Може би всичко това има нещо общо с твоята голяма тежина — забеляза Балуг.

— О, да, дължината ми е добра, дължината ми е добра — не без гордост каза Каа. — Но както и да е, виновни са тия новоизрасли дървета. При моя последен лов замалко не паднах, съвсем замалко, и понеже не се бях хванал здраво за дървото, се плъзнах, вдигнах шум и събудих Бандар-лог. Тогава те ме нарекоха с най-лоши имена.

— Безкрак жълт дъждовен червей — промърмори под мустак Багира, сякаш се мъчеше да си спомни нещо.

— Шшшш! Нима са ме наричали така? — попита Каа.

— Беше нещо подобно, крещяха го при последното пълнолуние, но ние никога не им обръщаме внимание. Какво ли не приказват те, казват дори, че си загубил всичките си зъби и че имаш смелост само пред малките козлета, понеже (колко са безсрамни тези Бандар-лог)... понеже те било страх от рогата на големите козли — сладкодумно продължи Багира.

Една змия, особено стар хитър питон като Каа, рядко ще покаже, че е разгневена. Сега обаче Балуг и Багира видяха как големите гърлени мускули на Каа, с които той поглъщаше плячката си, се издуха и заиграха.

— Бандар-лог са променили мястото си за живеене — каза той спокойно. — Днес, като излязох на слънце, ги чух да крещят по дърветата.

— Тъкмо тях преследваме сега! — каза Балуг, но думите й се запряха в гърлото, защото, доколкото си спомняше, първи път някой от

Народа на джунглата признаваше, че се интересува от постъпките на маймуните.

— Няма съмнение, че нещо значително е повело по дирите на Бандар-лог двама такива изтъкнати ловци, водачи в своята част на джунглата! — учтиво отговори Каа, макар че се издуваше от любопитство.

— Да, точно така — поде Балугу. — Понеже аз съм само една стара и понякога глупава преподавателка на Закона в Сионийската глутница, а колкото до Багира...

— Багира е Багира — прекъсна я Черната пантера и си затвори устата така, че чак и челюстите й изтракаха, понеже не вярваше в смирението. — Ето какво нещастие се случи, Каа. Тия мръсни крадци на орехи, тия берачи на палмови листа отвякоха нашето човешко дете, за което може да си чувал.

— Чувах някакви новини от Ики (неговите игли го правят твърде нахален) за едно човешко създание, което влязло във вълча глутница, но не му повярвах. Ики е пълен с разни истории, чути-недочути, и при това много зле разказвани.

— Но то е истина! То е такова човешко дете, каквото никога не е имало — каза Балугу. — Най-доброто, най-умното и най-храброто човешко дете. Мой собствен ученик, който ще прослави името на Балугу по цялата джунгла, и при това аз... ние... го обичаме, Каа.

— Тц! Тц! — каза Каа и заклати глава. — О, и аз също знам какво нещо е да обичаш. Мога да ви разкажа такива неща...

— Само че за това трябва ясна нощ, когато всички сме добре нахранени, та да ги оценим, както подобава! — бързо се намеси Багира. — Нашето човешко дете сега е в ръцете на Бандар-лог, а ние знаем, че от целия Народ на джунглата те се боят само от Каа.

— Да, те се боят само от мен! И имат сериозно основание за това — каза Каа. — Бъбриви, глупави, суетни — суетни, глупави, бъбриви — това са маймуните! Но човешкото създание, което е в ръцете им, не ще е никак добре. На тях им омръзват орехите, които берат и хвърлят долу. Те носят цял ден някой клон, като смятат да вършат с него големи неща, а после го чупят на две. Това ваше човече не е за завиждане. Та какво ме наричаха те... „жълта риба“ ли беше?

— Червей, червей! Дъждовен червей! — каза Багира. — И още много други неща, които ме е срам да повторя!

— О, ние ще трябва да им припомним да говорят с уважение за своя господар. Аааах! Ще трябва да освежим тяхната хвърчаща памет! И накъде отидоха те с твоето дете?

— Само джунглата знае. По посока на залеза, струва ми се — отговори Балу. — Ние мислехме, че ти ще знаеш, Каа.

— Аз ли? Защо? Аз ги убивам, когато ми се изпречат на пътя, но никога не гоня Бандар-лог, както не гоня жабите, нито зелената тиня в блатото...

— Ехей, горе, горе! Горе! Хило! Ило! Ило!... Гледай горе, Балу от Сионийската глутница!

Балу вдигна поглед, за да види откъде идва викът — Ран, лешоядът, се спускаше и слънцето блестеше по ръбовете на извитите му нагоре криле. Беше дошло време, когато Ран трябваше да спи, но той се беше въртял над цялата джунгла, за да търси мечката и все не можеше да я открие под гъстата зеленина.

— Какво има? — извика Балу.

— Видях Маугли при маймуните. Той ми обади да ви известя. Проследих пътя им. Бандар-лог го замъкнаха отвъд реката, в маймунския град — в Студените дупки. Те може да стоят там една нощ или десет нощи, или един час. Казах на прилепите да следят през нощта. Това е което имам да ви предам. Добър лов на всички ви долу!

— И на теб желаем пълна гуша и дълбок сън, Ран! — извика Багира. — При следващия ми лов ще си спомня за твоята услуга и ще запазя главата само за теб, о, най-добър от ястребите!

— Нищо, нищо. Момчето знае Властните думи. Каквото можах, направих — отговори Ран и закръжи към своето гнездо.

— Той не е забравил да използва езика си — каза Балу и се изкиска гордо. — И като си помислиш, че едно толкова малко същество си е спомнило Властните думи, и то на птичи език, и то когато са го мъкнали между дърветата!...

— Те са му били набити в главата много твърдо — каза Багира. — Но аз също се гордея с него! Сега вече можем да вървим към Студените дупки!

Всички знаеха къде е това място, но малцина от Народа на джунглата ходеха там, защото това, което те наричаха „Студените дупки“, всъщност беше стар напуснат град, загубен и погребан в джунглата, а животните рядко използват места, които някога са

използвали човеците. Глиганът понякога го прави, но хищните зверове — никога. При това там живееха маймуните, доколкото можеше изобщо да се каже, че живеят някъде, а никое животно, което уважава себе си, не би се приближило до тях освен по време на суша, когато в полуразрушените водохранилища и басейни все още се намираше малко вода.

— Дотам имаме половин нощ път с пълна скорост! — каза Багира. Балу доби много сериозен вид.

— Ще бързам, колкото мога — обезпокоено заяви тя.

— Не, не можем да рискуваме и да те чакаме! Ти ще вървиш след нас, Балу. Ние трябва да тръгнем с бърза стъпка — Каа и аз!

— Със стъпка или без стъпка, аз няма да остана по-назад от твоите четири лапи — късо каза Каа.

Отначало Балу положи усилия да бърза, но трябваше да спре задъхана и те я оставиха зад себе си. Багира летеше напред с люлеещия се галоп на пантера. Каа не казваше нищо, но колкото и да бързаше пантерата, огромният скален питон не изоставаше. Когато стигнаха един планински поток, Багира взе преднина, понеже го прескочи, докато Каа трябваше да го преплува, вдигнал глава и два фута от шията си над водата, но върху равната почва навакса загубеното.

— В името на счупената ключалка, която ми върна свободата — каза Багира, когато се спусна здрачът, — ти не си бил от най-бавните!

— Гладен съм — каза Каа. — И после те са ме наричали пъстра жаба...

— Червей, дъждовен червей, и то целия жълт!

— Все едно! Карай нататък! — и Каа сякаш се лееше по земята и намираше с острия си поглед най-късия път.

В Студените дупки маймунският народ изобщо не мислеше за приятелите на Маугли. Те бяха докарали момчето в Загубения град и известно време бяха твърде доволни от себе си. Дотогава Маугли не бе виждал индийски град и макар този град да представляваше едва ли не купчина развалини, той му се видя великолепен. Някакъв цар го бе построил много отдавна върху малък хълм. Все още се виждаха настланите с камък пътища, извиващи към разрушените порти, където последните парчета дърво висяха на изхабените ръждясали панти. Навред между развалините растяха дървета, назъбените укрепления

бяха разнебитени и изпорутени, от прозорците на кулите пълзящи растения провисваха по стените на гъсти кичури.

Върху хълма се издигаше голям дворец без покрив, мраморът на дворовете и водоскоците беше напукан и изцапан с червено и зелено, дори и калдаръмът на двора, където на времето са живели царските слонове, се беше изкорубил и разместил от израслите между камъните треви и дръвчета. От двореца се виждаха редица къщи без покриви, които правеха града да прилича на празна восъчна пита, изпълнена с мрак; на площада, кръстовище на четири улици, се търкаляше безформен каменен блок, който бил някога идол; ями и трапове зееха по уличните ъгли, където някога е имало градски кладенци, покрай рухнали куполи на храмове с израсли край тях смоковници.

Маймуните наричаха това място свой град и се преструваха, че презират Народа на джунглата, понеже живеел в гората. Но те не знаеха за какво са направени тия постройки, нито как да ги използват. Те се разполагаха на кръг в царската заседателна зала, пощеа блъхите си и си въобразяваха, че са човеци, или се суетяха навън-навътре из останалите без покрив къщи, трупаха в ъглите парчета мазилка и стари тухли, забравяха къде са ги струпали, биеха се и крещяха, събрани във войнствени тълпи, а после прекратяваха боя, за да играят нагоре-надолу по терасите на царската градина, където друсаха розовите храсти и портокаловите дръвчета, защото им доставяше удоволствие да гледат как падат плодове и цвят. Те изследваха всички коридори и тъмни проходи в двореца и стотиците тъмни стаички, но никога не запомняха какво са видели и какво не са, и така се движеха поотделно, на двойки или на тълпи и си казваха една на друга, че се държат също като човеци. Те пиеха от водохранилищата и размътваха водата, после се биеха край нея, после изведнъж хукваха на цели тумби и викаха:

„Няма в джунглата народ по-мъдър, по-добър, по-проницателен, по-силен и по-знатен от Бандар-лог!“ А после всичко почваше отново, докато градът им омръзнеше и те се връщаха обратно към върховете на дърветата с надеждата, че Народът на джунглата ще ги забележи.

Маугли, който беше обучаван според Закона на джунглата, нито харесваше, нито разбираше този начин на живот. Маймуните го доверякоха в Студените дупки късно следобед и вместо да се наспят, както би сторил Маугли след такова дълго пътуване, се хванаха за ръце, затанцуваха наоколо и запяха своите глупави песни.

Една маймуна държа реч и каза на своите другари, че отвличането на Маугли означава нов момент в историята на Бандар-лог, защото Маугли ще им покаже как да плетат клони и тръстики, та да си правят заслони срещу дъжда и вятъра. Маугли откъсна няколко лиани и започна да ги сплита, а маймуните се опитваха да му подражават, но само след няколко минути това им се видя безинтересно и взеха да се дърпат за опашките или кашляйки, да скачат нагоре-надолу на четири крака.

— Искам да ям — каза Маугли. — Аз не познавам тая част на джунглата. Донесете ми храна или ми позволете сам да си намеря храна!

Двайсет-трийсет маймуни хукнаха да му донесат орехи и диви пъпеша, но се сбиха по пътя и им се стори много трудно да се върнат с онова, което бе останало от плодовете. Маугли се обиди и го обзе гняв, но и гладът му се усили, и той тръгна из празния град, като от време на време изричаше Ловното предупреждение на чужденеца. Никой обаче не му отговаряше и Маугли разбра, че наистина е попаднал на много лошо място.

„Всичко, което Балуга каза срещу Бандар-лог, е вярно — помисли си той. — Те нямат Закон, нито Ловно предупреждение, нито водачи — нищо освен глупави думи и малки, бързи, крадливи ръце. Затова, ако умра тук от глад или пък ме убият, вината ще е само моя. Но трябва да направя опит да се върна в джунглата. Балуга сигурно ще ме набие, но то е по-добре, отколкото да друсам глупавите розови храсти заедно с Бандар-лог!“

Но щом стигна до градската стена, маймуните го откъснаха обратно и му казаха, че не знае колко щастлив е всъщност, после добре го нашибаха, за да го накарат да почувства благодарност към тях. Той стискаше зъби и не казваше нищо, а маймуните с крясъци го отведоха до една тераса над басейни от червен пясъчник, наполовина пълни с дъждовна вода. Там в средата на терасата имаше разрушена беседка от бял мрамор, построена някога за царици, които бяха умрели преди векове. Сводестият покрив се бе наполовина свлякъл и бе затрупал подземния коридор от двореца, през който минавали цариците, но стените бяха целите от мраморни решетки — красиви, млечнобели резби, украсени с ахати, сардоникс, яспис и лазурит, и когато луната

изгря иззад хълма, тя заблестя през резбите и по земята паднаха сенки като черно-кадифени бродерии.

Макар че беше ядосан, уморен и гладен, Маугли не можа да сдържи смеха си, когато двајсетина маймуни едновременно започнаха да му говорят колко велики, мъдри, силни и знатни са те и колко глупав е той в желанието си да ги напусне.

— Ние сме велики! Ние сме свободни! Ние сме чудесни! Ние сме най-чудесният Народ в джунглата! Ние всички казваме това, следователно то е истина! — крещяха те. — И понеже ти си нашият нов слушател и ще занесеш нашите думи обратно на Народа на джунглата, така че той занапред да ни забелязва, ние ще ти разкажем всичко за нашето съвършенство!

Маугли не възрази и маймуните се събираха със стотици и стотици по терасата, за да слушат как техните собствени оратори възпяват достойнствата на Бандар-лог, а когато някой от ораторите спираше, за да си поеме дъх, другите се развикваха една през друга:

— Това е истина, всички казваме, че е истина!

Маугли кимаше и премигваше, и отговаряше „да“, когато отправяха към него въпрос, и главата му забуча от целия този шум.

„Сигурно Табаки, чакалът, ги е ухапал всичките — каза си той. — И сега ги е хванал бесът! Да, това сигурно е девани, бесът! Нима никога не лягат да спят? Ето, един облак скоро ще скрие луната. Ако беше достатъчно голям, щях да се опитам да избягам в тъмното! Но аз съм уморен!“

Същия облак гледаха в този миг и двама добри приятели, скрити в засипания ров пред градската стена: Багира и Каа знаеха колко опасни са маймуните, когато са много на брой, и не искаха да рискуват. Маймуните никога не се бият, освен ако са сто срещу един, а в джунглата такова съотношение не се нрави никому.

— Аз ще отида до западната стена — прошепна Каа, — и оттам ще се спусна бързо, понеже наклонът ще е в моя полза. Те, разбира се, не могат всички заедно да се хвърлят върху гърба ми, но все пак...

— Знам, знам — каза Багира. — Ако Балу беше тук, щеше да е по-добре, но трябва да направим каквото можем. Когато този облак скрие луната, аз ще се добера до терасата. Те сега имат някакъв съвет около момчето!

— Добър лов — мрачно каза Каа и се плъзна към западната стена. Тя обаче се оказа най-запазената и голямата змия доста се забави, преди да открие път между камъните.

Облакът скри луната и Маугли се чудеше какво ще последва, когато чу леките стъпки на Багира по терасата. Черната пантера бе изтичала нагоре по склона почти без звук и сега удряше — това отнемаше по-малко време, отколкото ако хапеше — удряше наляво и надясно между маймуните, които бяха наобиколили Маугли в петдесет-шестдесет кръга. Раздаде се вой на уплаха и гняв, а после една маймуна извика, докато Багира крачеше през въртящите се и ритаци тела:

— Тя е сама! Да я убием! Да я убием! Побеснялото множество от маймуни се струпва върху Багира, хапейки, дращейки, дърпайки и теглейки. Пет или шест други сграбчиха Маугли, качиха го върху стената на беседката и го пуснаха през дупката на рухналия свод. Едно момче, израсло сред човеците, сигурно би се наранило зле, понеже височината беше най-малко десет фута, но Маугли падна, както Балуго беше учила да пада, и се озова долу без никакви повреди.

— Стой там, докато убием твоята приятелка! — извикаха маймуните. — После ще си поиграем и с теб, ако дотогава Отровният народ те остави жив!

— Ние сме от една кръв, вие и аз! — бързо каза Маугли на змийски език. Той чуваше шумолене и съскане в околните купчини камъни и за всеки случай повтори Думите.

— Добре, добре, спокойно! — чуха се пет-шест тихи гласа. Всички древни развалини в Индия рано или късно стават свърталища на змии и старата беседка беше пълна с кобри. — Стой, без да мърдаш, малко братче, защото иначе ще ни настъпиш!

Маугли стоеше неподвижно, колкото можеше, взираше се през резбата и се вслушваше в бясната врява на битката около Черната пантера — писъците, виковете, ударите, както и дълбоката дрезгава кашлица на Багира, докато тя отстъпваше, и се отърсваше, и се извиваше, и се промъкваше под купищата свои неприятели. За първи път от рождението си Багира се биеше на живот и смърт.

„Балуго трябва да е наблизо, Багира не може да е сама“ — помисли си Маугли и после извика силно:

— Към басейна, Багира! Добери се до басейните! Промъкни се дотам! Хвърли се във водата!

Багира чу думите му и разбра, че Маугли е в безопасност, което ѝ даде нови сили. Инч след инч (Един инч = 2,5 сантиметра.) тя отчаяно си пробиваше път направо към водохранилищата и мълчаливо нанасяше удари.

Тогава от рухналата стена, която беше най-близо до джунглата, се разнесе гръмовитият боен вик на Балу. Старата мечка бе бързала с всички сили, но не беше могла да пристигне по-рано.

— Багира! — изрева тя. — Тук съм! Качвам се! Бързам! Аху-вора! Камъните се срутват под мен! О, почакайте да дойда, почакайте само да дойда, мръсни и подли Бандар-лог!

Задъхана, тя се намери на терасата и в миг изчезна под същинска вълна от маймуни, но здраво седна на задните си лапи, разпери предните, сграбчи, колкото можеше, и започна равномерно да удря — тап-тап-тап! — също като колело на воденица.

Остър шум и плясък подказаха на Маугли, че Багира се е добрала до басейна, където маймуните не можеха да я последват. Пантерата лежеше и дишаше тежко, само главата ѝ стърчеше над водата, а маймуните стояха на три реда по червените каменни стъпала, подскачаха от гняв и бяха готови да се нахвърлят върху нея от всички страни, ако излезеше да помогне на Балу, Тогава Багира вдигна мократа си муцуна и в отчаянието си извика на змийски език:

— Ние сме от една кръв, ти и аз!

Тя мислеше, че в последния миг Каа се бе уплашил. Дори Балу, наполовина смазана от маймуните на края на терасата, не можа да задържи кикота си, като чу голямата Черна пантера да вика за помощ.

Каа току-що си беше пробил път през западната стена и с такава силна извивка се добра до земята, че цял корниз се свлече в рова. Той не искаше да губи предимствата на наклона, затова един-два пъти се сви и разпусна, за да се увери, че всеки фут от дългото му тяло е в пълна изправност.

През цялото това време боят с Балу продължаваше и маймуните крещяха над басейна край Багира, а Манг, прилепът, летеше насам-натам и разнасяше из джунглата новини за голямата битка, докато най-сетне и Хати, дивият слон, затръби и пръснатите групи от маймунския народ се събудиха и полетяха отдалече по дърветата, за да помогнат на

своите другари в Студените дупки, а шумът на боя вдигна на много мили наоколо дневните птици от сън.

Тогава пристигна Каа, бърз и жаден за убийства. Бойната сила на питона е в страшния удар с глава, нанасян с цялата сила и тежест на тялото. Ако можете да си представите копие или боздуган, или чук, който тежи почти половин тон, направляван от студен и спокоен мозък, горе-долу бихте си дали сметка с какво оръжие се биеше Каа. Един питон, дълъг четири-пет фута, може да събори Човек, ако го удари право в гърдите, а Каа, както знаете, беше дълъг трийсет фута. Първият му удар се насочи точно в средата на групата около Балу. Той стигна целта си със затворена уста, в пълно мълчание, и от втори удар не стана нужда. Маймуните се пръснаха с викове:

— Каа! Това е Каа! Бягайте! Бягайте!

Цели поколения млади маймуни, за да се държат мирно и прилично, са били плашени от възрастните с истории за Каа, нощния убиец, който пълзи по дърветата безшумно, както расте мъхът, и може да отнесе най-силната маймуна, за стария Каа, който умее така да се престори на паднал клон или на гнил дънер, че да измами дори най-умните, докато изведнъж клонът ги сграбчи и тогава...

Каа беше всичко, от което маймуните се страхуваха в джунглата, защото никоя от тях не знаеше границите на неговата сила, никоя от тях не можеше да го погледне в очите и никоя не се беше върнала жива от прегръдката му. Затова те побягнаха, хълцайки от ужас, към стените и покривите на къщите и Балу въздъхна с дълбоко облекчение. Нейната козина беше по-дебела от козината на Багира, но и тя бе жестоко пострадала в боя. Тогава Каа за пръв път отвори уста, произнесе само една съскаща дума и най-отдалечените маймуни, които търсеха закрила из Студените дупки, замръзнаха там, където бяха, и затрепериха така, че клоните под тях се огънаха и запукаха. Маймуните по стените и празните къщи спряха виковете си и в тишината, която падна над града, Маугли чу как Багира излезе от басейна и отърси мократа си козина.

После пак се разнесе врява. Маймуните заскачаха по-високо по стените; те се хващаха за вратовете на големите каменни идоли и с крясъци се промъкваха между зъберите на укрепленията, а Маугли затанцува в беседката, допря око до мраморната резба и забуха като

бухал през предните си зъби, за да изрази по този начин своя присмех и презрение.

— Извадете човешкото дете от оня капан, аз нямам вече сили — изохка Багира. — Да извадим човешкото дете и да се махаме! Те може пак да ни нападнат!

— Те няма да мръднат, преди да им заповядам! Ссстойте така! — изсъска Каа и целият град пак се смълча. — Аз не можах да дойда по-рано, сестро, но мисля, че чух твоя повик! — Това се отнасяше до Багира.

— Да-а... може да съм извикала по време на боя! — отвърна Багира. — Балу, ранена ли си?

— Не знам дали не са ме разкъсали на сто отделни малки мечета — каза Балу и сериозно се зае да разтърсва крак след крак. — Ау! Ох, че боли! Каа, ние, струва ми се, ти дължим живота си, двете с Багира!

— Няма значение. Къде е човечето?

— Тук съм, в един капан. Не мога да се покатеря — извика Маугли.

Падналият свод се извиваше точно над главата му.

— Махнете го! Той танцува като Мао, пауна. Ще ни смачка малките — обади се отвътре кобрите.

— Хе-хе! — изкиска се Каа. — То печели приятели навсякъде, това човече! Дръпни се назад, човече, а ти се скрий добре. Отровен народе! Аз ще пробия стената.

Каа грижливо огледа мраморната резба, докато намери една безцветна пукнатина, която показваше по-слабо място, два-три пъти почука леко с глава, за да измери добре разстоянието, и после, вдигайки тялото си на шест фута от земята, нанесе с носа си няколко страхотни удара. Резбата рухна и се свлече сред облаци прах и отломки, Маугли изскочи през отвора, хвърли се между Балу и Багира и прегърна мощните им вратове с двете си ръце.

— Ранен ли си? — попита Балу и нежно го прегърна.

— Аз съм озлобен, гладен и доста издраскан... но те, о, те жестоко са се отнесли с вас, приятели мои!

Вие сте целите в кръв!

— Не само ние — каза Багира, облиза устни и погледна към мъртвите маймуни, които лежаха по терасата и край басейна.

— Това е нищо, нищо не е, щом ти си жив и здрав, моя гордост, мое най-малко от малките жабчета! — изхълца Балугу.

— За това ще поговорим по-нататък — каза Багира със сух глас, който никак не се понрави на Маугли. — Но тук е Каа, на когото ние дължим победата, а ти — живота си! Благодари му според нашите обичаи, Маугли.

Маугли се обърна и видя огромната глава на питона да се люлее цял фут над неговата.

— Значи това е Човечето! — каза Каа. — Кожата му е твърде мека и ми прилича малко на Бандар-лог! Внимавай, Човече, да не би някой път, когато съм си сменил кожата, да те взема по погрешка за маймуна!

— Ние сме от една кръв, ти и аз! — отговори Маугли. — Тази нощ аз ти дължа живота си. Моята плячка ще бъде и твоя плячка винаги, когато си гладен, о, Каа!

— Много ти благодаря, малко братче — каза Каа, но очите му весело засвяткаха. — А какво може да убива такъв храбър ловец като теб? Питам, та да знам дали да го последвам, когато той тръгне на лов?

— Аз сам не мога да убивам нищо, понеже съм твърде малък! Но мога да гоня диви кози към тези, които имат нужда от тях. Когато стомахът ти е празен, ела при мен и ще видиш, че казвам истината. А и ръцете ми са твърде ловки — той протегна ръцете си, — и ако някога попаднеш в капан, бих могъл да върна дълга, който имам към теб и към Багира, и към Балугу за тази нощ! Добър лов на всички ви, господари мои!

— Добре казано — изръмжа Балугу, защото Маугли наистина беше изразил сполучливо своята благодарност.

За миг питонът леко допря главата си до рамото на Маугли.

— Храбро сърце и учтив език! — каза Каа. — Те ще те отведат далече в джунглата, Човече! А сега върви си по-бързо заедно със своите приятели! Върви си и лягай да спиш, защото луната залязва, а това, което ще последва, не е подходяща гледка за твоите очи!

Луната вече се спускаше зад хълмовете и редиците треперещи маймуни, струпани по стените и зъбчатите зидове, приличаха на орфани ресни. Балугу слезе до басейна да пие вода, Багира заоглажда козината си, а Каа се плъзна към средата на терасата и затвори

челюсти с такъв звънтящ звук, че очите на всички маймуни се приковаха към него.

— Луната залязва — каза той. — Вижда ли се още? От стените долетя стон, сякаш вятърът плачеше по върховете на дърветата.

— Вижда се, Каа, вижда се!

— Добре! Сега започва танцът — Гладният танц на Каа! Стойте мирно и гледайте!

Питонът се завъртя два-три пъти в огромен кръг, залюля глава отдысно наляво. После взе да прави пръстени и осморки с тялото си, меки, разплути триъгълници, които се стапяха в квадрати и петоъгълници, в извивки, които не се спираха, но и не бързаха. Неговата тиха, бръмчаща песен не преставаше през цялото време. Все повече и повече мръкваше и накрая не се виждаше как Каа се извива и мести, а само се чуваше шумоленето на люспестата му кожа.

Балу и Багира стояха вкаменени, в гърлата им се надигаше неясно ръмжене, козината им бе настръхнала. Маугли гледаше и се чудеше.

— Бандар-лог! — чу се най-сетне гласът на Каа. — Можете ли да мръднете с ръка или крак без моя заповед? Отговорете!

— Не можем да мръднем с ръка или крак без твоя заповед, о, Каа!

— Добре! Направете една стъпка към мен! Редиците на маймуните безпомощно се люшнаха напред. Заедно с тях тромаво пристъпиха Балу и Багира.

— Още по-близо! — изсъска Каа и те пак пристъпиха.

Маугли хвана с ръце Балу и Багира, за да ги отведе, и двете големи животни трепнаха, сякаш събудени от сън.

— Дръж ме за рамото с ръка — пошепна Багира. — Дръж ме, защото иначе ще се върна... ще се върна при Каа! Ааах!

Но това е само старият Каа, който прави разни кръгове в праха! — каза Маугли. — Хайде да вървим! — И тримата се измъкнаха през един отвор в стената и се озоваха в джунглата.

— Ууууф! — изпъшка Балу, когато пак се намери под дърветата. — Никога вече няма да правя съюз с Каа! — И цялата се разтресе.

— Той знае повече от нас — промълви с трепет Багира. — Ако бях останала още малко, щях сама да се пхна в гърлото му!

— Мнозина ще имат тази съдба, преди луната отново да изгрее — каза Балу. — Ще получи добър лов, както той си знае.

— Но какво значи всичко това? — попита Маугли, който не знаеше, че питонът може да хипнотизира. — Аз видях само една голяма змия, която правеше глупави кръгове, докато се стъмни. И носът ѝ беше целият разбит. Ха-ха!

— Маугли! — гневно го пресече Багира. — Носът ѝ беше разбит заради теб, а също и моите уши, моите хълбоци и лапи, както и вратът и раменете на Балу са изхапани заради теб. Дълги дни нито Балу, нито Багира ще могат с наслада да ходят на лов!

— Това няма значение — каза Балу. — Нали пак си имаме човешкото дете?

— Да, вярно е, но той ни струва твърде скъпо: изгубихме време за лов, получихме толкова рани, платихме с козината си, половината ми гръб е оскубан! И най-важното, честта ни пострада. Защото, спомни си, Маугли, как аз, Черната пантера, бях принудена да викам Каа за помощ и как двете с Балу бяхме оглупели като малки птичета пред неговия гладен танц. Всичко това, човешко дете, стана заради твоята игра с Бандар-лог!

— Вярно е, това е вярно! — тъжно каза Маугли. — Аз съм лошо човешко дете и усещам мъка в стомаха си.

— Мф! Какво казва Закона на джунглата, Балу? Балу никак не искаше да причинява на Маугли повече неприятности, но Закона не можеше да се заобиколи, затова измърмори:

— Мъката не пречи на наказанието. Но помни, Багира, че Маугли е толкова мъничък!

— Знам, че е мъничък, но той причини злини и заслужава няколко удара. Маугли, имаш ли нещо да кажеш?

— Нищо. Аз постъпих зле. И ти, и Балу сте целите в рани! Справедливо е.

Багира гальовно го цапна пет-шест пъти — от гледна точка на една пантера това едва ли би разбудило нейните собствени пантерчета, но за седемгодишно момче представляваше най-свирепият възможен бой. Когато свърши, Маугли кихна и се изправи, без да каже нито дума.

— Сега метни се на гърба ми, малко братче — каза Багира, — и да си вървим в къщи!

Едно от хубавите неща в Закона на джунглата е, че наказанието разчиства всички сметки. След него няма вече никакво натякване.

Маугли сложи глава върху гърба на Багира и така дълбоко заспа, че дори не се събуди, когато Майката вълчица го положи в дъното на пещерата.

ПОПЪТНА ПЕСЕН НА БАНДАР-ЛОГ

*Ний на гирлянди летим във захлас,
гледа луната ревнива над нас.
Как ни завижда тук всяко сърце,
че сме снабдени със много ръце!
Наште опашки се вият така,
както ловецът опъва лъка!
Някой се сърди, но... карай ти, брат.
Знай, че опашката висне отзад!*

*Ето ни тук, сред зелени листа,
мислим за хубави, важни неща,
чакаме новия подвиг велик,
да го извършим във следния миг.
Нашата воля неспирно лети
към благородни големи мечти.
Някой побягна, но... карай ти, брат!
Знай, че опашката висне отзад!*

*Чуем ли някъде нови слова,
ний ги повтаряме миг след това,
звяр или птица отрони ли звук,
нашият хор го подема оттук.
Чудно, Разкошно! И пак! Погледни!
Ето, човеци същински сме ний!
Някой си мисли, но... карай ти, брат!
Знай, че опашката висне отзад!...
Тъй си живее маймунският свят.*

А после всеки да се хване за тия гъвкави лиани
и лек, и волен да политне към блесналата висота,
по нашите благородни звуци, по хвърлени от нас
боклуци,
о, вярвай, вярвай, нас ни чакат прекрасни, приказни
неща!.

„ТИГРЕ, ТИГРЕ!“

*Как е ловът ти, ловецо
безстрашен?*

*Братко, аз цяла нощ тичал съм
прашен.*

*Как ти е пляката, прясно
убита?*

*Братко, тя още из джунглата
скита.*

Де са ти силите, старите сили?

*Братко, те чезнат от моите
жили.*

*Де ти е стъпката, пълна с
тревога?*

*Братко, умирам аз в своята
бърлога.*

Нека сега се върнем пак към първата приказка. Когато напусна пещерата на вълците след своето сблъскване с Глутницата пред Скалата на съвета, Маугли слезе към човешките земи, където живееха селяните, но не спря там, понеже беше твърде близо до джунглата, а той знаеше, че на Съвета си е спечелил поне един смъртен враг. Затова бързаше по изровения път край реката и извървя така в неотслабващ тръс близо двайсетина мили, докато стигна до непознати земи. Долината преминаваше в широко поле, тук-там прошарено от скали и прорязано от клисури. От едната страна имаше малко село, а от другата джунглата стигаше в полукръг до самите селски пасбища и там свършваше, сякаш пресечена с мотика. По цялото поле пасяха говеда и биволи и когато видяха Маугли, малките пастирчета закрепяха и побягнаха, а бездомните жълти кучета, които се въртят около всички индийски села, се разлаяха. Маугли продължи, защото

беше гладен, стигна портата към селото и видя, че големият трънлив храст, с който вечер заграждат входа, е отместен встрани.

— Хм! — каза Маугли, защото неведнъж се беше натъквал на подобни препятствия, излизайки нощем за храна. — Значи и тук хората се боят от Народа на джунглата!

Той седна край портата, а когато видя да се появява някакъв Човек, стана, отвори уста и показа с пръст, че иска да яде. Човекът се облеши, хукна назад по единствената селска улица и извика свещеника брамин — едър, дебел мъж, облечен в бяло, с жълточервен знак на челото. Свещеникът отиде до портата, а с него не по-малко от стотина души, които зяпаха, бърбореха, викаха и сочеха Маугли.

— Те нямат никакви обноски, тия хора! — каза си Маугли. — Само сивите маймуни се държат така!

И той отметна назад дългата си коса и се намръщи срещу тълпата.

— Какво страшно има тук? — каза свещеникът. — Вижте белезите по ръцете и краката му! Това са ухапвания от вълци. Момчето е само вълчи храненик, избягал от джунглата.

В игрите си с Маугли младите вълци понякога го захапваха малко по-силно, отколкото искаха, и на много места по ръцете и краката му имаше бели следи. Но Маугли ще бъде последното същество в джунглата, което ще нарече тези следи „ухапвания“ — той добре знаеше какво значи истинско ухапване.

— Аре, аре! — казаха едновременно две-три жени. — Бедното дете, така да го изпохапят вълците! Та той е хубаво момче! Очите му са като огън! Честна дума, Месуа, той прилича на момчето, дето го отвлече тигърът!

— Чакайте да погледна! — каза една жена с тежки медни гривни по китките и глезените, прикри очи с длан и се взря в Маугли. — Вярно, че прилича! По-мършавичък е, но на вид е като моето момче!

Свещеникът беше хитър и умен човек и знаеше, че Месуа е жена на най-богатия селянин. Затова той вдигна за малко очи към небето и тържествено каза:

— Което джунглата е взела, джунглата го връща! Прибери, сестро, това момче в дома си и не забравяй да почетеш свещеника, който отдалече предвижда живота на хората!

— В името на бивола, с който съм откупен — каза си Маугли, — цялото това дрънкане ми прилича на ново представяне пред глутницата. Но няма как, щом съм Човек, ще трябва да стана Човек!

Тълпата стори път и жената направи знак на Маугли да дойде в нейната колиба, където имаше червен лакиран креват, голяма глинена делва за жито с любопитни изпъкнали фигури по нея, половин дузина медни съдини, изображение на индуско божество в малка ниша, а на стената — истинско огледало от тези, които се продават по селските панаири.

Тя му даде да пие колкото иска мляко, даде му и хляб, а после сложи ръка на главата му и го погледна в очите, защото мислеше, че може да е наистина нейният син, завърнал се от джунглата, където го беше отвлякъл тигърът.

— Нату! — каза тя. — О, Нату!

Маугли с нищо не показва, че това име му е познато.

— Не помниш ли, когато ти дадох новите обувки? — Тя го докосна по крака. Той беше твърд почти като кокал.

— Не — добави тя тъжно. — Тези крака никога не са носили обувки, но ти много приличаш на моя Нату и ще бъдеш мой син!

Маугли се чувстваше неудобно, понеже никога не бе живял под покрив. Но когато погледна към сламения покрив, откри, че винаги щом поиска, може да го пробие и да излезе, а и прозорецът не се затваряше.

— Каква е ползата да бъда Човек — каза си накрая той, — като не мога да разбирам човешкия език? Сега изглеждам глупав и тъп, както един Човек би изглеждал в джунглата. Трябва да науча техния език.

Докато бе с вълците, ненапразно се беше учил да имитира бойния вик на елена в джунглата и грухтенето на малките глигани. Сега достатъчно бе Месуа да произнесе една дума и Маугли я повтаряше почти безгрешно. До вечерта той научи имената на много неща в колибата.

По-трудно беше, когато дойде време за лягане, защото Маугли не можеше да спи на такова място, което му приличаше на капан за пантери, и щом затвори вратата, изскочи през прозореца.

— Остави го — каза мъжът на Месуа. — Не забравяй, че досега никога не е спал на легло. Ако наистина ни е пратен вместо нашия син,

няма да избяга.

Маугли се разположи сред високата чиста трева в края на нивата, но преди да затвори очи, една мека сива муцуна се допря до брадичката му.

— Пфу! — каза Сивия брат (той беше първенецът между младите вълци на Майката-вълчица). — Това ли ми е наградата, задето те следвах цели двайсет мили? Миришеш на дим и добитък, вече си също като Човек. Събуди се, малко братче, нося ти новини!

— Всички ли са добре в джунглата? — прегърна го Маугли.

— Всички, не са добре само вълците, които ти опърли с Червеното цвете. Слушай сега! Шир Хан е отишъл да търси дивеч далеч оттук, докато му зарасне кожата, защото ти зле си го обгорил. Той се е закле, като се върне, да хвърли костите ти във Вайнгунга.

— О, това ще видим! Аз също дадох едно малко обещание. Но новините винаги са добри за слушане. Тази вечер съм уморен, много уморен от нови неща, Сиви брате, но ти все така ми носи новини!

— Нали няма да забравиш, че си вълк? Дали човеците няма да те накарат да забравиш? — попита тревожно Сивия брат.

— Никога. Винаги ще помня, че те обичам, както и всички други в нашата пещера. Но и винаги ще помня, че съм бил изгонен от Глутницата!

— И че може да бъдеш изгонен и от друга глутница! Човеците са си човеци, малко братче, и техните думи са като квакането на жабите в блатото! Когато пак дойда насам, ще те чакам сред бамбуковите храсти в края на пасбището.

Цели три месеца след тази вечер Маугли почти не излезе от селската порта — беше твърде зает да учи навиците и обичаите на човеците. Най-напред беше принуден да носи парче плат около тялото си, което ужасно го измъчваше, после му обясняваха значението на парите, което не можа да разбере, а също как трябва да се оре земята, което пък му се виждаше безполезно. Освен това малките деца в селото го ядосваха много. За щастие Закона на джунглата го бе научил да се сдържа, защото в джунглата животът и храната зависят от уменията да се сдържа; но когато му се надсмиваха, че не искал да играе техните игри, нито да пуска хвърчила или пък погрешно произнасял някоя дума, само мисълта, че не е почтено да убива такива мънички голи деца, го спираше да не ги разкъса на парчета.

Той никак не знаеше собствената си сила. В джунглата знаеше, че е слаб в сравнение с другите животни, но в селото човеците казваха, че бил силен като бик.

Маугли нямаше и най-малка представа за различията между човеците. Когато магарето на грънчаря падна в една яма, Маугли го хвана за опашката и го изтегли, а освен това помогна да наредят гърнетата, за да ги откарат на пазара в Канхивара. Това направи много лошо впечатление, понеже грънчарят е човек от долна каста, а неговото магаре стои още по-ниско. Свещеникът му се скара, но Маугли го заплаши, че ще сложи и него върху магарето, и свещеникът предупреди мъжа на Месуа колкото може по-скоро да намери за Маугли някаква работа. След това селският старейшина съобщи на Маугли, че ще трябва да извежда биволите и да ги пази, докато пасат, и Маугли се зарадва много. Същата вечер, смятайки се вече за редовен селски служител, той отиде сред компанията, която редовно се събираше на иззидана площадка под голямата смоковница. Това беше нещо като селски клуб — там се срещаха и си пушеха тютюна старейшината, пазачът, бръснарят (той знаеше всички селски клюки) и старият Булдео, местният ловец, който имаше стар английски мушкет. По горните клони седяха и дърдореха маймуни, под площадката имаше дупка, където живееше една кобра, и всяка вечер ѝ оставяха малка паничка с мляко, защото беше свещена, а старците седяха около дървото и приказваха, и до късно през нощта смучеха дългите хука (наргилета). Те си разправяха чудни разкази за богове, човеци и духове, Булдео пък разправяше още по-чудни разкази за обичаите на животните в джунглата, така че децата, които седяха извън кръга, пулеха очи. Повечето разкази на селяните се отнасяха за животни, тъй като джунглата стигаше до самите им къщи. Елените и дивите свине ровеха из посевите им, от време на време тигърът отвлечаше по здрач някой Човек пред очите на селото.

Маугли, естествено, знаеше доста по тези въпроси и трябваше да прикрива лицето си, за да не разберат, че се смее, а в това време Булдео, с мушкета на колене, нижеше разказ след разказ. Раменете на Маугли потрепваха. Булдео разправяше, че тигърът, който отвлякъл сина на Месуа, бил тигър дух и в неговото тяло се бил преселил духът на един лош стар лихвар, умрял преди години.

— И това е истина — заяви той. — Помня, че Пурун Дас винаги куцаше, понеже го бяха ударили по крака при един бунт, когато му бяха изгорили всичките тефтери, а тигърът, за който ви говоря, също куца! Следите от лапите му не са еднакви.

— Истина, сигурно е истина — едновременно се заклатиха сивите бради на старците.

— Нима всичките ви разкази са такива глупости и щуротии? — намеси се Маугли. — Този тигър куца, понеже всеки знае, че е роден куц. Само малки деца могат да говорят, че духът на един лихвар се е преселил в този звяр, който няма и смелостта на чакал!

Булдео занемя от изумление, а старейшината се опули.

— Охо! Това е хлапето от джунглата, нали? — каза Булдео. — Ако си толкова умен, по-добре донеси кожата на тигъра в Канхивара, понеже властите са обещали сто рупии награда за нея. А още по-добре ще е да мълчиш, когато възрастните говорят!

Маугли се надигна, за да си ходи.

— Цялата вечер лежах тука и слушах — подметна той през рамо. — Като изключим едно-две неща, Булдео не каза нито една вярна дума за джунглата, която е под самия му нос. Как тогава мога да вярвам на разказите му за духове и божества, и таласъми, за които твърди, че ги бил видял?

— О, крайно време е това момче да тръгне със стадото! — каза старейшината, а Булдео запухтя и засумтя, възмутен от нахалството на Маугли.

Обичаят в повечето индийски села е неколцина момчета да извеждат сутрин кравите и биволите на паша и да ги прибират вечер; и същите тези животни, които биха смазали до смърт един бял човек, се оставят да бъдат навиквани и ругани, и удряни от деца, които едва им стигат муцуните. Докато момчетата са със стадото, те са в безопасност, защото дори и един тигър не би посмял да нападне цяло стадо добитък. Но ако се отклонят да берат цветя или да ловят гущери, понякога биват отвлечани. Призори Маугли мина по селската улица, яхнал Рама, големия бик, който водеше стадото, и оловносинкавите биволи с техните свирепи очи и дълги, извити назад рога изскачаха един след друг от оборите и тръгваха подире му. Маугли даде на останалите пастирчета да разберат, че тук той ще заповядва. Той удряше биволите с дълга пръчка от гладък бамбук и каза на Камия,

едно от момчетата, да пази кравите и да не се отделя от стадото, а сам той продължи с биволите.

Индийските пасбища обикновено са пълни с камънаци, храсти, кичури гъста трева и малки дерета, между които стадата се пръскат и изчезват от погледа. Биволите предпочитат вировете и локвите, където с часове лежат и се търкалят или се пекаят на слънце в топлата кал. Маугли ги откара до края на полето, дето реката Вайнгунга излиза от джунглата. Тук той слезе от шията на Рама, изтърча до бамбуковите храсти и намери Сивия брат.

— А! — каза Сивия брат. — Много дни те чаках тук. Какво значи това стадо?

— Така ми е заповядано — каза Маугли. — Сега за известно време съм селски биволар. Има ли новини за Шир Хан?

— Беше се върнал насам и дълго те чака тука. Сега се е махнал отново, понеже дивечът не стига. Но все още иска да те убие.

— Много добре — каза Маугли. — Докато той отсъства, нека ти или някой друг от братята ни да стои на ей онази скала, така че, излизайки от селото, да мога да го виждам. А когато той се върне, чакайте ме в оврага, който е наред полето, под дървото дак. Няма защо сами да влизаме в устата на Шир Хан!

След това Маугли намери сенчесто място, легна и заспа, а биволите пасяха край него. Да пасеш стадата в Индия е едно от най-мързеливите неща на света. Кравите пристъпват и щипят трева, после мучат и пак пристъпват, и дори не мучат, само пръхтят. А биволите рядко издават звуци, един след друг нагазват в големите локви и си пробиват път през калта, така че само муцуните и порцелановосините им втренчени очи се подават отгоре. Тук те лежат като отсечени дървета. Слънцето кара камъните да се люшкат от горещина, пастирчетата чуват един лешояд (винаги само един) да свири почти невидим над главите им и знаят, че ако те умрат или ако някоя крава умре, този лешояд ще се извие надолу и тогава друг лешояд, който е на няколко мили далече, ще го види и също ще дойде, и друг, и друг, и още преди да са умрели напълно, ще има двайсетина гладни лешояда, дошли сякаш отникъде. После те, момчетата, спят и се будят, и пак спят и оплитат малки кошнички от суха трева, и слагат в тях скакалци или хващат две богомолки и ги карат да се бият, или нижат броеници от червени и черни диви орехи, или гледат как се припичат гущерите

по скалите и как някоя змия лови жаби край локвата. После пеят дълги, дълги песни със странни туземни извивки накрая и денят изглежда по-дълъг от целия живот на много други хора, или пък правят дворец от кал с фигури на хора и коне, и биволи от кал, и слагат тръстики в ръцете на хората, и си въобразяват, че са царе, а фигурите са техните армии, или че са божества и другите им се молят. А после настъпва вечерта и децата викат стадото, и биволите тежко се надигат от лепкавата кал един след друг с шумове, които приличат на пушечни изстрели, и всички се занизват през зеленото поле обратно към мигащите светлини на селото.

Ден след ден Маугли водеше биволите до техните локви, ден след ден виждаше Сивия брат на миля и половина през полето (и от това разбираше, че Шир Хан не се е върнал), ден след ден лежеше в тревата, заслушан в шумовете наоколо, и мечтаеше за някогашните дни в джунглата. Ако Шир Хан направеше с куцата си лапа една погрешна стъпка из джунглата край Вайнгунга, Маугли щеше да го чуе в тези дълги тихи утрини.

Най-сетне настъпи денят, когато той не видя Сивия брат на уреченото място, и се изсмя, и поведе биволите към оврага под дървото дак, което бе цялото покрито със златночервени цветове. Там го чакаше Сивия брат и всичките му косми бяха настръхнали.

— Цял месец вече той се криел из джунглата, за да те причака изневиделица — каза задъхан вълкът. — Пресякъл е хълмовете снощи заедно с Табаки и е проследил дирята ти още съвсем топла!

Маугли се намръщи.

— От Шир Хан не ме е страх, но Табаки е много коварен.

— Не се бой — каза Сивия брат и леко се облиза. — Аз срещнах Табаки призори. Сега той предава хитростта си на лешоядите, но преди да му счупя гръбнака, каза всичко. Планът на Шир Хан е да те причака пред селската порта тази вечер — теб и никого друго. Сега той лежи в голямата суха клисура на Вайнгунга.

— Дали е ял нещо днес или ще напада гладен? — попита Маугли.

За него отговорът значеше живот или смърт.

— Сутринта е убил едно диво прасе... и се е напил добре с вода. Не помниш ли, че Шир Хан никога не търпи глад, дори и когато готви отмъщение!

— О, глупак, глупак! Бебе на бебетата! Така да се наяде и да се напие! Може би си мисли, че ще го чакам и да се наспи! Къде точно лежи? Ако бяхме поне десетина, можехме да го довършим, преди да стане. Тези биволи не биха го нападнали, преди да му подушат миризмата, а аз не зная техния език. Може ли да се доберем до неговата диря, така че да я подушат?

— Той дълго плува по Вайнгунга, за да скрие дирята си — каза Сивия брат.

— Табаки го е научил, сигурен съм! Той сам никога не би се сетил. — Маугли се спря с пръст в устата и се замисли. — Голямата клисура на Вайнгунга. Тя се разширява и стига полето на половин миля оттук. Аз мога да заобиколя със стадото до началото на клисурата откъм джунглата, но тогава той ще ни се изплъзне отдолу. Трябва да преградим и от тази страна. Сиви брате, би ли могъл заради мен да разделиш стадото на две?

— Сам може би не, но аз си доведох мъдър помощник! — Той изтича и хлътна в първата падина. Тогава оттам се подаде голяма сива глава, която Маугли добре познаваше, и горещият въздух се изпълни с най-отчаяния вик на цялата джунгла — ловния вой на вълк, тръгнал за плячка по пладне.

— Акела! Акела! — завика Маугли и запляска с ръце. — Знаех си, че няма да ме забравиш. Сега ни предстои голяма работа. Раздели стадото на две, Акела. Задръж на едно място биволиците с малачетата, а биволиците откъсни отделно!

Двата вълка се затичаха, ту се вмъкваха в стадото, ту изскачаха от него, а животните запръхтяха, затръскаха глави и се разделиха на две купчини. На едното място бяха биволиците с малачетата в средата, те гледаха яростно и риеха с копита, готови да се хвърлят срещу вълците и да ги стъпчат до смърт, стига само да останеха за миг неподвижни. На другото място биволиците пръхтяха и удряха с крак земята, но макар да изглеждаха по-страшни на вид, не бяха така опасни, защото нямаха малки, които да защитават. Дори и десетина човека не биха могли да разделят стадото тъй ловко.

— Какво още ще заповядаш? — задъхан попита Акела. — Те се мъчат пак да се съединят!

Маугли скочи върху гърба на Рама.

— Карай биволите наляво, Акела! Сиви брате, щом ние се махнем, задръж биволиците заедно и ги закарай до излаза от клисурата!

— Докъде точно? — каза Сивия брат, тежко дишайки и тракайки със зъби.

— Докъдето склоновете са достатъчно стръмни, та Шир Хан да не може да скочи горе! — извика Маугли. — Дръж ги там, а ние ще се спуснем надолу!

Биволите се понесоха, гонени от воя на Акела, а Сивия брат се изправи пред биволиците. Те се хвърлиха срещу него и той побягна съвсем близо пред тях към излаза от клисурата. Акела в това време откара биволите наляво.

— Много добре! Сега още веднъж и те ще се втурнат както искаме! Внимавай, ей, внимавай, Акела! Тракнеш ли по-силно със зъби, и те ще се хвърлят срещу теб. Ухааа! Това е по-луда работа, отколкото да гониш черни елени! Мислил ли си, че тия животни могат да тичат така бързо? — извика Маугли.

— Аз... аз на времето съм убивал от тях! — едва изговори Акела в прахоляка. — Да ги подгоня ли сега към джунглата?

— Да, подгони ги! Бързо ги подгони! Рама е пощурял от гняв. О, само да можех да му кажа какво искам днес от него!

Този път биволите се извиха надясно и с трясък навлязоха в гъсталака. Другите пастирчета, които половин миля по-нататък пазеха кравите, видяха какво става, хукнаха с всички сили към селото и закрепяха, че биволите са пощръктели.

Но планът на Маугли бе съвсем прост. Той искаше само да опише един голям кръг по нагорнището и да стигне началото на клисурата, а после да пусне биволите надолу, за да хване Шир Хан между биволите и биволиците. Той знаеше, че щом се беше добре наял и напил. Шир Хан нямаше да може нито да се бие, нито да се покатери по склоновете на клисурата. Сега той успокояваше с приказки биволите, а Акела бе останал назад и само от време на време надаваше вой, за да гони задните редици. Обиколката беше доста голяма, понеже те не искаха да се доближат много до клисурата — Шир Хан можеше да ги чуе. Най-после Маугли обърна сащисаното стадо към началото на клисурата по ивицата трева, която се спускаше стръмно надолу. От тази височина полето се виждаше през върховете на дърветата, но

Маугли в този миг оглеждаше склоновете на клисурата и с голямо задоволство видя, че те се издигаха почти отвесно нагоре и че дивите лози и другите пълзящи растения, които се виеха по тях, нямаше да удържат тигъра, ако се опиташе да се покатери.

— Нека сега отдъхнат малко, Акела — каза той и вдигна ръка. — Още не са го подушили. Нека си отдъхнат. Аз трябва да съобщя на Шир Хан кой иде. Вече сме го хванали в капана!

Той сложи ръце до устата си и извика надолу по клисурата — все едно, че викаше в тунел. Ехото заподскача от скала на скала.

Мина време и отдолу се разнесе провлеченото сънливо ръмжене на сит тигър, който току-що се пробужда.

— Кой вика? — изръмжа Шир Хан и един разкошен паун с писък се вдигна от клисурата.

— Аз, Маугли! Ей, крадецо на добитък, време е да те заведе до Скалата на съвета! Надолу, подкарай ги надолу, Акела! Надолу, Рама, надолу!

За миг стадото спря пред ръба на наклона, но Акела с все сила нададе ловен вой и те се втурнаха един след друг като параходи, които се спускат по речни прагове. Пясък и камъни захвърчаха наоколо. Веднъж тръгнали, те вече не можеха да спрат и преди още да стигнат дъното на клисурата, Рама подуши Шир Хан и замуча.

— Ха-ха! — извика Маугли от гърба му. — Сега вече знаеш какво искам! — и потокът от черни рога, разпенени муцуни и изцъклени очи рухна по клисурата, сякаш внезапно придошла вода влачеше със себе си огромни камъни. По-слабите биволи бяха изтласкани встрани до склоновете, където едва се промъкваха между дивите лози. Сега животните знаеха какво им предстои — ужасният устрем на биволско стадо, срещу който не би могъл да устои никой тигър. Шир Хан чу тътена на копитата им, скочи и тромаво се повлече надолу, търсейки изход от едната или от другата страна, но и двата склона бяха отвесни и той трябваше да продължи още надолу, натежал от изядената храна и изпитата вода. На него никак не му беше до бой. Стадото с плясък нагази локвата, която той току-що бе напуснал, и така мучеше, че тесният проход ехтеше целият. От края на клисурата Маугли чу в отговор друго мучене, видя как Шир Хан се обърна (тигърът знаеше, че в най-лошия случай все пак е по-добре да срещне биволите, отколкото биволиците с малачетата). После Рама се спъна,

краката му се изкривиха, стъпи на нещо меко, сетне продължи и заедно с останалите биволи зад себе си се блъсна с все сила в другата половина на стадото. При сблъскването по-слабите животни нападаха по земята от силата на удара. И двете стада се пръснаха по полето, бодяха се, тъпчеха се с копита и фучаха. Маугли изчака малко, скочи от гърба на Рама и заудря наляво и надясно със своята пръчка.

— Бързо, Акела! Раздели ги! Пръсни ги, защото ще се сбият помежду си! Изкарай ги по-надалече, Акела! Хей, Рама! Хей, хей, хей, дечица мои! Спокойно, спокойно сега! Всичко вече мина!

Акела и Сивия брат тичаха насам-натам, хапеха биволите за краката и макар че стадото веднъж се обърна отново към клисурата, Маугли успя да отклони Рама, а после и другите го последваха към локвите.

Излишно беше да тъпчат повече Шир Хан, Той бе мъртъв, лешоядите вече се събираха в негова чест.

— Това, братя, беше съвсем кучешка смърт! — каза Маугли и протегна ръка за ножа, който винаги носеше в калъф, закачен на шията си, откак живееше с хората. — Но и Куция не показва никакво желание да се бие. Мисля, че кожата му ще разкраси Скалата на съвета! Трябва бързо да се хващаме за работа!

Друго момче, израсло между човеците, никога не би и помислило, че може само да одере един тигър, дълъг десет фута, но Маугли знаеше по-добре от всички как се държи кожата на едно животно и как може да се махне. Това обаче беше трудна работа и Маугли цял час ряза и дра, а вълците го гледаха с увиснали езици или пък дърпаха кожата, когато им кажеше.

По едно време усети някаква ръка да ляга върху рамото му, като погледна нагоре, видя Булдео със своя мушкет. Децата бяха разказали за лудия бяг на биволите и Булдео гневно се бе запътил насам, за да се скара на Маугли, че не се грижи за стадото. Щом се появи, вълците се скриха.

— Що за щуротия? — яростно извика Булдео. — Да мислиш, че можеш сам да одереш тигър! Къде го убиха биволите? О, това е Куция тигър, за чиято глава са обещани сто рупии! Добре, добре, щом е така, ние ще ти простим това, че изтърва стадото, дори може аз да ти дам една рупия от наградата, когато занеса кожата в Канхивара!

Той бръкна в пояса си, извади оттам кремък и огниво и клекна, за да опърли мустаците на Шир Хан. Повечето местни ловци пърлят мустаците на убитите тигри, за да не ги тревожи после духът им.

— Хм! — сякаш на себе си каза Маугли, снемайки кожата от предната лапа. — Значи ти ще отнесеш кожата в Канхивара, за да вземеш наградата и може да ми дадеш една рупия! Но аз съм намислил нещо друго и кожата ми трябва. Хей, старче, я махни този огън!

— Как смееш да говориш така с главния ловец на селото? Тигърът е бил убит само поради твоя късмет и глупостта на биволите! Той току-що се е нахранил, иначе щеше да е на двайсет мили оттук. Ти дори не можеш да го одереш както трябва, малко, просяшко изчадие! И ти ще ми казваш на мен, Булдео, да не му пърля мустаците! Ей, Маугли, не само че няма да ти дам и една ана (Ана — дребна индийска монета, част от рупията.) от наградата, ами ще ти тегля и един хубав бой! Я остави трупа!

— В името на бивола, с който съм откупен — каза Маугли, докато одираше рамото, — нима трябва цял ден да слушам как една дърта маймуна дрънка врели-некипели! Ей, Акела, този Човек ми досажда!

Булдео, който все още стоеше наведен над главата на Шир Хан, се намери проснат на тревата, а над него се изправи голям сив вълк. Маугли продължаваше да дере кожата, сякаш нищо не беше станало.

— Да-а! — процеди той през зъби. — Ти си съвсем прав, Булдео! Ти няма да ми дадеш и една ана от наградата. Това беше дълга война между мен и Куция тигър... много дълга война... и накрая аз победих!

За да бъдем справедливи трябва да кажем, че ако беше десетина години по-млад и ако бе срещнал Акела в гората, Булдео щеше да се справи с него, но един вълк да изпълнява заповедите на това момче, което води войни с тигри човекоядци, не беше нещо обикновено. Това бе вълшебство, най-лоша магия — мислеше си Булдео и се питаше дали муската, която носи на врата си, ще го запази. Той лежеше, колкото можеше по-неподвижно, и чакаше всяка минута Маугли също да се превърне в тигър.

— Махараджа! Велики царю! — дрезгаво прошепна той най-после.

— Да — каза Маугли и се изкиска, без да обърне глава.

— Аз съм стар човек! Аз мислех, че си обикновено пастирче! Мога ли да стана и да си ида или твоят слуга ще ме разкъса на парчета?

— Върви си с мир! И друг път не ми се меси в работите! Пусни го, Акела!

Булдео с все сила закуцука към селото и от време на време поглеждаше през рамо, да не би Маугли да се превърне в нещо ужасно, а в селото разказа на свещеника такива измислици за магии, вълшебства и чародейства, че свещеникът стана от мрачен помрачен.

Маугли продължи работата си, но вече падаше здрач, когато той и вълците най-сетне отделиха голямата пъстра кожа от тялото.

— Сега трябва да скрием това и да приберем биволите в къщи! Помогни ми да ги събера, Акела!

Стадото се скупчи в мъгливия здрач. Като стигнаха близо до селото, Маугли видя светлини и чу, че в храма надуваха раковини и биеха камбаните. Като че ли половината село го чакаше пред изхода.

— Това е, защото убих Шир Хан — каза си той, но град от камъни заваля край главата му и селяните закрепяха:

— Магьосник! Вълчо изчадие! Дявол от джунглата! Махай се! Махай се оттук или свещеникът пак ще те превърне във вълк! Стреляй, Булдео, стреляй!

Старият мушкет гръмна с трясък и един бивол изрева от болка.

— Нова магия! — закрепяха селяните. — Той отклонява куршумите. Булдео, това беше твоят бивол!

— Но защо е всичко това? — попита изумен Маугли, а летящите камъни ставаха все повече и повече.

— Че те доста приличали на Глутницата, тия твои братя! — каза Акела и седна спокойно на земята. — Струва ми се, че ако тези куршуми значат нещо, те са насочени срещу теб!

— Вълк! Дете на вълк! Махай се! — крещеше свещеникът и размахваше клонка от свещеното растение тулси.

— Пак ли? Миналия път ме гониха, защото съм Човек! Сега ме гонят, защото съм вълк! Да си вървим, Акела!

Една жена — това беше Месуа — изтича към стадото и извика:

— Сине, сине мой! Те казват, че си магьосник и че можеш по своя воля да се превръщаш във всякакъв звяр! Аз не им вярвам, но

бягай, бягай, защото ще те убият! Булдео казва, че си вълшебник, но аз знам, че си отмъстил за смъртта на моя Нату!

— Върни се, Месуа! — викаше тълпата. — Върни се или ще те убием с камъни!

Един камък удари Маугли по устата и той се изсмя с къс, грозен смях.

— Върни се, Месуа! Това е една от техните глупави измислици, които вечер си разказват под голямото дърво. Аз поне платих за живота на сина ти. Сбогом и бягай бързо, защото ще пратя стадото срещу тях, а то може да изпревари техните камъни! Аз не съм магьосник, Месуа. Сбогом.

— Хайде за последен път, Акела! — изкрещя той. — Подгони стадото!

Биволите с нетърпение чакаха да влязат в селото. Воят на Акела беше почти излишен и те се втурнаха като вихрушка към портата, разпръсквайки тълпата наляво и надясно.

— Пребройте ги! — извика презрително Маугли. — Може да съм откраднал някой от тях! Пребройте ги, защото няма вече да ги паса за вас! Сбогом, човешки деца, и благодарете на Месуа, защото иначе бих дошъл с моите вълци и бих ви подгонил ей тук, по вашата улица!

Той се завъртя на петите си и тръгна назад заедно с вълка единак. После погледна към звездите и се почувства щастлив.

— Няма вече да спя в тия капани, Акела. Да вземем кожата на Шир Хан и да вървим. Не, не бива да отмъщаваме на селото, понеже Месуа беше добра с мен!

Когато луната изгря над полето и всичко стана млечнобяло, ужасените селяни видяха Маугли с някакъв вързоп на главата да се отдалечава с онзи сигурен вълчи тръс, който гълта дългите мили като ламя. По петите му тичаха два вълка. Тогава те пак забиха камбаните на храма и още по-силно надуха раковините. Месуа плачеше, а Булдео така украсяваше разказа за своите приключения в джунглата, че накрая взе да разправя как Акела стоял на задните си лапи и говорел като Човек.

Луната тъкмо залязваше, когато Маугли и двата вълка приближиха Скалата на съвета и спряха пред пещерата на Майката-вълчица.

— Те ме изгониха от Човешката глутница, майко! — извика Маугли. — Но аз ида с кожата на Шир Хан! Аз удържах на думата си!

Майката-вълчица бавно се измъкна навън, сподирена от вълчетата, и очите ѝ заблестяха при вида на кожата.

— Аз го предупредих за този ден още когато той мушна главата си в нашата пещера, понеже искаше да вземе живота ти, мое малко жабче! Аз му казах, че ще настане време, когато подгоненият ще стане гонител! Добре си направил!

— Да, малко братче, добре си направил — чу се гърлен глас от гъсталака. — Ние се чувствахме самотни в джунглата без теб! — И Багира дотича до голите крака на Маугли.

Те се качиха заедно върху Скалата на съвета, Маугли просна кожата върху плоския камък, където обикновено седеше Акела, и я закрепил с четири бамбукови колчета. Акела легна върху нея и извика старите думи на Съвета — „Гледайте, добре гледайте, о, вълци!“ — които някога бе извикал при първия преглед на Маугли.

Откак бяха махнали Акела, Глутницата бе останала без водач и ходеше на лов и се биеше, както си пожелаеше. Но когато чуха повика, вълците по навик се отзоваха: някои бяха осакатени от капаните, в които бяха попадали, други куцаха от куршуми в крака, трети бяха хванали краста от лоша храна, а мнозина направо липсваха. Но те дойдоха пред Скалата на съвета — всички, които бяха останали, и видяха шарената кожа на Шир Хан върху камъка и големите нокти, които се клатеха в краищата на празните увиснали лапи. Тогава Маугли съчини една песен без рими, една песен, която сама се изтръгна от гърлото му, и той високо я викаше, и скачаше по звънящата кожа, и биеше такта с крак, докато не му остана дъх. Сивия брат и Акела виеха между стиховете.

— Гледайте добре, вълци! Не спазих ли думата си? — каза накрая Маугли и вълците излаяха „да!“, а един съвсем проскубан вълк нададе вой:

— Води ни пак, Акела! Води ни пак, Маугли, защото ни омръзна да живеем без Закон! Нека пак да бъдем Свободния народ!

— Не! — измърка Багира. — Това не може да стане! Като се наядете до насита, лудостта отново може да ви хване. Ненаправно ви казват Свободен народ! Вие искахте свобода, ето я! Яжте я сега, вълци, яжте свободата си!

— Човешката глутница ме изгони и Вълчата глутница ме изгони — каза Маугли. — Отсега нататък сам ще ходя на лов из джунглата!

— И ние ще ходим на лов с теб — извикаха четирите млади вълка.

И така Маугли от този ден тръгна на лов в джунглата със своите четирима братя. Той обаче не остана завинаги сам, защото по-късно пак стана Човек и се ожени.

Но това е вече приказка за възрастни.

ПЕСЕНТА НА МАУГЛИ,

КОЯТО ТОЙ ИЗПЯ ПРЕД СКАЛАТА НА СЪВЕТА, ДОКАТО ТАНЦУВАШЕ ВЪРХУ КОЖАТА
НА ШИР ХАН

Аз, Маугли, пея песента на Баугли! Нека джунглата чуе всичко, което направих!

Шир Хан казваше, че ще убие... че ще убие! Привечер край селската порта ще убие Маугли, жабата! Той се наяде и се напи. Добре се напи, Шир Хан — кога ли ще се напиеш пак? Спи и сънувай как убиваш! Аз съм сам из пасбищата. Ела, Сиви брате! Ела, Единако, едър дивеч се е задал.

Докарайте големите биволи, сивокожите биволи с гневни очи! Водете ги, както аз ви нареждам! Спиш ли спокойно, Шир Хан? Събуди се, ей, събуди се! Аз идвам заедно с моите биволи! Рама, царят на биволите, тропна с крак. Води на Вайнгунга, накъде отиде Шир Хан?

Той не е Яки, та да копае дупки, нито е Мао, паунът, та да лети. Не е Манг, прилепът, та да виси на клон. Малки бамбукови храсти, които пукате в тоя миг, кажете ми къде е избягал? О, той бил тук! Аху! Той бил тук! Под краката на Рама лежи Куция. Стани, Шир Хан! Стани и убивай! Виж колко прясно месо! Разкъсай биволските шиш!

Шит! Той е заспал. Не го будете, че е много силен. Лешоядите вече дойдоха да видят силата му. И черните мравки дойдоха да я видят. Голямо множество се е събрало в негова чест. Алала! Аз нямам дреха да се

загърна. Лешоядите ще ме намерят гол. Срамно е да ги срещам така.

Заеми ми кожата си, Шир Хан! Заеми ми твоята весела, шарена кожа, да се явя с нея пред Скалата на съвета! В името на бивола, с който съм откупен, аз бях дал едно обещание. Аз бях дал едно малко обещание! Само кожата ми липсва, за да изпълня думата си. Със ножа — със ножа, който човеците използват, със ножа на ловеца, на Човека, аз коленича, за да взема своя дар. Води на Вайнгунга, вие сте свидетели, че Шир Хан ми дава от обич кожата си. Дърпай, Сиви брате! Дърпай, Акела! Тежка е кожата на Шир Хан. Човешката глутница се сърди. Тя хвърля камъни. Тя говори с бебешки думи. По устата ми тече кръв. Да се махаме! През нощта, през горещата нощ, тичайте с мен, мои братя! Ние ще оставим светлините на селото и ще отидем при спусналата се луна! Води на Вайнгунга, човешката глутница ме изгони. Аз не им сторих нищо лошо, но те се боят от мен! Защо? Вълчата глутница също ме изгони. За мен джунглата е затворена и селските порти са затворени. Защо?

Аз танцувам върху кожата на Шир Хан, но сърцето ми е натежало. Устата ми е наранена и разкъсана от камъните на селото, но сърцето ми е леко, понеже пак съм в джунглата. Защо?

Тия две неща се борят в мен, както змиите се борят напролет. Вода капе от очите ми и все пак се смея, докато капе. Защо?

Аз съм направен от двама Мауглевци, но кожата на Шир Хан е под краката ми.

Цялата джунгла знае, че убих Шир Хан. Гледайте, добре гледайте, вълци!

Ахе! Сърцето ми е натежало от неща, които не мога да разбера.

ВТОРА КНИГА

КАК ДОЙДЕ СТРАХЪТ

*Пресъхва тинестият вир
и сключваме със всеки мир.
По двата бряга на реката
кличим безмълвни като братя
и нокти никой не изважда,
скован от палещата жажда.
Един до друг за първи път
стоят сърнето и вълкът,
(а то си спомня как в нощта уби
добрия му баща.)
И всеки ден сред адски зной
събират се на водопой,
додето плисне дъжд и пак
познае всеки своя враг.*

*(Стихотворението в началото на разказа
„Как дойде страхът“ е преведено от Цанко
Лалев.)*

Тези, които са чели другите разкази за Маугли, вече знаят, че той бе прекарал голяма част от живота си в Сионийската вълча глутница, където учеше Закона от Балу, кафявата мечка. Закона на джунглата, който е по-стар от всички други закони на земята, е предвидил всичко, което може да се случи на Народа на джунглата. Времето и практиката са направили този Закон пълен и съвършен. И Балу казваше, когато на момчето му омръзваха постоянните заповеди, че Закона е като гигантска лиана, която обвиня всеки и никой не може да се освободи от него.

— Когато живееш, колкото съм живяла аз, малко братче — казваше кафявата мечка, — ще видиш как цялата джунгла се

подчинява на Закона. И това няма да ти е никак приятно.

Тези думи влизаха в едното ухо на Маугли и излизаха през другото. Защото момче, което прекарва времето си в сън и търсене на храна, се тревожи само ако се озове в беда. Но дойде година, когато думите на Балу се сбъднаха и Маугли видя как цялата джунгла се подчинява на Закона.

Всичко започна с това, че почти не паднаха зимни дъждове. Сахи — бодливото свинче, срещна Маугли в един бамбуков гъсталак и му каза, че дивият ям съхне. А всички знаят, че Сахи е смешно придирчив и яде само най-вкусното и най-зрялото. Маугли се изсмя и каза:

— И какво от това?

— Засега нищо — недоволно отговори Сахи като тракаше с бодлите си, — но ще видим след време. Скачаш ли още в дълбокия вир под Пчелната скала, малко братче?

— Не. Глупавата вода съвсем намаля и аз не искам да си пукна главата — каза Маугли, който беше уверен, че знае колкото пет бодливи свинчета, взети заедно.

— Жалко — отговори Сахи. — През пукнатината можеше да влезе малко ум в главата ти.

Сахи бързо се сви, за да не може Маугли да го дръпне за мустаците.

Когато Маугли предаде на Балу думите на Сахи, мечката се замисли и промърмори: „Ако бях сама, щях да променя мястото си за лов, преди другите да се сетят за същото. Но лов на чужда земя винаги завършва с битка — а в нея може да пострада моето човешко дете. Нека изчакаме да видим, как ще цъфне мохвата“.

Тази пролет дървото мохва, чиито плодове Балу много обичаше, въобще не цъфна. Зеленикавите восъчни цветчета прегоряха преди да се разтворят и само няколко миризливи топчици паднаха на земята, когато Балу се изправи на задните си крака и раздруса дървото. А после, стъпка по стъпка, убийственият зной се промъкна в самото сърце на джунглата и тя стана жълта, кафява и най-сетне черна. Зеленината по склоновете на овразите се опече и втвърди като телена мрежа. Скрытите вирове пресъхнаха до дъно и дори най-леките стъпки по тинята се запазваха дълго сякаш излети от желязо. Сочните стъбла на лианите, увити около дърветата, се свличаха и умираха в ниското. Бамбукът пожълтя и тревожно шумеше, раздвижван от топлия вятър.

Мъховете се олющиха и оголиха скалите, които пареха като напечените сини камъни по празните речни дъна.

Птиците и маймуните отидоха на север в самото начало на годината, защото усещаха, че приближава беда. Елените и дивите прасета се придвижиха чак до изсъхналите селски ниви и много от тях умираха пред очите на хората, които бяха твърде слаби, за да ги прогонят. Ран Лешояда остана в джунглата и се охраня, защото имаше много трупове. Всяка вечер той съобщаваше на животните, които вече нямаха сили да отидат на нови места, че слънцето е умъртвило джунглата на три дни полет във всички посоки.

Маугли, който не знаеше какво означава истински глад, сега ядеше тригодишен мед, черен като трънки и покрит с кора от засъхнала захар, който дълбаеше от стари пити в скалните улеи. Той вадеше ларви, скрити дълбоко под кората на дърветата, и крадеше новото пилило на осите. Всички животни в джунглата бяха станали кожа и кости. Багира убиваше по три пъти на нощ и не можеше да се нахрани до насита. Но най-лошото беше липсата на вода, защото, макар и рядко, Народа на джунглата пие по много вода.

А сушата продължаваше и продължаваше като изсмукваше цялата влага. От всички потоци остана само главното русло на река Вайнгунга и то превърнато в малък поток, който едва шаваше между мъртвите брегове. И когато Хати, дивият слон, който живее сто години и дори повече, видя над водата да се показва дългото синьо ребро на скала, разбра, че това е Скалата на мира. Тогава той вдигна хобота си и затръби, за да обяви Водното примирие, както неговият баща го бе обявил преди петдесет години. Елените, дивите прасета и биволите подеха вика с пресипнали гласове. Ран Лешояда се виеше в големи кръгове над джунглата и със свистене и крясъци известяваше Примирieto нашир и надлъж.

Закона на джунглата предвижда смъртно наказание за убийство на водопой, когато е обявено Водно примирие. Причината за това е, че водата става по-важна от храната. Всеки в джунглата може да преживее някак, когато ловът и пашата са лоши. Но водата е вода, и когато остане само един източник, всеки лов спира, докато Народа на джунглата се събира при него, за да утоли жаждата си. В добри времена, когато водата е в изобилие, тези които отиват да пият на Вайнгунга — или на което и да е друго място — излагат на опасност

живота си, и тази опасност е част от прелестта на нощните приключения. Да слезеш до реката така ловко, че да не трепне нито лист; да газиш до колене в бързата пяна при речните прагове, която заглушава всеки друг шум; да пиеш, оглеждайки се през рамо; да напращаш от страх всички мускули за първия отчаян скок, а после да се изкатериш по крайбрежния пясък и да се върнеш с мокра муцуна и пълен корем при възхитеното стадо — това изпълва с възторг всеки млад елен с блестящи гладки рога, именно защото във всеки миг Багира или Шир Хан могат да го убият с един скок. Но сега тази игра на живот и смърт свърши. Народът на джунглата, гладен и мършав, се тълпеше край намалялата река.

Тигърът и мечката заедно с елените, дивите биволи и глиганите пиеха вмирираната вода, и дълго стояха неподвижни над нея, без да имат сили да си тръгнат. Елените и дивите прасета се скитаха цял ден да търсят нещо по-добро от суха кора и увехнал листак. Биволите не намираха локви да се разхладят и зелени пасища да се нахранят. Змиите напуснаха джунглите и слязоха към реката с надежда да хванат някоя по чудо оцеляла жаба. Те се увиваха около влажните камъни и дори не помръдваха, когато дивите прасета ги избутваха с муцуните си, ровейки за корени в калта. Водните костенурки отдавна бяха избити от Багира, най-изкусния от ловците, а рибите се бяха скрили дълбоко в напуканата тиня. Само Скалата на мира лежеше над плитката вода като дълга змия и слабите вълни едва чуто съскаха върху нагорещените ѝ страни.

Маугли идваше тук всяка нощ за да се разхлади и поприказва с другите. Сега дори и най-гладните от неговите врагове не биха се полакомили за него. Заради голата си кожа той изглеждаше много помършав и нещастен от своите другари. Косата му беше избеляла от слънцето като лен. Ребрата му се брояха като пръчките на кошница.

Изтънелите ръце и крака приличаха на възлести тревни стъбла — кожата на коленете и лактите бе удебелена, защото той пълзеше, когато дебнеше плячката си.

Но очите му под сплъстените къдрици гледаха уверено и спокойно. Багира, неговата съветница в това трудно време, му беше казала да се движи бавно, да ловува търпеливо и никога, в никакъв случай, да не губи самообладание.

— Сега времената са лоши — каза Черната пантера една вечер, гореща като фурна. — Но те ще минат, ако издържим до края. Пълен ли е стомахът ти, човешко дете?

— Има нещо в него — отговори Маугли, — но все едно е празен. Мислиш ли, Багира, че дъждовете са ни забравили и никога вече няма да дойдат?

— О, не. Ние пак ще видим цъфнала мохва и малки сърненца, охранени с крехка трева. Ела да отидем при Скалата на мира, за да чуем новините. Качи се на гърба ми, малко братче!

— Сега не е време да носиш товар. Аз още мога да стоя на краката си, макар че двамата с теб наистина не приличаме на охранени биволи. Багира погледна разрошените си, прашни хълбоци:

— Миналата нощ убих вол в ярем. Толкова бях слаба, че не бих посмяла да се хвърля отгоре му, ако беше свободен. У-у! Маугли се засмя.

— Да, големи ловци сме сега — каза той. — Аз съм толкова смел, че ловя червеи.

И двамата слязоха през сухите чупливи храсти до речния бряг.

— Водата няма да се задържи дълго — каза Балу, присъединявайки се към тях. — Вижте отсреща!

На равния отвъден бряг жилавата трева на джунглата се бе вкаменила от сушата. Отъпканите от елени и диви прасета пътеки към реката бяха набраздили тази пожълтяла равнина с прашни клисури, прокарани през високата трева, и макар че беше още рано всички те бяха пълни с диви животни, бързащи към водата. Чуваше се как елените и сърнетата кашлят от острия като емфие прах.

Нагоре по реката, на завоя при Скалата на мира, която пазеше Водното примирие, стоеше дивият слон Хати със своите синове. Мършави и сиви на лунната светлина, те се полюшваха монотонно напред-назад, напред-назад. Малко под тях бяха редиците на елените; следваха тези на глиганите и дивите биволи; а на противоположния бряг, където високите дървета се свеждаха над самата вода, беше мястото, отредено за хищниците — тигри, вълци, пантери, мечки и всички останали.

— Ние се подчиняваме на Закона — каза Багира, докато нагазваше във водата, хвърляйки коси погледи към звънтящите рокове и втренчените очи отсреща, където елените и дивите прасета се

блъскаха до водата. — Добър лов на всички братя по кръв! — добави тя, като се излегна в цял ръст, при което единият ѝ хълбок остана да стърчи над водата. Сетне процеди през зъби: — Ако не беше Закона, ловът щеше да е много добър.

Острият слух на елените долови последните думи и уплашен шепот се понесе по редиците: „Примирието! Помни Примирието!“

— Тихо там, тихо! — изръмжа Хати, дивият слон. — Примирието продължава, Багира! Не е време да говориш за лов.

— Кой по-добре от мен знае това! — отговори Багира, извърщайки жълтите си очи нагоре по реката. — Аз ям костенурки и ловя жаби. Да можех, щях да гриза и клонки!

— И ние искаме да гризем клонки — изблея едно младо еленче, което бе родено тази пролет.

Колкото и да бяха нещастни жителите на джунглата, всички се разсмяха, дори и Хати. Маугли, който лежеше на лакти в топлата вода, се смееше високо и пляскаше с крака.

— Добре казано, малко еленче — измърка Багира. — Ще го имам предвид, когато Примирието свърши.

И пантерата се вгледа напрегнато в тъмнината, за да запомни добре еленчето.

Малко по малко разговорът се разпростря нагоре и надолу край водопоя. Чувахе се как глиганите грухтяха и се блъскаха за повече място; как дивите биволи мучаха и се търкаляха на мокрия пясък; как елените се оплакваха един на друг, че от дългото ходене в търсене на храна са изранили краката си. От време на време те задаваха по някой въпрос на хищниците отвъд реката, но всички новини бяха лоши. Горещият вятър на джунглата свиреше между скалите и дърветата и засипваше водата с прах и клечки.

— Хората умират до плуговете си — каза млад елен. — От залез до тъмно видях трима. Те лежаха неподвижно до воловете си. И ние скоро ще лежим като тях.

— Реката е спаднала от миналата нощ — рече Балугу. — О, Хати, виждал ли си някога суша като тази?

— Тя ще мине, тя ще мине — отговори Хати, като се поливаше с хобота си.

— Тук има един, който няма да издържи дълго — каза Балугу.

Тя погледна към момчето, което обичаше.

— Аз ли? — рече Маугли обиден, като се изправи във водата. — Гъста козина не покрива костите ми, но, Балу, ако одерат твоята кожа...

Хати се погнуса от тази мисъл, а Балу каза строго:

— Човешко дете, не е прилично да се говори така на учителя на Закона. Никога не са одирали кожата ми.

— Не, аз не исках да те обидя. Балу, мислех си само, че ти приличаш на кокосов орех с черупка, а аз на кокосов орех, само че обелен...

Маугли седеше скръстил крака и говореше, по навик пъхнал пръст в устата си. Багира протегна меката си лапа и го събори във водата.

— Много лошо — каза Черната пантера, когато момчето се изправи пръхтейки. — Първо казваш, че Балу трябва да бъде одрана, а после, че прилича на кокосов орех. Внимавай тя да не направи с теб това, което прави на узрелите кокосови орехи!

— И какво е то? — попита Маугли, който за миг забрави, че това е една от най-старите шеги в джунглата.

— Да ти счупи главата — отговори Багира спокойно и отново го бутна във водата.

— Не е добре да се шегуваш с учителя си — каза мечката, при което Маугли бе потопен за трети път.

— Не е добре, разбира се. Какво искате? Това голо животно тича където му скимне и се присмива като маймуна на тези, които някога бяха добри ловци. Дори за удоволствие дърпа най-добрите за мустаците.

Това изрече Шир Хан, Куция тигър, който с ръмжене слизаше към водата. Той почака малко, за да се наслади на уплахата, която причини сред елените на отвъдния бряг. След това натопи четвъртитата си глава във водата и започна да лочи:

— Джунглата е станала леговище на голи палета — продължи тигърът. — Погледни ме, човешко дете!

Маугли го погледна, по-точно се взря твърдо и предизвикателно и само след минута Шир Хан отвърна погледа си.

— Човешко дете, човешко дете — ръмжеше той, като продължаваше да пие. — То не е нито вълк, нито Човек, иначе би се

страхувало от мен. Догодина трябва да му искам разрешение да пия. Урф!

— Може и така да стане — рече Багира, като го гледаше право в очите. — Може и така да стане... Ха, Шир Хан! Какъв нов срам си ни донесъл?

Куция тигър беше натопил брадата и муцуната си във водата, и тъмни мазни ивици потекоха надолу по реката.

— Човек! — отговори Шир Хан спокойно. — Преди час убих Човек.

Той продължаваше да ръмжи и да си мърмори. Редицата на зверовете трепна и се раздвижи. Понесе се шепот, който премина във вик: „Човек! Човек! Убил е Човек!“ И всички погледнаха към Хати, Дивия слон. Но той изглеждаше, че не е чул нищо. Хати никога не правеше каквото и да е, преди да му дойде времето, и това е една от причините да живее толкова дълго.

— В такова време да убие Човек! Нямаше ли друг дивеч? — каза Багира презрително, като се отдръпваше от измърсената вода и изтърсваше лапите си като котка.

— Аз го убих за удоволствие — не за храна! — добави тигърът.

Ужасеният шепот се надигна отново и Хати внимателно се взря в Шир Хан с малките си бели очи.

— За удоволствие — проточено изръмжа Шир Хан. — Сега дойдох да утоля жаждата си и да се измия. Кой ще ми забрани?

Гърбът на Багира се изви като бамбук на силен вятър, но Хати вдигна хобот:

— Убил си за удоволствие, така ли? — попита той. А когато Хати пита нещо, най-добре е да му се отговори.

— Така. Това беше моята нощ и имах право. Ти знаеш това, Хати! — Шир Хан говореше почти вежливо.

— Да, зная — отговори Хати и след малко попита: — Напи ли се добре?

— За тази нощ, да.

— Тогава върви! Реката е за пиене, а не за мърсене! Никой, само Куция тигър дръзва да се хвали със своето право в това време, когато всички страдаме — и Човека, и жителите на джунглата. Измит или не върви в леговището си, Шир Хан!

Последните думи прозвучаха като сребърен рог и тримата синове на Хати се люшнаха с половин крачка напред, макар че от това нямаше нужда.

Шир Хан се измъкна крадешком. Той не смееше дори да изръмжи, защото знаеше това, което знаеха всички — в края на краищата Хати е господарят на джунглата.

— За какво право говори Шир Хан? — пошепна Маугли в ухото на Багира. — Да се убива Човек винаги е срамно. Така е казано в Закона. Но Хати казва...

— Питай него. Аз не зная, малко братче. С право или без право, ако не беше Хати, щях да дам добър урок на този куц убиец. Да дойде до Скалата на мира след като току-що е убил Човек и отгоре на всичко да се хвали — това е постъпка, достойна за чакал. Измърси и водата ни.

Маугли почака минута да събере смелост, защото всеки се бои направо да заговори Хати. След това извика:

— За какво право говореше Шир Хан, о, Хати? Животните от двата бряга подхванаха неговите думи, защото жителите на джунглата са страшно любопитни, и те току-що бяха станали свидетели на нещо, което никой, освен Балу, не разбираше.

— Това е стара история — каза Хати, — много постара от джунглата. Пазете тишина на двата бряга и аз ще ви я разкажа.

Настана блъсканица между глиганите и дивите биволи, а след това водачите на стадата извикаха един подир друг: „Готови сме!“

Хати нагази до колене във вира до Скалата на мира. Макар да беше мършав, сбръчкан и с жълти бивни, веднага личеше, че именно той е господарят на джунглата.

— Вие знаете, деца — започна той, — че от всичко на света най-много се страхувате от Човека.

Чу се одобрителен шепот.

— За теб говори, малко братче — каза Багира на Маугли.

— За мен ли? Аз съм ловец от Свободния народ и принадлежа на Глутницата — отговори Маугли. — Какво общо имам с Човека?

— Но вие не знаете защо се страхувате от Човека? — продължи Хати. — Ще ви кажа причината. В самото начало, никой не знае кога е било това, ние всички сме пасли заедно и не сме се страхували един от друг. В тези дни не е имало суша; листата, цветовете и плодовете са

растели по едно и също време на дървото и ние не сме ядели нищо друго, освен листа, цветове, плодове, а още кори и трева.

— Радвам се, че не съм се родила в тези дни — каза Багира. — Кората е добра само да си острия ноктите върху нея.

— Господар на джунглата бил Та, Първия от слоновете — продължи Хати. — С хобота си той извадил джунглата от дълбоките води. Там, където изорал бразди с бивниците си, потекли реките; там където ударил с крака, се появили езерата; там където затръбил с хобот — ето така — изникнали дърветата. Така Та създал джунглата и така са ми разказвали тази история.

— Тя не е станала по-къса от много разказване — каза насмешливо Багира и Маугли се засмя в шепата си.

— В тези дни не е имало нито царевица, нито пъпеши, нито пипер, нито захарна тръстика, нито малки колиби, каквито всички сме виждали. И жителите на джунглата живеели заедно, като един народ, без да знаят нищо за Човека. Но скоро започнали да се карат за храна, макар че имало храна за всички. Станали лениви. Всеки искал да яде там, където лежи, както понякога правим ние, когато пролетните дъждове са изобилни. Та, Първия от слоновете имал много работа — създавал нови джунгли и прокарвал пътя на нови реки. Той не можел да бъде навсякъде, затова направил Първия от тигрите господар и съдия на джунглата, той трябвало да разрешава споровете между нейните жители. В тези дни Първия от тигрите се хранил с плодове и треви, както всички други. Той бил голям колкото мен и изглеждал много красив: целия жълт, като цвета на жълта лиана. В това време, когато джунглата била току-що родена, на кожата му нямало нито ивици, нито петна. Всички в джунглата отивали при него без страх, и неговата дума била закон за цялата джунгла. Не забравяйте, че тогава всички сме били един народ.

Но веднъж през нощта два бивола започнали кавга за паша, такава кавга, която вие сега завършвате с удари на рогата и предните копита. И казват, че когато двата бивола отишли на съд пред Първия от тигрите, който лежал между цветята, единият бивол го ударил с рогата си. Тогава Първия от тигрите забравил, че е господар и съдия на джунглата, скочил върху него и му счупил врата.

До тази нощ никой в джунглата не знаел какво е смърт. Първия от тигрите, като видял какво е направил, подлуден от миризмата на

кръвта, избягал в блатата на север. И тогава ние, жителите на джунглата, сме останали без съдия и сме започнали да се караме и бием помежду си. Та чул шума и се върнал. Някои от нас казвали едно, други казвали друго, но той видял убития бивол между цветята и запитал кой го е убил. А ние, жителите на джунглата, не сме могли да отговорим, защото миризмата на кръвта ни била подлудила, така както ни подлудява до днес. Ние сме се мятали и скачали из джунглата, ревели сме и сме клатели глави. Затова Та заповядал на ниските клони на дърветата и на преплетените лиани да бележат убиеца на бивола, за да може Първия от слоновете да го познае.

И Та попитал: „Кой ще бъде сега господар на джунглата?“

Тогава изскочила напред Сивата маймуна, която живее по клоните, и креснала: „Аз искам да бъда господар на джунглата“.

Та се изсмял и рекъл: „Нека бъде така“, и си отишъл разгневен.

Деца, вие познавате Сивата маймуна. Тогава тя била такава, каквата е и сега. В началото се правела на много умна, но скоро започнала да се почесва и да скача нагоре-надолу. И когато Та се върнал, намерил Сивата маймуна увиснала на един клон с главата надолу. Тя дразнела и обиждала тези, които стояли долу, а те също я дразнели и обиждали. И така в джунглата вече нямало Закон — той се превърнал в глупаво бръщолевене и празни думи.

Тогава Та събрал всички животни и казал: „Първия от вашите господари донесе Смъртта в джунглата, а вторият — Срама. Време е да ви дам Закон и то такъв Закон, който да не смееете да нарушавате. Сега ще познаете Страх, и когато го видите, ще разберете, че той е вашият господар, останалото ще дойде от само себе си“.

Тогава ние, жителите на джунглата, сме попитали: „Какво е това Страх?“

А Та отговорил: „Търсете, докато го намерите!“ И ние сме пребродили джунглата нашир и дълж да търсим Страх. И скоро биволите...

— У ф! — обади се от своята локва Миса, водачът на биволите.

— Да, Миса, това били биволите. Те донесли новината, че в една пещера в джунглата седи Страх, и че той няма козина, и ходи на задните си лапи. Тогава ние, жителите на джунглата, сме последвали стадото до пещерата и сме видели Страх да стои пред отвора на пещерата. Да, той бил без козина, както го описали биволите, и ходел

на задните си крака. Когато ни видял, той извикал, и неговият глас ни изпълнил с този страх, който изпитваме досега. И всички животни се втурнали назад, като се блъскали и наранявали. Тази нощ ние, жителите на джунглата, не сме си легнали заедно, както досега, а всяко племе нощувало отделно — глиганите с глиганите, елените с елените; рога с рога, копита с копита. Своите налягали до свои и цяла нощ треперели от страх.

Само Първия от тигрите не бил между нас, защото той още се криел в блатата на север, и когато до него стигнала новината за този, който сме видели в пещерата, казал: „Аз ще ида при него и ще му счупя врата“.

Той тичал цяла нощ, докато стигнал до пещерата. Но дърветата и лианите помнели заповедта на Та, свеждали клоните си и докато тичал, го белязали по гърба и хълбоците, по челото и муцуната. Където го докосвали, оставало по едно петно или ивица на жълтата му кожа. И тези ивици децата му носят до ден днешен! Когато тигърът дошъл до пещерата, Страх Голия протегнал ръка и го нарекъл „Шарения, който идва в нощта“. И Първия от тигрите се уплашил от Голия и избягал с рев в блатата.

Маугли тихо се засмя и се потопи до брадичка във водата.

— Той ревял така силно, че Та го чул и попитал:

„Защо викаш?“

И Първия от тигрите, като вдигнал глава към новосъздаденото небе, което сега е толкова старо, казал: „Върни ми властта, о, Та! Опозорен съм пред цялата джунгла, аз избягах от Голия и той ме нарече със срамно име“.

„Защо?“ — попитал Та.

„Защото съм изцапан с калта от блатата“ — казал Първия от тигрите. „Тогава иди се окъпи във водата и се отъркаляй в росната трева; ако е кал, сигурно ще се измие“ — казал Та.

И Първия от тигрите се окъпал във водата, търкалял се в росната трева, търкалял се, докато джунглата се завъртяла пред очите му, но нито едно петънце от кожата му не се изтрило. И Та го гледал и се смеел. Тогава Първия от тигрите попитал: „Какво съм направил, та съм наказан така?“

Та отговорил: „Ти уби бивола и пусна Смъртта да влезе в джунглата. А със Смъртта е дошъл Страх и сега жителите на

джунглата се страхуват един от друг, както ти се страхуваш от Голия“.

Първия от тигрите казал: „Те не се страхуват от мен, защото аз ги познавам отдавна“.

„Иди и провери!“ — отговорил Та.

И Първия от тигрите започнал да тича навсякъде и високо да вика елените, дивите прасета, биволите и другите жители на джунглата. Но всички те бягали от тигъра, който бил по-рано техен съдия, защото сега се страхували от него.

Тогава Първия от тигрите се върнал, гордостта му била сломена. Удрял главата си в земята и ровел пръстта с четирите си лапи.

„Спомни си, че бях господар на джунглата! — казал той. — Не ме забравяй, о. Та! Нека моите деца помнят, че някога не знаех какво е Срам и Страх!“

Та отговорил: „Ще направя така, защото заедно видяхме как се роди джунглата. Всяка година една нощ ще бъде за теб и твоите деца такава, каквато бяха всичките преди да убиеш бивола. В тази нощ, ако срещнете Голия — а неговото име е Човек — вие няма да се страхувате от него, а той ще се страхува от вас, сякаш вие сте съдии на джунглата и господари на всичко в нея. Бъди милостив към него в тази нощ на Страх, защото вече знаеш какво е Страх“.

Тогава Първия от тигрите отговорил: „Добре! Доволен съм!“

Но когато отишъл да пие вода, той видял ивиците по тялото си, спомнил си за името, което му дал Голия, и се разярил. Цяла година прекарал в блатата, чакайки Та да изпълни обещанието си. И една нощ, когато Вечерницата се издигнала над джунглата, той усетил, че е дошла неговата нощ и отишъл при пещерата, където живеел Голия. И всичко станало така, както обещал Та. Голия паднал пред него на земята, а Първия от тигрите счупил гръбнака му с един удар, като мислел, че в джунглата няма други Голи, и че той е убил Страх. Навел се, за да подуши убития и тогава чул как Та идва от горите на север, и скоро след това се разнесъл гласът на Първия от слоновете, същия този глас, който слушате сега...

Гръм проехтя над сухите напукани хълмове, но не донесе дъжд — само светкавици блеснаха зад далечните планини — и Хати продължи: „Той чул ето този глас. Гласът казал: «Това ли е твоята милост?» Първия от тигрите облизал устните си и рекъл:

«Какво лошо съм сторил? Аз убих Страх?»

И Та казал: «О, слепецо и глупецо! Ти развърза краката на Смъртта и тя ще върви по стъпките ти, докато не умреш. Ти научи Човека да убива!»

Първия от тигрите, изправен над убития Човек, казал: «Той сега е като мъртвия бивол. Няма го вече Страх. Сега аз пак ще съдя жителите на джунглата».

Но Та казал: «Никога вече жителите на джунглата няма да дойдат при теб. Те не ще пресекат пътеките ти, нито ще спят близо до теб, нито ще те следват, нито ще пасат край твоето леговище. Само Страх ще ходи след теб и когато поиска, ще те порази отведнъж с оръжие, което ти не ще видиш. Той ще направи така, че земята ще се разтвори пред краката ти и лианите ще се увият около шията ти, и дървесни стволове ще се съберат около тебе, толкова високи, че няма да можеш да ги прескочиш, и най-сетне, той ще вземе кожата ти, за да завива с нея децата си, когато им е студено. Ти не го пощади и той няма да те пожали».

Първия от тигрите бил много смел, защото неговата нощ още не била свършила: «Та обеща. Той няма да ми отнеме моята нощ».

Та казал: «Твоята нощ е твоя нощ, както обещах, но за нея трябва да заплатиш. Ти научи Човека да убива, а той схваща бързо».

Първия от тигрите добавил: «Той е тук под краката ми, гръбнакът му е счупен. Нека джунглата научи, че аз убих Страх!»

Тогава Та се засмял и казал: «Ти си убил само един от многото, но сам ще известиш на джунглата, защото твоята нощ свърши!»

И ето дошъл денят, от пещерата излязъл друг Гол, той видял убития на пътеката и Първия от тигрите, надвесен над него. Голия взел една тояга със заострен край...“

— Сега те хвърлят нещо, което реже — каза Сахи, който слизаше към брега, тракайки с бодлите си. (Гондите считат Сахи за най-вкусната храна — те го наричат Хо-Игу — и той знае много за малката коварна брадвичка на гондите, която лети между дърветата, блестяща като водно конче.)

— Това било една подострена тояга, също като тези, които слагат в дъното на някоя яма — каза Хати. — Голия я хвърлил и тя се забила в хълбока на Първия от тигрите. Станало така, както казал Та: Първия от тигрите тичал и ревял из джунглата, докато извади тоягата и цялата джунгла научила, че Голия може да удрия надалече, и зверовете се

уплашили още повече. Станало така, че Първия от тигрите научил Голия да убива — и вие знаете каква вреда ни е причинило това оттогава — той убива чрез примка и ями, скрити капани и хвърчащи тояги, чрез хапещи мухи, които излитат от бяло облаче (Хати говореше за пушката), и с помощта на Червеното цвете, което ни гони на открито. Но в една нощ през годината, както обещал Та, Голия се страхува от тигъра, който убива Човека, където го срещне, спомняйки си, как Първия от тигрите бил посрамен.

И сега Страхува ходи из джунглите денем и нощем.

— Аха! Ао-о! — въздъхнаха елените, мислейки си, колко важно е всичко това за тях.

— И само когато Голям Страхува заплашва всички, както сега, ние, жителите на джунглата, можем да забравим нашите малки страхове и да се съберем на едно място, както правим сега.

— Само през една нощ ли Човека се страхува от тигъра? — попита Маугли.

— Само през една нощ — отвърна Хати.

— Но аз... но ние... но цялата джунгла знае, че Шир Хан убива Човек два-три пъти на месец.

— Точно така. Но тогава той се хвърля изотзад и обръща главата си настрана, когато удря, защото е изпълнен със страх. Ако Човека го погледне, той ще избяга. Но в своята нощ той слиза открито в селата, ходи между къщите и застава на нечий праг. Хората падат пред него на колене и тогава той убива. Един път в своята нощ.

„О! — помисли си Маугли, обръщайки се във водата. — Сега разбирам защо Шир Хан ме накара да го погледна. Но това не ми помогна, защото не можа да издържи погледа ми, а аз... аз, разбира се, не паднах на колене пред него. Но нали аз не съм Човек, аз съм от Свободния народ.“

— М-м-р! — каза Багира. — Знае ли тигърът своята нощ!

— Не, докато Вечерницата не излезе от нощната мъгла. Понякога това се случва през лятото, понякога през зимните дъждове. Ако не беше Първия от тигрите, всичко това нямаше да се случи и никой от нас нямаше да познава Страхува.

Елените въздъхнаха тъжно, а устните на Багира се изкривиха в коварна усмивка.

— Хората знаят ли тази история? — попита тя. Слоноът отговори:

— Никой не я знае, освен тигрите и слоновете — децата на Та. Сега и вие я чухте. Аз свърших.

Хати натопи хобота си във водата като знак, че не желае да говори повече.

— Но... но... но... — рече Маугли, обръщайки се към Балу, — защо Първия от тигрите не е продължавал да яде трева, листа и плодове? Той само е счупил врата на бивола. Не е ял от него. Кое го е довело до горещата храна? Балу отговори:

— Дърветата и лианите го белязали, малко братче, и го направили шарен, какъвто го знаем. Той повече не искал да яде от техните плодове, и от този ден си откъщавал на елените, биволите и на другите тревопасни.

— Значи, ти знаеш тази история! — извика Маугли. — Ха? Защо досега не си ми я казала?

— Защото джунглата е пълна с такива истории. Ако почна, никога не бих могла да свърша. Пусни ми ухото, малко братче!

ЗАКОНА НА ДЖУНГЛАТА

Това е Закона на джунглата — по-стар от небесната твърд;

със него Вълкът ще владее; без него — делът му е смърт.

Подобно лиана Закона се вие и сплита така:

Вълкът е в Глутница силен, тя пък е силна с вълка.

До блясък се мий ежедневно, пий жадно, но с мярка пийни:

Нощта е за лов — не забравяй! Денят е за сън — запомни!

Чакалът край Тигъра хленчи — Вълче, не поглеждай натам!

Вълкът е Ловец — запомни го! Убивай си плячката сам!

Не влизай във разпра с Царете — Багира, Балу и Шир Хан!

Не джафкай край Хати Мъдреца; почитай добрия Глиган!

Две глутници щом се пресреещнат на пътя — легни и постой.

Водачите нека говорят — не бързай да скачаш на бой!

Уреждаш ли сметки със свои — идете сами, настрана,

че често се включват и други и почва сред братя война.

Изрови ли своя бърлога, в Дома на Вълка занаяпред не влиза дори и Водачът, ни даже самия Съвет.

Домът му е негова крепост. Но щом във Съвета решат, че твърде небрежно е правен — веднага го сменя Вълкът.

Не вий сред гората, когато убиеш преди полунощ — че братята дебнат наблизо и техният Лов ще е лош.

За теб, за вълчица и малки — убивай във своя обсег.

Но не за наслада! И нивга, и седем по нивга. Човек!

Отнемеш ли плячка от по-слаб, недей я оглозва докрай:

съгласно Закона — главата и цялата кожа му дай!

Глутничата плячка е обща. Иди и наяж се добре!

Но който примъкне от нея в бърлогата — той ще умре.

Във Глутница Вълчата плячка е лична. Вълкът е убил

—

и друг не яде от месото, когато не е разрешил.

Храната и право на ИСКАМ е право на Малкия вълк. Когато Вълчето е гладно, да дава — за всеки е дълг.

В бърлога Вълчицата-майка, знае правата си. Щом поиска за своите малки — ѝ носят в нейния дом.

Ловът и семейното право е дълг на Бащата. Вълкът в Лова е свободен. Единствен Съветът го вика на съд.

Водачът е силен и мъдър, и ловък, и страшен във бой. Закона когато го няма, то значи Закона е той.

*Това са законите. Те са и мъдри и много, но знай:
един Закон е над всички и той е „Подчини се
докрай!“*

(Стихотворението е преведено от Стоян Медникаров.)

НЕКА ВЛЕЗЕ ДЖУНГЛАТА

Покрий го, обвий го до сетния
зид
с цветя и пълзяща трева
и нека забравим ний техния вид
и мирис, и смях, и слова.
По черната пепел сега ще
ситни
с нозете си бели дъждът,
във пустите ниви ще раждат
сърни
от нищо не ще се боят.
И никога тук, сред разбити
стени,
човеци не ще се явят.

От Първата книга за джунглата вие си спомняте, че след като закова кожата на Шир Хан върху Скалата на съвета, Маугли каза на останалите вълци от Сионийската глутница, че отсега нататък сам ще ходи на лов из джунглата, а четирите млади вълка на Майката-вълчица и Бащата-вълк заявиха, че ще отидат заедно с него. Но никак не е лесно изведнъж да се промени един живот — особено в джунглата. Щом Глутницата се пръсна, Маугли най-напред се прибра в родната пещера и спа цял ден и цяла нощ. После разправи на Майката-вълчица и Бащата-вълк своите приключения между хората — доколкото те можеха изобщо да ги разберат — и когато накара утринното слънце да заиграе по острието на неговия нож, същия, с който беше одрал Шир Хан, те казаха, че все пак е научил нещо. После Акела и Сивия брат трябваше да обяснят своето участие в голямата гонитба с биволите. Балу с мъка се качи на хълма, за да чуе всички подробности, а Багира

се почесваше от удоволствие, понеже Маугли добре беше водил своята битка.

Слънцето отдавна бе изгряло, но никой не мислеше да спи. Майката-вълчица от време на време вдигаше глава и с дълбоко задоволство поемаше миризмата на тигрова кожа, която вятърът носеше откъм Скалата на съвета.

— Но ако не бяха Акела и Сивия брат — каза накрая Маугли, — сам нямаше да направя нищо! О, майко, майко, да беше видяла как сивосинкавите биволи се устремиха в клисурата и как се понесоха към селската порта, когато Човешката глутница взе да ме замерва с камъни!

— Радвам се, че не съм видяла как те замерват! — с твърд глас каза Майката-вълчица, — Не е в моите навици да търпя, когато някой гони моите вълчета като чакали! Аз бих накарала Човешката глутница да ми плати за обидата, но бих пощадила жената, която ти е дала мляко. Да, само нея бих пощадила!

— По-спокойно, Ракша, по-спокойно! — каза мързеливо Бащата-вълк. — Нали нашето жабче се върна отново... и то толкова мъдро, че неговият баща може да му лиже петите! Какво значение има една рана на главата повече или по-малко? Остави човеците на мира.

— Остави човеците на мира! — като ехо повториха Багира и Балу.

Облегнал глава върху хълбока на Майката-вълчица, Маугли се усмихна доволно и каза, че колкото се отнася до него, той никога вече не иска нито да види, нито да чуе, нито да помирише човеците.

— Но какво ще стане — каза Акела и наостри едното си ухо, — какво ще стане, ако човеците не те оставят на мира, малко братче?

— Ние сме пет — каза Сивия брат, огледа всички наоколо и изтрака със зъби след последната дума.

— В такъв лов бихме участвали и ние — Багира погледна към Балу и опашката ѝ леко мръдна — тък-тък! — Но защо е нужно сега да мислим за човеците, Акела?

— Ето защо — отговори Единакът. — Докато вие слагате кожата на този жълт крадец върху Скалата, аз се върнах обратно по нашите дири към селото, стъпвах в моите стъпки, извивах встрани и лягах, за да объркам следата, та да не може никой да ни проследи. Но когато я обърках така, че вече сам не можех да я намеря, Манг, прилепът, долетя между дърветата и се завъртя над мен. „Селото на

Човешката глутница, откъдето изгониха човешкото дете — каза той, — сега бръмчи като гнездо на оси!“

— Голям камък хвърлих сред тях! — ухили се Маугли, който често се беше забавлявал да хвърля зрели пъпеши в гнездата на оси, а после изтичваше до най-близкия вир, преди осите да го стигнат. — Попитах Манг какво е видял. Той каза, че Червеното цвете цъфти пред селската порта и че човеците са седнали наоколо с пушки в ръце. А аз имам сериозно основание да зная — тук Акела погледна старите сухи белези по хълбоците си, — че човеците не носят пушки за удоволствие. И твърде скоро, малко братче, някой Човек с пушка ще тръгне по дирите ни, ако вече не е тръгнал!

— Но защо? Човеците ме изгониха. Какво повече искат? — гневно попита Маугли.

— Ти си Човек, малко братче — отговори Акела. — Не е наша работа, на Свободните ловци, да ти казваме какво правят твоите братя и защо.

Той едва успя да дръпне лапата си и ножът се заби дълбоко в земята под нея. Маугли удари така бързо, че човешко око не би проследило движението му, но Акела беше вълк, а дори едно куче, което се е отдалечило толкова много от своите прадеди, дивите вълци, може да се събуди сред най-дълбок сън, когато колелото на каруцата опре в тялото му, и да отскочи, преди колелото да го премаже.

— Друг път — тихо каза Маугли и прибра ножа в калъфа, — не говори едновременно за Човешката глутница и за Маугли!

— Уф! Този зъб е твърде остър — каза Акела и подуши дупката от острието. — И все пак животът в Човешката глутница ти е развалил окомера, малко братче. Аз бих убил цял елен, докато ти замахваше!

Багира скочи на крака, изпъна глава, подуши въздуха и цялата се стегна. Сивия брат бързо я последва, отиде малко вляво, за да улови вятъра, който идваше отдясно, а Акела изтърча петдесетина ярда по посока на вятъра, приклепна и също се стегна. Маугли ги гледаше завистливо. Той можеше да подуши неща, които никой Човек не би подушил, и все пак нямаше да стигне онази съвършена острота на носовете в джунглата, пък и трите месеца в опушеното човешко село бяха доста развалили обонянието му. Но и той наплюнчи пръста си, потърка носа си с него и застана прав, за да хване по-горния лъх, който, макар и да е най-слаб, показва най-вярно.

— Човек! — изръмжа Акела и седна на задните си лапи.

— Булдео! — каза Маугли и също седна — Той върви по нашите дири и ей там слънцето блести по пушката му. Гледайте!

Това беше само един слънчев отблясък по медните скоби на стария мушкет, може би за десета от секундата, но нищо в джунглата не проблясва така, освен когато облаците бързо летят по небето. Тогава парченца слюда, някоя локва или дори много лъскав лист могат да блеснат като хелиограф — Сега обаче денят бе безоблачен и тих.

— Аз знаех, че човеците ще ни подгонят — тържествуващо каза Акела. — Не случайно съм бил водач на Глутницата!

Четири вълка на Маугли не казаха нищо, но се свлякоха по корем надолу и сякаш се стопиха между трънака и храстите.

— Къде отивате така, без да кажете нито дума? — извика Маугли.

— Шт! До обед ще дотъркаляме черепа му тук! — отговори Сивия брат.

— Назад! Чакайте! Назад! — изкрещя Маугли. — Човек не яде Човека!

— А кой казваше преди малко, че бил вълк? Кой замахна с ножа срещу мен, задето съм казал, че е Човек? — попита Акела, а четиримата се върнаха и клекнаха мрачни.

— Трябва ли да ви обяснявам всичко, което правя? — извика с бяс Маугли.

— Ето това е Човека! Сега вече говори Човека! — измърмори Багира под мустаците си. — Точно така говореха човеците около царските клетки в Удайпур. (Тук на хартията е „Удипур“, но на другото място, където се споменава е „Удайпур“, та го променям и тук на „Удайпур“. Бел. на Виктор от <http://bezmonitor.com>) Ние от джунглата знаем, че Човека е най-умен. Но ако се доверим на ушите си, би трябвало да кажем, че е най-глупав! — Тя извиши глас и добави: — Човешкото дете има право. Човеците ловуват на глутници. Не е разумно да убиеш един, без да знаеш какво ще правят другите. Хайде, нека видим какво иска от нас този Човек!

— Ние няма да дойдем — изръмжа Сивия брат. — Върви сам на лов, малко братче! Ние знаем какво искаме. Досега черепът му щеше да е готов за донасяне!

Маугли се взираше наред в приятелите си, гърдите му се издуваха, а очите му бяха пълни със сълзи. Той пристъпи напред — клекна на едно коляно и каза:

— А аз не знам ли какво искам? Погледнете ме! Те го гледаха неохотно, а щом отклоняваха поглед настрани, той им подвикваше отново и отново, докато всичките им косми настръхнаха и те целите затрепераха. Маугли все ги гледаше и гледаше.

— И така — каза той, — кой от нас петимата е водачът?

— Ти си водачът, малко братче — каза Сивия брат и близна крака му.

— Тогава вървете след мен! — заповяда Маугли и четирите вълка го последваха по петите. Опашките им бяха ПОДБИТИ между краката.

— Всичко това идва от живота в Човешката глутница! — подметна Багира и заслиза подир тях. — Сега в джунглата има нещо повече от Закона на джунглата, Балу!

Старата мечка не каза нищо, но много мисли ѝ минаваха през ума.

Маугли безшумно пресече джунглата под прав ъгъл към пътеката, по която се движеше Булдео, и накрая, разтваряйки храстите, видя старика с мушкет на рамо да върви с кучешки тръс по дирите им от предишния ден.

Както си спомняте, Маугли напусна селото, носейки на рамо тежката кожа на Шир Хан, а Акела и Сивия брат тичаха зад него, така че следата беше съвсем ясна. Сега Булдео беше стигнал мястото, където Акела се бе върнал и объркал дирите. Той сядаше и кашляше, и сумтеше, и тръгваше ту насам, ту натам из джунглата да ги намери отново и през цялото време беше на един хвърлей място от онези, които го наблюдаваха. Никой не е по-безшумен от вълка, когато не иска да бъде чул, а и Маугли можеше да се движи като сянка, макар вълците помежду си да го смятаха за тромав. Те обкръжиха старика, както ято делфини обкръжава парахода при пълна скорост, и в същото време безгрижно си говореха, тъй като техният език започва с тонове, много по-ниски от долния край на гамата, която може да долови необученото човешко ухо (горният ѝ край завършва с острия писък на Манг, прилепа, който много човеци изобщо не чуват, от тази нота започват езиците на всички птици, прилепи и насекоми). — Това е по-добре, отколкото да го убиваме — каза Сивия брат, докато Булдео

коленичеше, пухтеше и се пулеше. — Той прилича на прасе, което се е загубило в джунглата край реката. Какво казва?

Булдео мърмореше нещо. Маугли им преведе.

— Казва, че тук сигурно цели вълчи глутници са танцували около мен. Казва, че никога през живота си не бил виждал такива дири. Казва, че е много уморен.

— Той ще си е починал, преди да намери дирите отново — студено каза Багира и се промъкна зад едно дърво; те продължаваха да играят тази игра на криеница. — А сега какво ще прави тая мършава твар?

— Ще яде или ще издихва дим от устата си. Човеците постоянно си играят с устата — каза Маугли и мълчаливите преследвачи видяха как старикът напълни, запали и засмука своята лула. Те добре запомниха миризмата на тютюна, за да познаят при нужда Булдео и в най-тъмната нощ.

После по пътеката дойде малка група въглищари и те, естествено, спряха да поприказват с Булдео, чиято слава на ловец се носеше поне на двадесет мили наоколо. Всички те седнаха и запушиха, а Багира и другите се приближиха и ги наблюдаваха. Булдео започна да разправя историята за Маугли, дяволското дете — от началото до края, със свои добавки и измислици. Как всъщност сам той убил Шир Хан и как Маугли се превърнал във вълк и се бил борил с него целия следобед, а после пак се превърнал в момче и омагьосал пушката му, та куршумът, насочен срещу Маугли, се отклонил и ударил един от биволите на самия Булдео, и как селото го пратило да убие това дяволско дете, понеже знаело, че той е най-храбрият ловец в Сионийската област. Но в това време селото хванало Месуа и мъжа ѝ, които несъмнено били родители на дяволското дете, и ги затворило в тяхната собствена колиба, и сега щяло да ги подложи на изтезания, докато признаят, че са магьосник и магьосница, и тогава да ги изгори живи.

— Кога? — попитаха въглищарите, понеже много им се искаше да присъстват на церемонията.

Булдео каза, че нищо нямало да стане, преди той да се върне, тъй като селото искало първо той да убие момчето от джунглата. След това щели да се разправят с Месуа и мъжа ѝ и да разделят тяхната земя и техните биволи помежду си. Мъжът на Месуа имал няколко много

хубави бивола. Чудесно нещо е — казваше Булдео, — да се изгарят магьосници, а хора, които приемат вълчи деца от джунглата, очевидно спадат към най-лошите магьосници.

— Старейшината на селото ще направи доклад, че Месуа и мъжът ѝ са умрели от ухапване на змия — каза Булдео. — Така всичко ще се нареди! Единственото нещо сега било — добави той, — да се убие вълчето дете. Дали не са срещали случайно такова същество?

Въглищарите плахо се огледаха и благодариха на providението — не го били срещали, но не се съмнявали, че такъв храбър мъж като Булдео ще го намери. Слънцето вече залязваше и те решиха да продължат към селото на Булдео, за да видят злата магьосница. Булдео каза, че макар неговият дълг да бил да убие дяволското дете, той не можел да остави невъоръжени хора да пресекат джунглата, където този вълчи дявол всеки миг би могъл да им изскочи насреща, затова щял да ги придружи и ако детето на магьосницата се появяло... е, добре, той щял да им покаже как най-добрият ловец в Сионийската област се справя с такива положения. Браминът, каза Булдео, му бил дал талисман против нечестивото създание и с този талисман той бил в пълна безопасност.

— Какво казва той? Какво казва той? Какво казва той? — всяка минута питаха вълците и Маугли им превеждаше, докато стигна до историята с магьосниците. Тя и за него не беше твърде ясна и той обясни, че мъжът и жената, които били добри към него, били хванати в капан.

— Нима хората хващат в капан хора? — попита Сивия брат.

— Така казва. Аз не му разбирам добре думите. Те всички са побеснели. Какво общо имат с мен Месуа и мъжът ѝ, та да ги хванат в капан, и какви са тия приказки за Червеното цвете? Трябва да видя какво става! Но каквото и да правят с Месуа, нямало да го направят, преди Булдео да се върне. Така че...

Маугли заигра с пръсти по дръжката на ножа и дълбоко се замисли.

Булдео и въглищарите храбро потеглиха един зад друг.

— Аз трябва бързо да прибягам към Човешката глутница — каза накрая Маугли.

— А тия? — попита Сивия брат и гладно погледна кафявите гърбове на въглищарите.

— Попейте им на път за в къщи — ухили се Маугли. — Не искам да стигнат селската порта, преди да мръкне. Можете ли да ги задържите?

Сивия брат оголи презрително белите си зъби.

— Ако разбирам нещо от Човек, можем да ги въртим наоколо като вързани кози!

— Чак от това нямам нужда. Попейте им малко, за да не бъдат самотни по пътя, и песента ви, Сиви братко, нека да не бъде от най-сладките! Върви с тях, Багира, и им помогни в пеенето! Щом се спусне нощта, ще се срещнем край селото! Сивия брат знае къде.

— Не е лек лов да вървиш по дирята за човешкото дете. А кога ще спя аз? — прозина се Багира, макар очите ѝ да показваха, че всичко това ѝ доставя удоволствие. — Аз да пея на тия голи човеци? Но хайде да опитаме!

Тя си наведе главата така, че гласът ѝ да се разнесе навсякъде, и изрева едно дълго, дълго „Добър лов!“ — среднощен вик посред бял ден, който прозвуча достатъчно страшно за начало. Бягайки през джунглата, Маугли го чу как заехтя и се надигна, и намаля, и накрая заглъхна като ридание, от което побиваха тръпки. Той си представяше как въглищарите се събират накуп, а старата пушка на Булдео се върти едновременно във всички посоки на света като бананов лист, и се изсмя. Тогава Сивия брат нададе едно „Я-ла-хи! Я-ла-ха!“ — вик за гонене на елени, с който глутницата се понася след Нилгаи, голямата сива кошута, и викът сякаш се надигна от самите недра на земята, по-близо и по-близо, и по-близо, докато се пресече с рязък писък. От своя страна другите три вълка подеха вика и дори самият Маугли можеше да помисли, че цялата Глутница сега вие с цяло гърло, а после преминаха към великолепната утринна песен на джунглата с всички извивки и трели, които знаят гърлестите вълци от Глутницата. Ето тук един груб превод на тази песен, но вие трябва да си представите как би звучала тя, когато разкъсва следобедната тишина на джунглата:

*За миг по земята не хвърлят телата
най-малката сянка дори,
а след това черни по дирите верни
пак сенките тръгват в зори.*

В безмълвие ранно, високо и странно,
издигат се храст подир храст
Викни отдалече: „Почивайте вече,
Закона сега е със вас!“
В убежища сиви, из дупки ронливи,
безчет племена ще заспят.
Пред нас са скалите, във тях — пещерите,
и свърши се нощният път.
По ниви студени волове вдървени
ще дърпат пак тежък ярем.
Зората зловеща с червено ни среща,
преди ний за отдих да спрем.
Хей, време за сън е! Тревата се гъне
и диша под сноп от лъчи.
Оттатък, в бамбука, в миг нещо изпука
и ние присвихме очи.
Така чудновата стаи се гората
и шепоти тихи поде.
Отгоре изкряскаха дивите патки:
„Денят за Човека дойде!“
Росата изсъхва, земята изпръхва
и там, дето пием вода,
от глината мека се спуска полека
в поточето мътна бразда.
Нощта ни предаде, изчезна, издаде
тя нашите дири завчас.
Викни отдалече: „Почивайте вече,
Закона сега е със вас!“

Но никакъв превод не може да предаде и ефекта на тази песен, както не може да се предаде и допълнителният подигравателен вой на четиримата в края на всяка дума, когато те чува да пращят дърветата, възглицарите да се катерят по клоните и Булдео да мърмори молитви и заклинания. После животните си легнаха и заспаха, защото те водеха редовен живот като всички, които се прехранват от труда си, а никой не може да работи добре, без да е спал.

В това време Маугли оставяше зад себе си миля след миля, по девет на час, летеше и се радваше, че не е загубил силата си след всички тия месеци застоял живот между човеците. Единствената мисъл, която имаше сега в главата си, беше да освободи Месуа и мъжа ѝ от капана, какъвто и да е той, защото хранеше вродена омраза към всякакви капани. По-късно Маугли си даде обещание да се разплати и с цялото село изобщо.

Вече се здрачаваше, когато видя добре познатите пасбища и дървото дак — там, където Сивия брат беше го чакал, преди да убият Шир Хан. Колкото и да бе разгневен срещу цялото човешко племе, нещо сви гърлото му и го накара да затаи дъх при вида на селските покриви. Той забеляза, че всички се бяха върнали необикновено рано от нивите и вместо да се захванат с вечерята си, се събираха на тълпа под голямото дърво, крещяха и бърбеха.

— Човеците винаги трябва да правят капани за други човеци, иначе не са доволни — каза си Маугли. — Преди две нощи беше за Маугли, но тази нощ ми изглежда толкова далече, сякаш са минали много дъждове. Сега пък е за Месуа и мъжа ѝ. Утре и много нощи след това ще бъде пак ред на Маугли! Той запълзя покрай оградата, докато стигна колибата на Месуа, и погледна през прозореца в стаята. Там лежеше Месуа, цялата вързана, със запушена уста — тя тежко дишаше и стенеше. Мъжът ѝ беше завързан за шареното легло. Вратата към улицата беше здраво затворена и трима-четирима души седяха отвън и я подпираха с гърбовете си.

Маугли знаеше добре похватите и навиците на селяните. Той съобрази, че докато ядат, говорят и пушат, няма да направят нищо повече, но нахранят ли се, ще станат опасни. Не след дълго щеше да се върне и Булдео и ако неговите придружители си бяха изпълнили добре задължението, той щеше да има много интересна история за разказване. Маугли се вмъкна през прозореца, наведе се над мъжа и жената, сръза ремъците, с които бяха вързани и им отпуши устата. После погледна дали има малко мляко в колибата.

Месуа беше полуобезумяла от болки и страх (бяха я били с камшици и камъни цялата заран) и Маугли сложи ръка върху устата ѝ тъкмо навреме, преди да изпищи. Мъжът ѝ беше само удивен и гневен. Той седна и взе да чисти праха и боклуците от разрошената си брада.

— О, аз знаех, аз знаех, че ще дойде — най-после захълца Месуа.
— Сега съм сигурна, че е мой син! — И тя притисна Маугли към сърцето си. До този миг Маугли беше съвсем спокоен, но сега целият затрепера и сам безкрайно се изуми от това.

— Защо са тия ремъци? Защо са те вързали-? — попита той след малко.

— За да я убият, понеже е родила син като теб, какво друго? — сърдито измърмори мъжът. — Гледай! Целият съм в кръв!

Месуа не каза нищо, но Маугли гледаше нейните рани и те чуха как зъбите му изскърцаха, когато видя кръвта.

— Кой направи това? — попита той. — Бих искал да си платя сметките!

— Цялото село го направи. Решиха, че сме магьосници, понеже сме ти дали подслон.

— Не разбирам. Нека Месуа ми обясни!

— Аз ти дадох мляко, Нату, нали помниш? — плахо каза Месуа.
— Понеже ти си моят син, когото грабна тигърът, и понеже те обичах много. Те казаха, че съм твоя майка, че съм родила дявол, и затова трябва да бъде наказана със смърт!

— А какво значи „дявол“? — попита Маугли. — Смърт знам какво е.

Мъжът мрачно го изгледа под вежди, но Месуа се разсмя.

— Ето! — каза му тя. — Аз си знаех, аз им казах, че не е магьосник! Той е моят син, моят син!

— Твой син или магьосник, за нас е все едно — отговори мъжът.
— Двамата с теб сме свършили.

— Ей там е пътят към джунглата — посочи през прозореца Маугли. — Ръцете и краката ви са свободни. Вървете нататък!

— Ние, сине мой, не познаваме джунглата така... както ти я познаваш — каза Месуа. — А и не мисля, че бих могла дълго да вървя!

— Освен това селяните ще хукнат по петите ни и ще ни довлекат отново тук — каза мъжът й.

— Хм! — каза Маугли и погъделичка дланта на ръката си с върха на своя нож. — Не искам да сторя зло на никого в това село... засега поне! Но не вярвам, че ще ви спрат. След малко те ще имат нужда да мислят за много други неща. А! — Той вдигна глава и се заслуша във

виковете отвън. — Значи те са оставили най-после Булдео да се прибере в къщи?

— Те го пратиха тази сутрин да те убие — извика Месуа. — Срещна ли го?

— Да... ние... аз го срещнах! Сега той има да разказва дълга история и докато я разправи, ние имаме време за много неща. Но първо искам да науча какво смятат да правят. Помислете си къде искате да отидете и ми кажете, когато се върна!

Той скочи през прозореца, пак се затича край стената на селото и наближи тълпата под смоковницата. Булдео лежеше на земята, кашляше и всички му задаваха въпроси. Косата му се беше разпиляла по раменете. Краката и ръцете му бяха целите ожулени от катерене по дърветата. Той едва можеше да говори, но ясно чувстваше важността на своето положение. От време на време споменаваха нещо за дяволи и дяволско пеене, за магии и вълшебства, колкото да накара тълпата да предвкуси какво предстои да ѝ разкаже. После помоли за вода.

— Пфу! — каза си Маугли. — Дрънканици! Врели-некипели! Човеците са кръвни братя на Бандар-лог! Ту трябва да си измие устата с вода, ту трябва да глътне малко дим, и чак докато направи всичко това, ще почне да разказва своята история. Те са много умни, тия човеци! И никой няма да остане да пази Месуа, докато в ушите им бръмчат разказите на Булдео. Както върви, и аз ще стана такъв мързеливец!

Той се разтърси и се плъзна обратно към колибата. Тъкмо беше под прозореца, когато усети, че нещо докосва крака му.

— Майко — каза той, защото познаваше този език твърде добре; — Ти какво правиш тук?

— Чух, че моите синове пеят из джунглата и тръгнах след тоя, когото най-много обичам! Малко жабче, искам да видя жената, която ти е дала мляко — каза Майката-вълчица, цялата мокра от росата.

— Те я бяха вързали и искаха да я убият. Аз развързах ремъците и сега тя ще бяга със своя мъж през джунглата.

— Аз също ще ги последвам. Вече съм стара, но зъбите ми са още здрави.

Майката-вълчица се надигна и погледна през прозореца в мрака на колибата. След миг безшумно се дръпна и всичко, което каза, беше:

— Аз първа ти дадох мляко, но Багира има право: накрая Човек при Човека отива.

— Може би — отговори Маугли и лицето му имаше твърде неприятен израз. — Но тази нощ съм твърде далеч от тази диря. Чакай ме тук, но се пази тя да не те види!

— Ти никога не си се страхувал от мен, малко жабче — каза Майката-вълчица, отстъпи към високата трева и се скри там, както умееше да се крие.

— А сега — весело извика Маугли, влизайки отново през прозореца, — те са се събрали около Булдео и той им разказва неща, които никога не са били. Когато си свърши приказките, те казват, че непременно ще дойдат тук с Червеното... с огън, за да ви изгорят двамата живи. Какво мислите да правите?

— Аз говорих с моя мъж — каза Месуа. — Канхивара е на трийсет мили оттук... Ако успеем тази нощ да се доберем дотам, ще живеем. Ако не успеем, ще умрем!

— Живейте тогава! Нито един селянин тази нощ няма да излезе извън селската порта. Но какво прави той?

Мъжът на Месуа беше клекнал на ръце и крака и дълбаеше земята в единия ъгъл на колибата.

— Там има малко пари — каза Месуа. — Ние не можем да вземем с нас нищо друго.

— А, да! Ония парченца, които минават от ръка на ръка и винаги са студени на пипане! Нима има нужда от тях и другаде?

Мъжът сърдито го изглежда.

— Той е глупак, а не дявол! — измърмори той. — С парите ще мога да си купя кон. Ние сме твърде много изранени, за да вървим на далечен път, а селото ще ни подгони след един час.

— Казвам ти, че няма да ви подгонят, преди да им позволя, но това за коня е добре замислено, понеже Месуа е уморена.

Мъжът се надигна и прибра в пояса си последните рупии. Маугли помогна на Месуа да мине през прозореца и студеният вечерен въздух я поободри, обаче в звездната светлина джунглата изглеждаше тъмна и страшна.

— Знаете ли пътя за Канхивара? — прошепна Маугли. Те кимнаха.

— Добре. И помнете, че не бива да се страхувате. Няма нужда да вървите бързо. Само... само ще чуете малко пееие в джунглата, пред вас и зад вас!

— Мислиш ли, че бихме посмели да минем през джунглата нощем, ако не беше страхът, че ще ни изгорят живи? По-добре да ни убият зверовете, отколкото човеците! — каза мъжът на Месуа, а Месуа погледна Маугли и се усмихна.

— Аз казах — продължи Маугли, сякаш в този миг беше Балу и за стотен път повтаряше Закона на джунглата пред някое невъзприемчиво вълче, — аз казах, че нито един зъб в джунглата няма да се вдигне срещу вас, нито една лапа в джунглата няма да се вдигне срещу вас! Нито зверовете, нито човеците ще ви спрат и ще стигнете Канхивара. Ще имате охрана през цялото време. — Той бързо се обърна към Месуа и добави: — Мъжът ти не вярва, но ти ми вярваш, нали?

— Да, вярвам ти, сине мой. Човек, таласъм или вълк от джунглата, аз ти вярвам!

— Той ще се уплаши, когато чуе моя народ да пее, Но ти ще знаеш и ще разбереш. Вървете сега и вървете спокойно, няма нужда да бързате! Портата е затворена.

Месуа, хлипайки, се хвърли в краката на Маугли, но той се разтрепера и бързо я вдигна. Тогава тя увисна на врата му и го нарече с най-ласкавите имена, които можеше да измисли, а мъжът ѝ с болка се загледа към нивите и рече:

— Ако стигнем Канхивара и успеем да разправя всичко на англичаните, ще заведа такова дело против брамина, Булдео и останалите, че ще изям цялото село без остатък! Те двойно ще ми платят за необраните ниви и ненахранените биволи! Аз ще получа справедливост!

Маугли се изсмя.

— Не знам какво е справедливост, но ела тук при следващите дъждове да видиш какво е станало! Те се запътиха към джунглата, а Майката-вълчица изскочи от скривалището си.

— Върви след тях! — каза Маугли. — И се погрижи цялата джунгла да знае, че тези двама не бива да се пипат. Вдигни глас, а аз ще повикам Багира!

Продължителен гърлен вой се издигна и притихна. Маугли видя как мъжът на Месуа трепна, обърна се и сякаш понечи да се върне в колибата.

— Вървете, вървете! — весело извика Маугли. — Аз ти казах, че ще има малко пеене. Този глас ще ви следва чак до Канхивара. Това е Милостта на джунглата!

Месуа убеди мъжа си да продължат нататък и тъмнината ги погълна заедно с Майката-вълчица. Почти изпод краката на Маугли изведнъж се появи Багира, тръпнеща от онази нощна радост, която подлудява Народа на джунглата.

— Аз се срамувам от твоите братя — измърка тя.

— Защо? Лошо ли пяха на Булдео? — попита Маугли.

— О, не, твърде добре! Твърде добре! Те накараха дори и мен да забравя своята гордост. В името на счупената ключалка, която ми върна свободата, аз пях из цялата джунгла, сякаш пак беше дошла пролетта! Не ни ли чу?

— Имах да гоня друг дивеч. Питай Булдео дали е харесал песните! Но къде са четиримата? Не искам нито един от Човешката глутница да напусне селото тази нощ!

— Защо тогава са ти нужни четиримата? — Багира се премести от крак на крак, очите ѝ заблестяха и мъркането ѝ се засили. — Аз мога да ги задържа, малко братче! Дошло ли е най-последно време да убиваме! Това пеене и човеците, които се катереха по дърветата, добре ме подготвиха. Какво е Човека, та толкова да го щадим, този гол, кафяв копач на земята, този гълтач на земята, без косми и без зъби! Аз го следвах целия ден... по пладне в бялата слънчева светлина! Аз го подкарвах, както вълците подкарват напред елена! Аз съм Багира, Багира, Багира! Както танцувам със сянката си, така танцувах и с тези човеци! Виж! — Огромната пантера подрипна като малко котенце, което скача по сух падащ лист, заудря наляво и надясно в празното пространство така, че то засвистя от ударите, безшумно се опря о земята и пак подрипна, и после пак и пак, а в мъркането ѝ се прокрадна ръмжение и заклокочи като пара във врящ котел.

— Аз съм Багира в джунглата, в нощта, и цялата ми сила е в мен! Кой може да устои на моя удар? Човешко дете, с едно махване на лапата си мога да ти смачкам главата като на умряла лятна жаба!

— Удряй тогава! — извика Маугли, но на езика, с който говореше селото, а не джунглата, и човешките думи вцепениха Багира, накараха я да клекне и краката ѝ затрепераха под нея, а главата ѝ бе на една височина с главата на Маугли. И Маугли пак се втренчи, както се беше втренчил в непокорните вълци, право в изумрудените ѝ очи, додето червеният пламък зад зеленото в тях помръкна като фар, изгасен на двайсет мили през морето; додето очите се наведоха и голямата глава се наведе заедно с тях, наведе се... по-ниско... още по-ниско и грапавият ален език близна крака на Маугли.

— Багира, Багира, Багира! — прошепна момчето и я помилва плавно и леко по трепереция гръб. — Успокой се, успокой се! Нощта е виновна, не ти!

— Това беше от мирисите на нощта — разкайно каза Багира. — Този въздух вика вътре в мен с всичка сила! Но ти откъде знаеш тия неща? Разбира се, въздухът около едно индийско село е пълен с всякакви миризми и за всяко същество, което приема света главно през носа си, миризмите са така подлудяващи, както музиката и наркотиците за човеците. Няколко минути Маугли продължи да гали пантерата и накрая тя легна като котка пред огъня, лапите подвити под гърдите, очите — притворени.

— Ти си от джунглата и не си от джунглата — каза тя. — А аз съм само една черна пантера! Но аз те обичам, малко братче.

— Те прекалено дълго дърдорят под дървото — каза Маугли, без да обърне внимание на последните думи. — Булдео трябва да им е разказал много истории. Би трябвало скоро да пристигнат, за да измъкнат жената и нейния мъж от капана и да ги сложат сред Червеното цвете. Но те ще намерят капана отворен. Хо-хо!

— Не, не, слушай! — каза Багира. — Сега вече кръвта ми се поуспокои! Защо да не намерят мен вътре? Малцина ще напуснат къщите си, след като ме видят тук! Не за първи път ще вляза в клетка, а не вярвам, че биха могли да вържат мене с въжето!

— Но бъди предпазлива! — каза Маугли и се засмя, понеже и той започна да чувства безразсъдна смелост като пантерата, която се вмъкна в колибата.

— Пфу! — изпъхтя Багира. — Това място смърди на Човек, но тук има тъкмо такова легло, каквото ми бяха дали в царските клетки в Удайпур! Ето, лягам върху него!

Маугли чу как каишите на дюшека изскърцаха под тежестта на големия звяр.

— В името на счупената ключалка, която ми върна свободата, те ще помислят, че са хванали голям дивеч! Ела и седни до мен, малко братче, и ние заедно ще ги поздравим с „Добър лов“!

— Не, имам нещо друго на ум! Не ща Човешката глутница да знае какъв дял имам аз в цялата игра. Прави си сама своя лов! Не искам да ги виждам.

— Така да бъде — каза Багира. — Ето ги, идат! Тълпата под смоковницата в другия край на селото ставаше все по-шумна и по-шумна. Накрая тя се понесе с диви викове по улицата, размахвайки тояги, бамбукови пръти, сърпове и ножове. Булдео и браминът ги водеха, но другите също тичаха по петите им и крещяха:

— Магьосникът и магьосницата! Да ги помъчим с нажежени монети, докато си признаят! Да изгорим колибата над главите им! Ще ги научим как се отглеждат вълчи таласъми! Не, първо да ги набием! факли! Дайте повече факли! Булдео, нажежи дулото на пушката!

Те срещнаха известна трудност при отварянето на вратата. Тя бе здраво залостена, но тълпата я изкърти и светлината на факлите заля стаята, където, опъната с цялата си дължина върху леглото, с кръстосани лапи, леко увиснали на едната страна, черна като ада и ужасна като демон, лежеше Багира. Изтекоха няколко секунди на отчаяно мълчание, после първите редове на тълпата с драскане и блъскане се дръпнаха от прага и тогава Багира вдигна глава и се прозина — изкусно, внимателно, сякаш за показ, както би се прозинала, за да оскърби един равен на себе си. Мустакатите устни се изтеглиха назад и нагоре, червеният език се сви, долната челюст се заотпуска все по-надолу и по-надолу, докато пламтящото гърло зина наполовина, а гигантските кучешки зъби се оголиха до венците и тракнаха, горните и долните едновременно, както иззвънтява хлопващата се вратичка на желязна каса. В следния миг улицата се изпразни. Багира скочи обратно през прозореца и застана до Маугли, а човечите с рев и писъци се носеха като поток и се тъпчеха един друг в панически стремеж да се скрият в колибите си.

— Няма да мръднат, преди да се съмне — тихо каза Багира. — А сега?

Тишината на следобеда сякаш бе завладяла селото, но те се вслушаха и доловиха шума на тежки сандъци, които се тътрузеха по пръстените подове и затискаха вратите. Багира имаше пълно право: селото нямаше да мръдне преди утрото. Маугли стоеше безмълвен и мислеше, а лицето му ставаше все по-мрачно.

— Нещо лошо ли направих? — попита Багира и се отърка о него.

— Не, направи голямо добро! Пази ги сега до сутринта! Аз отивам да спя.

Маугли се затича към джунглата, строполи се до една скала и спа, и спа, и спа целия следващ ден, докато пак настъпи нощ. Когато се събуди, до него стоеше Багира, а в краката му лежеше току-що убит елен. Багира любопитно го гледаше, докато той ряза с ножа си, наяде се, напи се и се обърна по корем, подпрял с ръка брадичката си.

— Мъжът и жената благополучно стигнаха до Канхивара — каза Багира. — Твоята майка прати вест по Чил. Още преди полунощ те намерили кон и бързо продължили. Нали това е добре?

— Това е добре — каза Маугли.

— А в селото твоята Човешка глутница не се помръдна, преди слънцето да изгрее високо. След това се наядоха и бързо пак се прибраха в колибите си.

— Да не би случайно да са те видели?

— Може би. Аз се търкалях в праха пред селската порта, а освен това си поях малко. Сега, малко братче, няма какво повече да се прави. Ела на лов с мен и Балу! Балу е открила нови кошери, които иска да ни покаже, а ние всички желаем ти да се върнеш при нас, както в някогашните дни. Отпъди този поглед, който кара дори и мен да се плаша! Мъжът и жената няма да бъдат сложени сред Червеното цвете и всичко върви добре в джунглата. Не е ли така?

Да забравим Човешката глутница!

— Да, ще ги забравим, но след малко! На кое място ще се храни Хати тази нощ?

— Където си избере. Кой може да каже предварително къде е Мълчаливия? Но защо? Какво може да направи Хати, което ние да не можем?

— Повикай го заедно с тримата му сина! Нека дойде тук при мен!

— Но наистина, малко братче, не е... не е съвсем уместно да се каже „Ела“ или „Върви“ на Хати! Спомни си, че той е властелин на джунглата и преди Човешката глутница да промени лицето ти, той те е учил на Властните думи в джунглата!

— Няма значение! Сега аз имам Властни думи за него! Повикай го да дойде при Маугли, жабата, и ако отначало не те слуша, кажи му да дойде заради Опустошението на полята в Буртпор!

— Заради Опустошението на полята в Буртпор! — Багира повтори два-три пъти, за да запомни. — Отивам! Най-много Хати да се ядоса, а аз бих дала месечния си лов да чуя Властни думи, които биха накарали Мълчаливия да се покори!

Тя изчезна, а Маугли остана и няколко пъти бясно заби ножа си в земята. Никога през живота си не беше виждал човешка кръв, а сега беше видял, нещо повече: беше помирисал кръвта на Месуа по ремъците, с които я бяха вързали. А Месуа винаги е била добра към него и доколкото Маугли знаеше нещо за обичта, той обичаше Месуа така силно, както мразеше всички останали човеци. Но колкото дълбоко и да го отвращаваше тяхната бърбровост, жестокост и подлост, нищо, което би могло да му предложи джунглата, не би го накарало да отнеме човешки живот и пак да усети в ноздрите си този ужасен мирис на кръв. Планът му беше по-прост, но и по-съвършен, и той се изсмя, когато си спомни, че не друго, а един от вечерните разкази на Булдео под смоковницата го бе довел до тази мисъл.

— Това наистина бяха Властни думи! — прошепна Багира до ухото му. — Те пасяха край реката и се подчиниха като волове! Гледай ги, идат!

Хати и тримата му сина се появиха, както винаги, безшумно. По краката им още имаше кал от реката и Хати замислено дъвчеше зеления ствол на младо бананово дръвче, което бе изкоренил с бивниците си. Но за Багира, която умееше да различава скритите неща, всяка извивка на огромното му тяло подсказваше, че сега не Властелинът на джунглата говореше с човешкото дете, а едно животно, което се бои, идваше при друго, което не се бои. Тримата му сина се поклащаха един до друг зад него.

Маугли едва вдигна глава, когато Хати го поздрави с „Добър лов“. Той го остави да се клати и да се люлее, и да се мести от крак на

крак дълго преди да проговори, и накрая се обърна към Багира, не към слоновете.

— Ще ти кажа една история; разправи ми я този ловец, когото вие гонихте днес! — каза Маугли. — Тя е за един стар и мъдър слон, който паднал в капан и острият кол на дъното на ямата го раздрал от петата чак до рамото и му оставил бял белег.

Маугли вдигна ръка, Хати се извърна и на лунната светлина по оловната му кожа пролича дълъг бял белег, сякаш е бил ударен с нажежен бич.

— Хората дошли и го изкарали, от ямата — продължи Маугли, — но той скъсал въжетата, понеже бил силен, и се скрил, докато раната му заздравяла. А после се върнал яростен посред нощ до нивите на тези ловци. Спомням си сега, че имал трима сина. Тези неща се случили преди много, много дъждове и много, много далече — в полята на Буртпор. Какво стана с тези поля при следващата жетва, Хати?

— Аз ги пожънах заедно със синовете си — отговори Хати.

— А какво стана с оранта, която идва след жетвата?

— Нямаше оран — отговори Хати.

— А с хората, които живееха край нивите?

— Те избягаха.

— А с колибите, в които спяха хората?

— Ние разпиляхме покривите и джунглата погълна стените — отговори Хати.

— И какво друго стана освен това? — попита Маугли.

— Джунглата взе толкова хубава земя, колкото мога да извървя за две нощи от изток на запад и за три нощи от север на юг! Ние оставихме да влезе джунглата в пет села и в тези села, в техните землища, по техните пасбища, по техните меки ниви, сега няма нито един Човек, който да изкарва прехраната си от земята. Това беше Опустошението на полята в Буртпор, което извърших заедно с моите трима сина. Но аз те питам, човешко дете, как научи за всичко това? — каза Хати.

— Един Човек ми го каза; сега виждам, че дори и Булдео можел да казва истината! То е било добре извършено, о, Хати с белия белег, но за втори път ще бъде още по-добре извършено, защото Човек ще го ръководи! Знаеш ли селото, откъдето ме изгони Човешката глутница?

Те са мързеливи, глупави и жестоки; те си играят с устата си и убиват по-слабите не за да се нахранят, а за удоволствие. Когато се наядат добре, хвърлят човеци от своето собствено племе сред Червеното цвете. Това го видях. Грозно е да живеят повече тук. Аз ги мразя!

— Избий ги тогава! — обади се най-младият син на Хати, откъсна снопче трева, овъргаля я в праха до предните си крака и я захвърли, а малките му червени очи бягаха насам-натам.

— Защо ми са бели кости? — гневно отговори Маугли. — Да не съм вълче, та да си играя на слънце с изгризани черепи? Аз убих Шир Хан и кожата му гние върху Скалата на съвета, но... но нито знам къде отиде Шир Хан, нито пък стомахът ми е по-пълнен. Сега ще направя това, което мога да видя и да пипна. Нека влезе джунглата в това село, Хати!

Багира потрепера и се сви. В най-лошия случай тя можеше да разбере един бърз пробег по селската улица с нанасяне на удари наляво и надясно в тълпата или едно хитро убиване на закъснели до здрач орачи, но такава мисъл — съзнателно да се заличи цяло едно село от погледа на човеци и зверове — я изплаши. Сега тя разбра защо Маугли беше повикал Хати. Само един дълго живял слон би могъл да обмисли и проведе такава война.

— Нека избягат, както са избягали човеците от полята в Буртпор, докато само дъждовни потоци орат нивите им, докато шумът на дъжда по дебелия листа замени техните вретена; докато ние с Багира се настаним в къщата на брамина и елените идват на водопой при басейна пред храма! Нека влезе джунглата, Хати!

— Но аз... но ние за нищо не сме се карали с тях.

Иска се червената ярост на голяма болка, за да разрушим местата, където спи Човека! — колебливо каза Хати.

— Вие ли сте единствените, които пасете трева в джунглата? Вкарайте вътре вашите народи! Нека сърната и дивото прасе, и Нилгаи да се погрижат за това! Преди нивите да се обезлюдят, ти няма да покажеш пред човеците и една педя от кожата си. Нека влезе джунглата, Хати!

— А ще има ли убиване? При Опустошението на полята в Буртпор моите бивници бяха червени, но аз не искам пак да будя този мирис!

— И аз не искам! Не искам дори техните кости да останат по нашите чисти земи! Нека си намерят нови леговища. Тук те не могат да останат! Аз видях и помирирах кръвта на жената, която ми даде храна, жената, която щяха да убият, ако не бях аз. Мирисът на новопоникнала трева по техните прагове единствен може да освободи ноздрите ми от този мирис! Той гори в устата ми. Нека влезе джунглата, Хати!

— Ааа! — каза Хати. — Така гореше и белегът по моята кожа, докато видяхме техните села да умират под пролетния растеж! Сега разбирам. Твоята война ще бъде и наша война. Джунглата ще влезе!

Маугли едва свари да сдържи дъха си — целият се тресеше от ярост и омраза — и на мястото, където бяха слоновете, нямаше никого. Багира го гледаше с ужас.

— В името на счупената ключалка, която ми върна свободата! — каза най-сетне Черната пантера. — Ти ли си онова голо създание, за което се застъпих пред Глутницата, когато всички бяха млади? Властелине на джунглата, когато загубя силата си, застъпи се за мен, застъпи се за Балу — застъпи се за всички нас! Ние сме бебета пред теб! Счупени клонки под краката ти! Сърненца, загубили майките си!

Маугли си представи Багира като загубено сърненце, разкикоти се до задъхване и захълца, и пак се закикоти, та най-после трябваше да скочи в един вир, за да спре. Там той заплува, гмуркайки се надолу и нагоре между лунните лъчи, също като своя съименник, жабата.

В това време Хати и тримата му сина се отправиха поотделно в четири различни посоки и мълчаливо закрачиха през далечни долини. Те продължаваха така два дни през джунглата — цели шейсет мили — и всяка тяхна стъпка, и всяко махване с хобота се научаваше и отбелязваше, и тълкуваше от Манг и Чил, и Маймунския народ, и всички птици. После почнаха да пасат отново и около седмица пасоха кротко. Хати и неговите синове приличат на Каа, питона — те никога не бързат без нужда.

А след това из джунглата се понесе слух — и никой не знаеше кой го е пуснал — че в еди-коя си долина имало по-добра храна и вода. Дивите прасета, които, разбира се, биха отишли и накрай света, за да намерят добро ядене, първи се придвижиха на стада, тъпчейки камънака, елените ги последваха заедно с малките диви лисици, които живеят от мършата на стадата, и широкоплещестите нилгаи също

тръгнаха с елените, а след нилгаите тръгнаха дивите биволи от блатата. Отначало и най-малката пречка би могла да върне пръснатите, разпилени стада, които пасяха трева и се разхождаха, и пиеха вода, и пак пасяха трева, но колчем се вдигнеше някаква тревога, някой идваше и ги успокояваше. Веднъж това бе Сахи, бодливото свинче, което ги известяваше, че малко по-нататък имало добра храна, друг път Манг пицеше весело и се понасяше по някоя поляна, за да покаже, че не вижда опасност, или пък Балу, напълнила устата си с корени, се затичваше, куцайки край треперещите редици, и наполовина ги изплашваше, наполовина ги връщаше в стария им път. Много животни се върнаха или избягаха, или загубиха интерес, но и много продължиха докрай. И след още десет дни се стигна до следното положение: елените, дивите прасета и нилгаите обикаляха в кръг с десетина мили радиус, а хищниците ги нападаха отзад. В средата на този кръг беше селото, а около селото зрееха нивите; сред нивите човеци седяха върху така наречените мачани — площадки, прилични на гълъбарници, изплетени от пръти върху четири кола — и от тях плашеха с викове птиците и другите крадци. Нататък вече нямаше защо да се убеждават елените — хищниците бяха зад гърба им и ги подкарваха все по-напред и по-навътре.

Една тъмна нощ Хати и тримата му сина се промъкнаха от джунглата, счупиха с хоботите си коловете на мачаните и те паднаха, както падат презрелите стебла на бучиниша, а човеците, които се строполиха от тях на земята, чуха почти до самите си уши глухото слонско боботене. Тогава авангардът на изплашените армии от елени не издържа и изпълни селските ниви и ливади, а заедно с тях бяха дивите прасета с техните остри копита и риешци зурли и онова, което елените пощадиха, прасетата довършиха. От време на време се вдигаше тревога, че идват вълци — стадата трепваха, отчаяно тичаха насам-натам, тъпчеха младия ечемик и изравняваха напоителните вади. Преди да съмне, външният натиск върху кръга се разкъса на едно място — там хищниците бяха отстъпили и дали свободен път на юг. Цели стада от елени хукнаха нататък. Други пък, които бяха посмели, се скриха в гъсталака, за да се наядат добре и на следната нощ.

Но работата бе всъщност свършена. На сутринта селяните видяха, че цялата им реколта е загубена. Това значеше гибел, ако не се махнеха оттук, защото години наред те живееха така близо до гладната

смърт, както джунглата бе близо до тях. Те пратиха биволите си да пасат, но гладните животни откриха, че елените вече са опоскали пасбището, навлязоха в джунглата и тръгнаха подир дивите си събратя, а привечер единствените три-четири кончета в селото бяха намерени вътре в оборите с разбити глави. Само Багира можеше да нанася такива удари и само на Багира би хрумнала дръзката мисъл да измъкне трупа на последното конче вън, наред улицата.

Тази нощ селяните не посмяха да палят огньове в полята и Хати отиде със синовете си да събере каквото беше останало из нивите — а когато Хати събира нещо, след него вече няма какво да намерите. Хората решиха да ядат от запасите си за семе, да изчакат дъждовете, след това да се хванат на работа като ратаи и така да наваксат загубената година. Но докато търговецът на жито мислеше за своите пълни със зърно кошници и за цената, която щеше да вземе от купувачите, острите бивници на Хати пробиха кирпичения му хамбар откъм единия ъгъл и смачкаха огромния плетен, измазан с говежди тор сандък, където пазеше скъпоценната си стока.

Когато откриха и тази последна загуба, дойде ред на брамина да говори на хората. Той се бил молил на своите богове, но не получил отговор. Може би селото, без да иска, е оскърбило някого от боговете на джунглата — каза той, — защото несъмнено джунглата бе против тях. И те пратиха да повикат старейшината на най-близките гонди — скитнически племена, дребни, умни и много черни ловци, които живеят дълбоко в джунглата и чиито бащи са от най-древния народ на Индия — първите владетели на тази земя. Те нагостиха, както можаха, гонда, той застана на един крак със своя лък в ръка, втъкнал две-три отровни стрели в косите си, и загледа полуизплашено-полупрезрително разтревожените селяни и техните съсипани ниви. Те искаха да знаят дали неговите богове — старите богове — са им сърдити за нещо и какви жертвоприношения биха ги омилоствили. Гондът не каза нищо, а откъсна дълга лоза от карела, пълзящата дива тиква с горчиви плодове, и я върза напреки пред вратата на храма срещу опуления червен индуски идол. После посочи с ръка към пътя за Канхивара, върна се в своята джунгла и внимателно се загледа как се движат животните.

Излишно бе да питат какво е искал да каже. Диви тикви щяха да израснат там, където те се бяха молили на своя бог, и колкото по-скоро

се махнеха оттук, толкова по-добре.

Но трудно е да вдигнеш котвата на цяло едно село. Хората останаха, докато свършиха летните си запаси, после се опитаха да берат орехи в джунглата, но сенките с горящи очи ги гледаха отвсякъде и дори посред бял ден се плъзгаха пред тях. Те бягаха, изплашени, назад, към селото, и виждаха, че кората на дърветата, покрай които бяха минали само преди пет минути, е одрана от някаква могъща, ноктестата лапа. И колкото повече се затваряха в селото, толкова по-дръзки ставаха дивите същества, които припкаха и мучаха по ливадите край Вайнгунга. Селяните вече нямаха нито сили, нито желание да поправят и измазват съборените стени на празните обори, които бяха близо до джунглата; глиганите ги събориха, възлестите корени на дивите лози бързаха да сграбчат завоюваната земя и твърда остра трева щъкваше между лозите. Неженените мъже избягаха първи и разнесоха надалеч вестта, че селото е обречено. Кой може да се бори с джунглата и с боговете на джунглата — казваха те, — щом и самата свещена кобра на селото е напуснала дупката си под смоковницата? Връзките им с външния свят ставаха все по-слаби, както утъпканите пътеки, излизащи от селото, намаляваха и изтъняваха. Нощното тръбене на Хати и тримата му сина вече не ги тревожеше — нямаше защо да им тръбят. Посевите над земята и семената под земята бяха унищожени. Нивите губеха своите очертания, беше време да търсят помощ от англичаните в Канхивара.

Със своя туземен нрав те все отлагаха заминаването си, но един ден дойдоха първите дъждове, потоци вода се изляха през полуразрушените покриви, цялото пасбище бе наводнено и всички растения буйно нападаха селото след лятната горещина. Тогава те го напуснаха — мъже, жени и деца — през утринния дъжд, топъл и ослепяващ — и нагазиха стигащата до глезените вода, разбира се, след като погледнаха за последен път своите досегашни домове.

Когато последното семейство мина с товара си през селската порта, отзад се чу трясък на падащи греди и покриви. За миг те зърнаха блестящ змиеподобен хобот да се вдига и да разпилява мокър сламен покрив. После се чу втори трясък; последван от писък. Хати късаше покривите на колибите, както вие бихте късали водни лилии, и една отскочила греда го бе ударила. Това беше достатъчно, за да даде той пълна воля на силите си, а от всички животни в джунглата

разяреният слон руши най-необуздано. Той ритна назад глинената стена, тя рухна от удара и стана на жълта кал под потоците на дъжда. После се завъртя, продължи да пищи и се понесе по тесните улици, като блъскаше колибите наляво и надясно, чупеше разнебитените врати, събаряше стрехите. Тримата му сина беснееха зад него, както бяха беснели при Опустошението на полята в Буртпор.

— Джунглата ще погълне тия черупки — чу се тих глас между развалините. — Сега трябва да се събори външната стена.

И Маугли отскочи от един зид, който се смъкваше надолу като уморен бивол — дъждът се плъзгаше по голите му рамене и ръце.

— Всичко по реда си — каза задъхан Хати. — О, колко червени бяха бивниците ми в Буртпор! Към външната стена, деца мои! С главата! Всички заедно! Хайде!

Четиримата натискаха един до друг — стената се наклони, попука се и рухна. Човеците, онемели от ужас, видяха през процепа гневните, изцапани с глина глави на разрушителите. Тогава те побягнаха без дом и без храна надолу по долината, а тяхното село, разсипано, смазано, отъпкано, сякаш се топеше зад тях.

Подир месец цялото място приличаше на разрината могила, покрита с млада, нежна зеленина, а към края на дъждовете неудържимо избуяла джунгла цареше там, където само преди шест месеца бе имало изорани, отгледани ниви.

ПЕСЕНТА НА МАУГЛИ СРЕЩУ ЧОВЕЦИТЕ

*Ще пратя срещу ви аз тичащи диви лози,
ще викна аз цялата джунгла над вас да пълзи,
ще рухне последният покрив,
ще падат греди.
Карела, горчива карела
ще скрие тук всички следи!
Край вашите порти ще пеят във хор зверове,
из вашите хамбари Манг, прилепът, сам ще снове,
едничка в студени огнища
змията ще бди.
Карела, горчива карела*

ще скрие тук всички следи!
Невидими, моите воини тръгват към вас,
щом светне луната, ще чуете техния глас.
И вълци ще водят стадата
през стари межди.
Карела, горчива карела
ще скрие тук всички следи!
И вашите ниви ще жъна една по една,
напрасно след мен ще събирате вие зърна.
Елени орачи ще ровят
втвърдени бразди.
Карела, горчива карела
ще скрие тук всички следи!
Изпратих срещу ви аз тичащи диви лози,
извиках аз цялата джунгла над вас да пълзи.
Виж, храстите вече ви гонят,
виж, падат греди!
Карела, горчива карела
ще скрие тук всички следи!

ЦАРСКИЯТ АНКУС

*Четирима са те, все така ненаситни от
век на век:*

*чакалски уста, лешоядово гърло, маймунски
ръце и очи на Човек.*

Поговорка от
джунглата

Каа, големият скален питон, си беше сменил кожата може би за двестатен път от рождението си, а Маугли, не забравяйки, че дължи своя живот на Каа след неговия нощен лов в Студените дупки, за който може би си спомняте, отиде да го поздрави. Смяната на кожата винаги прави змията раздразнителна и подтисната, докато новата кожа започне да блести и да изглежда хубава. Каа вече не си правеше шеги с Маугли, а като всички животни в джунглата го приемаше за Властелин на джунглата и му предаваше всяка новина, която един питон с неговия размер би могъл да научи. Съвсем малко бяха нещата, които Каа не знаеше за така наречената Средна джунгла — живите същества, които се движат близко до земята или под нея, под камънаците, в хралупите и по дънерите.

Този следобед Маугли седеше между големите пръстени на Каа и опипваше люспестата изхабена стара кожа, цялата извита и нагъната между скалите, там, където Каа я беше оставил. Каа любезно се беше разположил под широките голи рамене на Маугли, така че момчето сякаш почиваше в живо кресло.

— И никъде не е скъсана, чак до люспите край очите! — тихо каза Маугли, докато си играеше с кожата. — Чудно е да видиш това, което ти е покривало главата, да се търкаля в краката ти!

— Да, но аз нямам крака — каза Каа. — И понеже такъв е обичаят на целия мой народ, не го намирам чудно. Никога ли не чувстваш кожата си огрубяла и стара?

— Тогава отивам и се изкъпвам, Плоска главо, но наистина в голямата жегга някой път ми се е искало да се измъкна безболезнено от кожата си и да ходя така, без кожа!

— Аз също се къпя, а освен това си свалям кожата. Как ти се струва новата?

Маугли прекара ръката си по ромбовете на огромния гръб.

— На костенурката е по-твърда, но не е така пъстра — каза той дълбокомислено. — На жабата, моята съименница, е по-пъстра, но не е така твърда. Много е хубава: като шарено петно в сърцето на лилия!

— Тя има нужда от вода. Новата кожа се показва във всичките си цветове едва след първата баня. Хайде да се изкъпем!

— Аз ще те нося! — извика Маугли, наведе се със смях и се опита да вдигне грамадното тяло на Каа точно в средата, където то е най-дебело. Със същия успех Човек би могъл да се опита да вдигне два фута дебела водопроводна тръба. Каа лежеше, без да се мръдне, и пухтеше от удоволствие. После започна тяхната редовна вечерна игра: момчето в разцвета на силите си, питонът със своята разкошна нова кожа се изправиха един срещу друг да се състезават в борба — проверка на окото и силата. Разбира се, Каа би могъл да премаже десетина души като Маугли, ако дадеше воля на цялата си сила, но той играеше внимателно и не употребяваше и една десета от нея. Откакто Маугли порасна достатъчно, за да издържа малко по-сурови обноси, Каа го бе научил на тази игра и тя повече от всичко друго заякчаваше мускулите му. Понякога Маугли се озоваваше обвит до шията в движещите се пръстени на Каа и се бореше, за да освободи едната си ръка и да го хване за шията, После Каа му даваше възможност да се измъкне и Маугли с двата си бързи крака не позволяваше на размаханата голяма опашка да намери опора в някоя скала или пън. Така те се люлееха насам-натам, глава до глава, и всеки дебнеше удобен миг, и бяха красиви като статуя, която изведнъж оживяваше сред вихър от черно-жълти пръстени и борещи се крака и ръце.

— Хайде, хайде, хайде! — викаше Каа и нанасяше с главата си лъжливи удари, които не можеше да отклони дори и бързата ръка на Маугли. — Ето виж! Аз те допирам тук, малко братче! И тук! И тук! Да не са се вцепенили ръцете ти? А сега тук!

Играта винаги свършваше по един и същи начин — със силен прав удар с главата, от който момчето изхвъркваше встрани. Маугли не

можа да се научи как да се предпазва от тази светкавична атака, а и Каа му беше казал, че няма смисъл да опитва.

— Добър лов! — изсъска Каа накрая и както обикновено Маугли с пъшкане и смях отхвъркна на пет-шест ярда. Той се вдигна, стиснал трева в шепите си, и последва Каа до неговото любимо място за къпане — един дълбок, черен като смола вир, заобиколен от скали и привлекателен поради дънерите, потопени тук-там във водата. По обичая на джунглата момчето се гмурна безшумно, заплува, показва се отгоре също безшумно и се обърна по гръб, с ръце зад тила. Той гледаше как луната се подава между скалите и с пръстите на краката чупеше нейното отражение във водата. Диамантената глава на Каа прерязва като бръснач езерото и се отпусна върху рамото на Маугли. Те лежаха неподвижно и поглъщаха насладата от студената вода.

— Много е хубаво — каза сънливо Маугли. — А по това време, доколкото си спомням, в Човешката глутница лягат върху твърди дървени парчета вътре в техните пръстени капани и след като се запушат срещу всички чисти ветрове, хвърлят върху дебелиите си глави мръсни покривки и пеят грозни песни през носовете си! В джунглата е по-добре.

Една кобра бързо се спусна от скалата, пи вода, каза им „Добър лов“ и отмина.

— С-с-с! — обади се Каа, сякаш изведнъж си бе спомнил нещо. — Значи джунглата ти дава всичко, което искаш, а, малко братче?

— Не всичко — със смях отговори Маугли. — Иначе всяка луна щеше да има по един нов и силен Шир Хан, за да го убивам отново. Сега вече мога да убивам със собствените си ръце, без да търся помощ от биволите. Искам също слънцето да грее посред дъждовете и да ваят дъждове посред най-горещото лято. И макар никога да не съм останал гладен, но ми се е искало да убия коза, а когато убия коза, да съм убил елен, и когато убия елен, да е нилгаи! Но ние всички сме така, нали?

— А друго не искаш ли? — попита голямата змия.

— Какво повече? Имам джунглата и Милостта на джунглата. Какво друго има между изгрева и залеза, за да го искам?

— Да, но кобрата каза... — започна Каа.

— Коя кобра? Кобрата ей сега отмина и не каза нищо. Тя отиваше на лов.

— Оная беше друга кобра!

— Че ти имаш ли много вземане-даване с Отровния народ! Аз винаги ги оставям да си вървят из пътя. Те носят смърт в предните си зъби и това не ми харесва, защото са твърде малки. С каква качуларка си приказвал?

Каа бавно се обърна във водата като параход срещу странични вълни.

— Преди три-четири луни — каза питонът, — бях на лов из Студените дупки, едно място, което, мисля, не си забравил. И това, което преследвах, с писък избяга покрай водохранилищата, към онази къща, едната стена на която някога съборих заради теб, и там изведнъж потъна под земята.

— Но народът от Студените дупки не живее под земята! — Маугли разбра, че Каа говори за маймуните.

— То не влезе вътре, за да живее, а за да си спаси живота — отговори Каа и върхът на езика му трепна. — То се вмъкна в една дупка, която водеше много далече. Аз го последвах, убих го и легнах да спя. А когато се събудих, продължих нататък.

— Под земята?

— Да. И най-сетне стигнах до една Бяла качулка (бяла кобра), която ми заговори за неща, които не ми бяха известни, и ми показва неща, които никога не съм виждал.

— Нов дивеч? Имаше ли там добър лов? — Маугли бързо се обърна настрани.

— То не беше дивеч и би ми счупило всичките зъби, но Бялата качулка каза, че всеки Човек (а тя говореше така, сякаш познава добре човешкото племе), че всеки Човек би дал и последния топъл дъх под ребрата си само за да погледне тези неща!

— Ще видим тази работа — каза Маугли. — Спомням си, че някога и аз бях Човек...

— По-спокойно, по-спокойно! Много бързина погуби Жълтата змия, която изяде слънцето! Ние си поговорихме под земята и аз й споменах за теб, казах й, че си Човек. И Бялата качулка каза (тя наистина е стара като джунглата): „Много отдавна не съм виждала Човек! Доведи го тук и той ще види тези неща! За най-мъничкото от тях много човеци биха умрели!“

— Това трябва да е някакъв съвсем нов дивеч. Но Отровният народ никога не съобщава на другите, че има дивеч. Те не са дружелюбни към другите.

— То не е дивеч. То е... то е... не мога да ти кажа какво е то!

— Добре, да отидем там. Никога не съм виждал бяла кобра и бих искал да видя другите неща. Тя убила ли ги е?

— Те всички са мъртви неща. Тя казва, че била тяхна пазителка!

— А! Също като вълк, който е закарал месо в леговището си и стои над него! Да вървим!

Маугли заплува към брега, изтъркаля се в тревата, за да се обърше, и двамата тръгнаха към Студените дупки, изоставения град, за който може да сте чули. В тези дни Маугли никак не се страхуваше от Маймунския народ, докато Маймунският народ изпитваше ужас от Маугли. Впрочем техните племена бяха тръгнали на грабеж из джунглата и Студените дупки бяха празни и безмълвни на лунната светлина. Каа стигна до разрушената беседка на цариците, която се издигаше на терасата, пропълзя между купищата развалини и се вмъкна в полузатрупано стълбище, което водеше от средата на беседката надолу, под земята. Маугли произнесе Властните думи на змийски език: „Ние сме от една кръв, вие и аз!“ — и го последва на четири крака. Те дълго пълзяха по наклонения коридор, който няколко пъти извиваше, и накрая стигнаха до корените на грамадно дърво, израсло горе трийсет фута над тях. Корените бяха изместили един голям камък от стената. Те минаха през отвора и се намериха в широко подземие, чийто сводест покрив тук-там бе също пробит от корени, така че тънки ивици светлина се спускаха в мрака.

— Сигурно леговище — каза Маугли и се изправи на два крака. — Но е много далече, за да идваме тук всеки ден. И какво можем да видим в него?

— Нима аз съм нищо? — чу се глас от средата на подземиято и Маугли видя, че нещо бяло се движи към тях. Полека-лека пред очите им застана най-голямата кобра, която някога бе срещал — дълга близо осем фута. Поради дългия си живот на тъмно тя беше придобила белезникавия цвят на стара слонова кост. Дори знакът на очилата върху разперената качулка беше избелял до бледожълто, а очите ѝ бяха червени като рубини. С една дума, тя беше твърде необикновена гледка.

— Добър ден! — каза Маугли, у когото учтивите думи бяха винаги под ръка, както и ловният му нож.

— Какво става горе в града? — попита кобрата, без да отговори на поздрава. — Какво става с великия укрепен град — града на стоте слона, на двадесетте хиляди коня, на безбройните говеда? Града на царя, който властва над двадесет други царе? Тук оглушах и отдавна не съм чувала гонговете да звънят за поход!

— Над главите ни е джунглата — каза Маугли. — Ако става дума за слонове, познавам само Хати и синовете му. Багира уби всички коне в едно село и. Какво значи цар?

— Аз ти казах — меко се обърна Каа към кобрата, — аз ти казах още преди четири луни, че градът го няма вече.

— Градът, великият град сред гората, чиито порти се пазят от царските кули, не може никога да изчезне! Те са го построили, преди да се излюпи бащата на моя баща, и той ще трае, докато синовете на моите синове побелеят като мен! Саломди, син на Чандрабиджа, син на Виеджа, син на Йегасури, го построи в дните на Бапа Равал! Вие кому принадлежите?

— Тази диря не води доникъде — обърна се Маугли към Каа. — Не разбирам думите й. — Нито аз. Тя е много стара. Майко на кобрите, тук над нас има само джунгла и така е било от самото начало!

— Тогава кой е този — попита бялата кобра, — който седи пред мен, без да се страхува, и не знае дори името на царя, а говори на нашия език с човешките си уста? Кой е този с ножа и със змийския говор?

— Наричат ме Маугли — беше отговорът. — Аз съм от джунглата. Вълците са моят народ, а Каа е мой брат. Майко на кобрите, коя си ти?

— Аз съм пазителката на кралското съкровище! Курун Раджа сложи големия камък над мен в дните, когато моята кожа бе още тъмна, така че да показвам какво е смърт на ония, които влязат, за да крадат. После пуснаха съкровището под камъка и аз слушах как пеят брамините, моите господари.

— Пфу! — каза си Маугли. — Аз вече имах работа с един брамин в Човешката глутница и... знам, каквото си знам. Тук скоро ще стане нещо лошо.

— Пет пъти се вдига камъкът, откакто пазя съкровището, но винаги за да се добави още, а не да се вземе. Никъде няма такива богатства като тия съкровища на стотици царе. Но от дълго време камъкът не се е вдигал и ми се струва, че моят град е забравил за тях!

— Няма град! Погледни нагоре! Ето там корените на големите дървета разместват камъните. Дървета и човеци не растат заедно — настоя Каа.

— Два-три пъти човеци успяха да се доберат дотук! — яростно отвърна бялата кобра. — Но те не произнасяха нито дума, докато не ги намирах, опипвайки в тъмнината, и тогава надавах съвсем кратък вик. А вие идвате тук с лъжи, един Човек и една змия, и искате да ме накарате да повярвам, че моя град го няма и че моята работа е свършена. Човеците се променят малко с годините. Аз пък изобщо не се променям! Докато не се вдигне камъкът, докато брамините не слязат и не изпеят познатите песни, и не ме нахранят с топло мляко, и не ме изведат пак на светлината, аз, аз и само аз оставам пазителка на царското съкровище! Градът е мъртъв, казвате вие, и дотук са стигнали корените на дърветата? Щом е така, коленичете и си вземете колкото искате! На земята няма такива съкровища. Човече със змийски говор, ако излезеш жив, откъдето си влязъл, всички по-малки царе ще бъдат твои слуги!

— Пак изгубихме дирята — студено каза Маугли. — Да не би някой чакал да се е заровил така дълбоко и да е ухапал тази голяма Бяла качуларка? Тя сигурно е луда. Майко на кобрите, не виждам нищо за вземане!

— О, богове на слънцето и луната, смъртно безумие е обхванало това момче! — изсъска кобрата. — Преди очите ти да се затворят, ще ти даря тази милост! Погледни и виж това, което никой Човек не е виждал!

— В джунглата не са за завиждане тези, които говорят на Маугли за милост! — каза през зъби момчето. — Но аз знам, че тъмнината променя всичко. Ще погледна, щом това ти доставя удоволствие.

Той загледа с присвити очи из подземиято, после вдигна от пода шепа лъскави неща.

— Охо! — каза Маугли. — Те са като ония неща, с които си играят в Човешката глутница. Само че ония бяха кафяви, а тези са жълти!

Той остави златните монети да паднат и направи крачка напред. Подът на подземието беше затрупан с купища златни и сребърни монети на пет-шест фута дълбочина; те се бяха пръснали от чувалите, където ги бяха сложили, и през годините металът се бе настлал и слегнал като пясък по време на отлив. Сред тях се виждаха изскочили, както остатъци от корабокрушения изскачат от пясъка, скъпоценни еленски седла от ковано сребро, осеяни с плочки от ковано злато и обсипани с рубини и тюркоази. Имаше паланкини и носила за цариците с рамки от сребро и емайл, с нефритови дръжки на прътите и кехлибарени халки за завесите; златни свещници с нанизани висящи изумруди, които потръпваха край поставките; украсени идоли на забравени богове, пет фута високи, сребърни, с брилянтени очи; ризници от стомана, инкрустирани със злато, с ресни от потъмнели дребни бисери; шлемове с гребени и шарки от рубини с цвета на гълъбова кръв; лакирани щитове, щитове от коруби на костенурки и от кожа на носорог, оковани с червено злато, със смарагди по краищата; мечове, кинжали и ловджийски ножове с диамантени дръжки; златни жертвени купи, черпаци и малки преносими олтари, които никога не бяха виждали дневна светлина; нефритови чаши и гривни; кадилници, гребени и съдове за парфюми, за къна и за антимон, всичките от ковано злато; безброй обеци, гривни, пръстени и пояси; седем пръста широки колани с квадратни елмази и рубини и дървени ковчезета, тройно оковани с желязо, дървото на които бе изгнило и станало на прах, та вътре се виждаха купища необработени сапфири, опали, котешки очи, (Скъпоценен камък от Цейлон и Малабар. Б. пр.) рубини, диаманти, изумруди и гранати.

Бялата кобра имаше право. С никакви пари не можеше да се оцени това съкровище, натрупано от вековни войни, грабежи, търговия и данъци. Само монетите нямаша цена, да не говорим за скъпоценните камъни; теглото на среброто и златото, взети отделно, беше двестатриста тона. Всеки туземен владетел в Индия, колкото и да е беден, има хазна, към която винаги се добавя по нещо, и макар че понякога някой по-просветен княз изпраща четиридесет-петдесет волски коли сребро, за да бъде заменено с държавни облигации, мнозинството държи своите съкровища и самото им съществуване в тайна.

Но Маугли, естествено, не разбираше значението на тия неща. Ножовете го позаинтересуваха, но понеже не бяха гъвкави като

неговия, той ги остави. Най-сетне намери нещо, което наистина го очарова, сложено върху слонско седло, полузарито в монетите. Това беше анкус или еленски остен, дълъг два фута — нещо като мъничка лодкарска канджа. Върхът представляваше един кръгъл блестящ рубин, осем инча от дръжката бяха плътно покрити с нешлифовани тюркоази и тя беше много удобна за хващане. После следваше един нефритов пръстен с изрязано цвете около него, само че листата бяха от изумруди, а цветовете — от рубини, инкрустирани в студения зелен камък. Останалата част на дръжката беше от чиста слонова кост, а крайт — шипът и куката — от стомана, инкрустирана със злато и с изображения на лов на слонове; тези изображения привлякоха Маугли, който видя, че имат нещо общо с неговия приятел Хати.

Бялата кобра го наблюдаваше отблизо.

— Е, не си ли струва да го видиш и да умреш? — каза тя. — Не те ли удостоих с голяма милост?

— Не разбирам — отговори Маугли. — Тия неща са твърди и студени и в никой случай не стават за ядене. Но това — той вдигна анкуса, — това бих искал да взема, за да го видя как изглежда на слънце! Ти казваш, че всички са твои. Би ли ми го дала, а аз ще ти донеса жаби за ядене!

Бялата кобра се разтrese от злобна наслада.

— Разбира се, че ще ти го дам — каза тя. — Всичко, което е тук, ще ти го дам... докато дойде време да излизаш!

— Но аз вече ще излизам. Това място е хладно и тъмно, а аз искам да отнеса островърхото нещо в джунглата.

— Погледни в краката си! Виждаш ли какво има там?

Маугли напипа нещо бяло и гладко.

— Череп от човешка глава — спокойно каза той. — А тук има още два!

— Те дойдоха преди много години за съкровището. Аз им поговорих в тъмното и те останаха неподвижни.

— Но за какво ми е на мен всичко това, което наричаш съкровище? Ако ми дадеш анкуса, ще ти пожелаю добър лов. Ако не ми го дадеш, пак ще ти пожелаю добър лов. Аз не воювам с Отровния народ и знам Властните думи на твоето племе.

— Тук има само едни Властни думи! Те са моите! Каа се хвърли напред с блеснали очи.

— А нали ти ме накара да доведе Човека тук? — изсъска той.

— Аз, разбира се! — прошепна старата кобра. — Отдавна не бях виждала Човек, а този тук говори и нашия език.

— Но тогава ти не каза, че ще убиваш! Как мога да се върна в джунглата и да обясня, че съм го докарал тук, за да умре? — възкликна Каа.

— Аз не говоря за убиване, докато дойде мигът да убивам! А колкото до това как ще се върнеш или как няма да се върнеш, ето ти там онази дупка в стената! И млъкни малко, ти, дебел гълтачо на маймуни! Достатъчно е само да се допра до шията ти, и джунглата вече няма да чуе за теб! Никога Човек не е излизал оттук с топъл дъх в гърдите! Аз съм пазителката на съкровището в Царския град!

— Но нали ти казах, бял нощен червей, че вече няма нито цар, нито град! — извика Каа. — Навсякъде около нас е джунгла!

— Но съкровището го има още! И каквото трябва да бъде направено, ще бъде направено! Почакай малко, Каа, скална змийо, почакай да видиш как ще бяга момчето! Тук има място за хубава игра. Животът е скъп. Я побягай насам-натам, момчето ми, за да стане хубава игра!

Маугли спокойно сложи ръка върху главата на Каа.

— Това бяло животно досега е имало работа само с човеци от Човешката глутница. То не познава мене — прошепна той. — Тя сама си поиска този лов! Щом е така, да го почнем!

Маугли стоеше и държеше анкуса с острието надолу. Той бързо го хвърли, анкусът падна напреки точно зад качулката на голямата змия и я прикова към пода. Каа светкавично се метна върху гърчещото се тяло и с тежестта си го затисна от качулката до опашката. Червените очи запламтяха, а останалите шест свободни инча от главата бясно се замятаха наляво и надясно.

— Убий я! — каза Каа, когато ръката на Маугли посегна към ножа.

— Не — каза той. — Никога вече няма да убивам, освен за храна. Но виж тук, Каа! — той хвана змията зад качулката, отвори насила устата ѝ с острието на ножа и показа върху горната челюст ужасните отровни зъби: те стояха сред венеца черни и проядени. Старостта бе изсушила отровата на бялата кобра, както става със змиите.

— Туу (гнил пън)! — каза Маугли, отмести Каа, вдигна анкуса и освободи кобрата. — Царското съкровище има нужда от нова пазителка — мрачно добави той. — Ей, Туу, не те бива вече! Я побягай насам-натам, за да стане хубава игра, Туу!

— Позор, позор! Убий ме! — съскаше бялата кобра.

— Много вече приказвахме за убиване! Ние сега ще си отидем. А това островърхо нещо ще го взема, Туу, понеже се бих с теб и те победих!

— Гледай тогава то да не убие и теб накрая! То е смърт! Запомни, то е смърт! В това нещо има достатъчно сила, за да убие човечите в целия ми град! Дълго няма да го държиш, човече от джунглата, дълго няма да го държи и този, който ще го вземе от теб! Те ще убиват, и ще убиват, и ще убиват все заради него! Моята сила е пресъхнала, но анкусът добре ще извърши същата работа! То е смърт! Смърт! Смърт!

Маугли пак запълзя през дупката в прохода и последното, което видя, беше бялата кобра: тя бясно хапеше с безвредните си зъби златните лица на идолите, които се търкаляха по пода, и съскаше:

— То е смърт!

Двамата се почувстваха щастливи, когато пак видяха дневната светлина. Бяха отново в своята родна джунгла. Маугли накара анкуса да заблести на утринното слънце и много се радваше, сякаш бе намерил китка нови цветя, които да забодее в косата си.

— То е по-лъскаво от очите на Багира — каза той очарован и завъртя рубина. — Ще ѝ го покажа. Но какво искаше да каже Туу, когато дрънкаше за смърт?

— Не знам. Мен ме е яд до края на опашката ми, че тя не опита твоя нож. Винаги има скрито зло в Студените дупки, и над повърхността, и под нея. Но сега съм гладен. Ще дойдеш ли тази сутрин на лов с мен? — попита Каа.

— Не, Багира трябва да види това нещо. Добър лов! Маугли затанцува, размаха дългия анкус и от време на време спираше да му се полюбува. Най-сетне стигна до онази част на джунглата, където обикновено се движеше Багира, и я намери да пие вода след голям лов. Маугли ѝ разказа от край до край всичките си приключения, а Багира от време на време душеше анкуса. Когато Маугли стигна до последните думи на кобрата, Багира утвърдително замърка.

— Какво, нима Бялата качуларка е говорила истината? — бързо попита Маугли.

— Аз съм родена в царските клетки в Удайпур и стомахът ми знае доста неща за човеците. Твърде много човеци биха убили три пъти в една нощ само заради този червен камък!

— Но камъкът само го прави по-тежко за ръката! Моят лек блестящ нож е по-добър и виж, червеният камък не става и за ядене! Защо ще убиват?

— Маугли, върви да се напиш! Ти си живял между човеците и... Да, спомням си. Човеците убиват не защото са на лов, те убиват от безделие и за удоволствие. Ей, събуди се, Багира! А за какво е направено това островърхо нещо?

Багира наполовина отвори очи — на нея много ѝ се спеше, и злобно примигна.

— То е направено от човеците, за да бодат с него синовете на Хати по главите, докато бликне кръв. Виждала съм такива по улиците на Удайпур, пред нашите клетки. Това нещо е опитало кръвта на мнозина като Хати.

— Но защо ще бодат с него главите на слоновете?

— За да ги научат на Човешкия закон! Понеже нямат нито зъби, нито нокти, човеците правят такива неща... и по-лоши!

— Все повече и повече кръв намирам, дори когато се докосна до неща, направени от Човешката глутница! — с отвращение каза Маугли. Той вече чувстваше ръката си малко уморена от тежестта на анкуса. — Ако знаех това, нямаше да го взема! Първо кръвта на Месуа по ремъците, сега кръвта на Хати! Не ми трябва повече. Гледай!

Анкусът с блясък полетя и се заби с острието между дърветата, на петдесетина ярда.

— Сега ръцете ми са чисти от смърт — каза Маугли и взе да си трие ръцете о прясната влажна пръст. — Туу каза, че смъртта ще ме следва. Тя е стара и бяла, и луда.

— Бяла или черна, луда или не, аз отивам да спя, малко братче! Не мога да ходя на лов цяла нощ, а после да вия цял ден, както правят някои!

Багира се отправи към едно от ловните си леговища, отстоящо на около две мили. Маугли леко се настани върху едно удобно дърво, върза три-четири лиани заедно и след миг се люлееше в люлка

петдесет фута над земята. Макар че нямаше нищо против силната дневна светлина, Маугли следваше обичая на своите приятели и я използваше колкото можеше по-малко. Когато се събуди сред гласовитите племена, които живеят по дърветата, пак се свечеряваше, а той бе сънувал захвърлените хубави цветни камъчета.

— Нека поне още веднъж да погледна онова нещо! — каза си той и се спусна по една лиана на земята. Но Багира го беше изпреварила: Маугли я чу да души в полумрака.

— Къде е островърхото нещо! — извика Маугли.

— Взел го е един Човек. Ето дирята му.

— Сега ще видим дали Туу е казала истината. Ако островърхото нещо е смърт, Човека ще умре. Да го проследим!

— Първо ще убием нещо — каза Багира. — Празният стомах замъглява окото. Човеците вървят много бавно, а джунглата е достатъчно влажна, за да се запази и най-леката диря.

Те скоро убиха своя дивеч, но повече от три часа минаха, преди да свършат вечерята си, да се напият и да тръгнат по дирята. Народът на джунглата знае, че най-лошо от всичко е да бързаш с яденето си.

— Мислиш ли, че островърхото нещо ще се извърти в ръцете на Човека и ще го промуши? — попита Маугли. — Туу каза, че било смърт!

— Ще видим — отговори Багира и се затече с наведена глава. — Тук има само една стъпка (искаше да каже, че Човека е бил сам) — и тежестта на нещото е натискала петата му дълбоко в пръстта.

— Хай! Та това е ясно като лятна светкавица! — отговори Маугли и те, пресичайки ивици лунна светлина, тръгнаха със своя бърз, променлив тръс по дирята на двата боси крака.

— Тук е тичал бързо — каза Маугли. — Пръстите са разтворени. — Те продължиха по мокра земя. — Ами сега защо се е отбил настрана?

— Чакай! — Багира се хвърли напред с великолепен скок. — Първото нещо, което трябва да направиш, когато дирята е объркана, е да скочиш напред, без да оставяш по земята своя диря, понеже тя ще те обърка още повече. — Багира се обърна, погледна Маугли и извика: — Тук идва друга диря и го пресреща. Това е по-малък крак и пръстите са обърнати навътре.

Маугли дотича и погледна.

— Това е кракът на ловец гонд — каза той. — Виж! Тук той е влачил своя лък по тревата. Затова първата диря се е отбила встрани така бързо. Големият крак се е скрил от Малкия крак.

— Точно така — каза Багира. — Сега, за да не объркаме дирите с нашите собствени стъпки, нека всеки от нас следва една диря! Аз съм Големия крак, малко братче, а ти си Малкия крак, гондът.

Багира скочи към първата диря и остави Маугли наведен над чудноватата стъпка с извърнати навътре пръсти, която беше оставил дивият жител на джунглата.

— Сега — каза Багира и тръгна крачка след крачка по редицата стъпки, — сега аз. Големия крак, се отбивам тук. Крия се зад тази скала и стоя неподвижно, без да смея да мръдна. Извикай какво има по твоята диря, малко братче!

— Сега аз. Малкия крак, идвам до скалата — каза Маугли, тичайки по дирята. — Сега сядам под скалата, облягам се на дясната си ръка и оставям лъка между краката си. Чакам дълго така, понеже отпечатъците на краката ми са дълбоки.

— Също и аз — каза Багира, скрита от другата страна на скалата. — И аз чакам и съм оставила островърхото нещо подпряно на един камък. То се плъзва, по камъка има драскотина. Викни какво има по твоята диря, малко братче!

— Тук едно-две малки клончета и един голям клон са счупени — каза тихо Маугли. — Чакай, чакай, как трябва да ти го кажа това? А! Сега е ясно. Аз, Малкия крак, си отивам и нарочно вдигам шум, така че Големия крак да ме чуе!

Крачка след крачка той се отдалечи от скалата и гласът му постепенно се засили, защото се доближаваше до малък водопад.

— Аз отивам... тук... където... шумът на падащата вода... скрива моя шум... и тук... чакам!... Извикай своята диря, Багира, дирята на Големия крак!

Пантерата заподскача във всички посоки, за да види как дирята на Големия крак се отдалечава от скалата. После отговори:

— Аз изпълзвам на колене иззад скалата и влача островърхото нещо. Не виждам никого пред себе си и хуквам напред. Аз, Големия крак, тичам бързо, Дирята е ясна. Нека всеки да следва своята! Аз тичам!

Багира се понесе по ясно откроената диря, а Маугли последва стъпките на гонда. Известно време джунглата притихна.

— Къде си, малко братче? — извика Багира. Гласът на Маугли й отговори от петдесетина ярда вдясно.

— Охо! — каза пантерата и се изкашля дълбоко. — Двамата тичат успоредно и все повече се доближават!

Те потичаха още половин миля, запазвайки същото разстояние помежду си. Маугли, чиято глава беше по-високо от земята, извика:

— Те са се срещнали. Добър лов е било! Виж! Ето тук е застанал Малкия крак, коленичил е на този камък, а оттатък е Големия крак!

На десетина ярда пред тях, прострян сред купчина скални отломъци, лежеше трупът на местен селянин. През гърба и гърдите му стърчеше тънка малка стрела с перо накрая — стрела на ловец гонд.

— Е какво, толкова стара и луда ли е била Туу, малко братче? — попита Багира. — Ето ти поне една смърт!

— Да вървим по-нататък! Но къде е онзи пияч на слонска кръв, онзи червеноок бодил?

— Малкия крак го е взел може би! Ето, сега стъпката е пак една.

Дирята на лекия Човек, който тичаше бързо и носеше товар на лявото си рамо, продължаваше по една дълга, ниска ивица суха трева, където за зорките очи на преследвачите всяка стъпка бе сякаш отпечатана с нажежено желязо.

И двамата не проговориха, докато дирята стигна до пепелта на изгаснал огън, скрит в клисура.

— Пак! — каза Багира и се спря вкаменена. Трупът на малък, сбръчкан гонд лежеше с краката в пепелта. Багира въпросително погледна Маугли.

— Ударен е с бамбукова тояга — каза момчето, след като погледна тялото. — Аз също съм използвал такива тояги, когато пасях биволите на Човешката глутница. Майката на кобрите явно е познавала добре човешкото племе, тъй както аз би трябвало да го познавам! Мъчно ми е, че се подиграх с нея. Не ти ли казах, че хората убиват от безделие?

— Не, те всъщност са убивали заради лъскавите червени и сини камъни — каза Багира. — Не забравяй, че съм била в царските клетки в Удайпур.

— Една, две, три, четири дири! — Маугли коленичи до пепелта. — Четири дири на човеци с обути крака. Те не вървят така бързо като гонда. Какво зло им е направил малкият човечец? Гледай, та петимата са си приказвали заедно, после са се надигнали, преди да го убият! Багира, да се връщаме! Стомахът ми е пълен, но въпреки това играе нагоре и надолу като гнездо на авлига върху малко клонче!

— Лошо ловуване е, когато оставиш дивеча да ти избяга! Да вървим нататък! — каза пантерата. — Тези осем обути крака не са отишли много далече.

Цял час след това те мълчаха и вървяха по широката диря на четиримата обути мъже. Беше вече горещо пладне, когато Багира каза:

— Подушвам дим.

— Човеците винаги са по-наклонни да ядат, отколкото да бягат — отвърна Маугли. Той тичаше между ниските храсти на новата джунгла, в която бяха навлезли. Багира беше малко по-отляво и изведнъж издаде с гърлото си неописуем звук.

— Ето тук един, който е свършил с яденето! — каза тя.

Под храстите лежеше нещо подобно на вързоп от шарени дрехи, а наоколо имаше разпиляно брашно.

— Това пак е било направено с бамбуковата тояга — каза Маугли. — Виж! Белият прах е нещо, което човеците ядат. Те са взели плячката на този — той им е носел яденето — а самия него са дали за плячка на Чил, лешояда!

— Това е третият убит! — забеляза Багира.

— О, аз ще занеса големи, млади жаби на бялата кобра и ще я нахраня, докато се подуе — каза си Маугли. — Този пияч на еленска кръв е самата смърт, но въпреки това не мога да разбера!

— Да вървим — каза Багира.

Не бяха изминали и половин миля, когато чуха Коу, гаргата, да пее гробовна песен от върха на един тамариск, в чиято сянка лежаха трима души. До тях полузагаснал огън пушеше под железен тиган, в който имаше почерняла, обгоряла пита. Недалече от огъня, засиял на слънцето в рубини и тюркоази, лежеше анкусът.

— Това нещо работи твърде бързо — каза Багира. — Тук всичко свършва. Как са умрели тия трима, Маугли? Няма никаква рана по тях.

Жителите на джунглата от опит знаят повече неща за отровни растения и плодове, отколкото и най-добрия лекар-специалист. Маугли

помириса дима, който се вдигаше от огъня, отчупи парченце от почернялата пита, опита го и веднага го изплю.

— Ябълката на смъртта! — закашля се той. — Първият трябва да го е сложил в храната за тези, които са го убили, след като са убили гонда!

— Наистина добър лов! Убиване след убиване — каза Багира.

„Ябълката на смъртта“ наричат в джунглата бодливата ябълка датура, най-бързо действащата индийска отрова.

— А сега какво ще стане? — попита пантерата. — Може би ние двамата с теб ще трябва да се убием един друг заради този червеноок кръвопиец!

— Може ли то да говори? — с шепот попита Маугли. — Направих ли му някакво зло, когато го хвърлих? На нас двамата то не може да стори злина, понеже ние не искаме това, което искат човеците. Ако го оставим тук, то сигурно ще продължи да убива един след друг човеци така бързо, както падат орехи при буря! Аз не обичам много човеците, но дори и за мен е неприятно шестима от тях да умрат в една нощ!

— Какво значение има? Това са само човеци. Те сами са се убивали и сега са били доволни — каза Багира. — Този първият, малкият, беше добър ловец.

— И все пак те са като вълчета, а едно вълче може да се удави, защото иска да ухапе лунната светлина във водата! Аз съм виновен — заяви Маугли с такава сигурност, сякаш знаеше всичко по тези въпроси. — Никога вече няма да нося в джунглата странни неща, дори и да са хубави като цветя! Това — той предпазливо хвана анкуса, — ще се върне пак при Майката на кобрите. Но най-напред трябва да се наспим, а не можем да спим край тези спящи. Освен това трябва да го заровим, иначе ще избяга и ще убие още шестима. Хайде, изкопай ми една дупка под това дърво!

— Но, малко братче — закричи Багира към посоченото място, — аз ти казах, че не е виновен този кръвопиец. Цялата беда е в самите човеци.

— Все едно — каза Маугли. — Изкопай дълбока дупка! Като се събудим, аз ще го изровя и ще го отнеса обратно!...

След две нощи, когато бялата кобра тъжно седеше в мрака на подземиято, засрамена, ограбена и самотна, тюркоазният анкус литна

през дупката в стената и дрънна върху златните монети на пода.

— Майко на кобрите! — каза Маугли (за всеки случай той стоеше от другата страна на стената). — Вземи си една млада кобра от твоето племе да ти помага в пазенето на царското съкровище, така че никой Човек да не излезе оттук жив!

— А-ха! Ти го връщаш! Аз ти казах, че това нещо е смърт! Как стана така, че още не си мъртъв? — измърмори старата кобра и любовно се обви около дръжката на анкуса.

— В името на бивола, с който съм откупен, не знам! Това нещо уби шест пъти в една нощ! Нека не излиза повече!

ПЕСЕНТА НА МАЛКИЯ ЛОВЕЦ

*Ето, Мор, паунът, литва и маймуна закрещява,
лешоядът Чил е тръгнал пак на път.
Лека сянка и въздишка посред джунглата минава —
туй Страхът е, о, ловецо, туй е все Страхът!*

*Лека сянка — ето я къде те дебне мълчалива,
зад тревата странни шепоти вървят,
те са близо, те са близо, по челото пот избива —
туй Страхът е, о, ловецо, туй е все Страхът!*

*Ето, вдига се луната над скалите и трънака
и опашките, отпуснати, висят.
Тежко дишане те следва и сумти, сумти във мрака*

—
туй Страхът е, о, ловецо, туй е все Страхът!

*Бързо тука лък свали ти, съскащи, пусни стрелите,
храстите с насмешка ще ги спрат.
Но ръката ти потръпва и кръвта ти се отдръпва —
туй Страхът е, о, ловецо, туй е все Страхът!*

*А когато буря жарка с тъмни облаци те стига
и дърветата, разцепени, кънтят,*

над гръмовните фанфари глас по-силен се издига:
туй Страхът е, о, ловецо, туй е все Страхът!

Бурени реките влачат, камъни безноги скачат,
по листата мълнии блестят.
Но пресъхва в миг устата и сърцето с бяс се мята!

—

туй Страхът е, о, ловецо, туй е все Страхът!

ДИВИТЕ КУЧЕТА

*За нашите бели хубави нощи,
за нощите с лудото тичане,
за дългото чакане, хитрото
дебнене,*

бързото смело отвличане,

*за нашите утринни мириси,
дето росата едва е отронена,
за нашия сигурен бряг през
мъглата,*

за нашата плячка подгонена,

*за нашия вик на победа,
когато еленът към нас се извий.*

За нощни ужаси и зной,

за дневния сън и покой —

да ги срещнем! Предсмъртния

бой

вий, вий, вий!

След като джунглата влезе в селото, започна най-хубавото време от живота на Маугли. Той имаше приятно съзнание, че си е платил дълга, и всички в джунглата му бяха приятели, понеже всички в джунглата се бояха от него. За нещата, които той извърви, които видя или чу, когато отиваше от едно племе при друго, с четиримата си другари или без тях, могат да се напишат много, много приказки, всяка от тях дълга като тази. Така например никой никога няма да ви разкаже как Маугли се сблъска и избяга от бесния слон от Мандла, който беше убил двадесет и два вола, впрегнати в единадесет каруци със сребърни монети за държавната хазна, и беше пръснал блестящите рупии в

праха; нито как цяла една нощ се би с Джакала, крокодила, в северните блатата и счупи ловния си нож в бронята на звяра; нито как си намери нов, по-дълъг нож около врата на един Човек, убит от глиган, и как проследи този глиган и го уби като отплата за ножа; нито как по време на големия глад попадна сред движещите се елени и замалко не бе премазан от разгорещеното стадо; нито как спаси Хати Мълчаливия от една яма с остър кол на дъното, в която слонът бе попаднал, а на следващия ден самият той попадна в хитър капан за леопарди и Хати счупи на парчета дървените пръти, за да го освободи; нито как издои дивите биволици край блатото; нито как...

Но приказките се разказват една по една. Бащата-вълк и Майката-вълчица умряха, Маугли изтърколи голям камък пред входа на пещерата и им изпя погребалната песен. Балу много остаря и се схвана. Дори Багира с нейните стоманени нерви и железни мускули убиваше по-бавно. С годините Акела от сив стана млечнобял, ребрата му стърчаха, ходеше, сякаш бе направен от дърво, и Маугли убиваше заради него. Но младите вълци, децата на пръснатата Сионийска глутница, растяха и се умножаваха и когато станаха четиридесетима на брой гладконоги петгодишни вълци без водач, Акела им каза, че трябва да се съберат заедно, да следват Закона и един да ги води, както подобава на Свободен народ.

Това не беше въпрос, по който Маугли би им дал съвет, защото, както казваше сам той, вече им е ял горчилката. Но когато фао, синът на фаона (неговият баща беше Сивия следотърсач по времето на Акела), се би, за да извоюва водачеството според Закона на джунглата, и когато старите гласове и старите песни пак заехтяха под звездите, Маугли се яви пред Скалата на съвета заради старите спомени. Оттук нататък, ако пожелаеше да говори, Глутницата го изслушваше докрай и той сядаше до Акела върху скалата над фао. Това бяха дни на хубав лов и хубав сън. Никое животно отвън не смееше да влезе в джунглата, където живееше Народът на Маугли (така наричаха Глутницата), и младите вълци ставаха все по-тлъсти и по-силни и имаше много малки вълчета, които водеха на преглед. Маугли винаги присъстваше на тия прегледи, защото си спомняше нощта, когато една черна пантера вкара голото кафяво дете в Глутницата и проточеният вик „Гледайте, добре гледайте, вълци!“ караше сърцето му да трепва от особени чувства.

Иначе задълбаваше далече в джунглата, за да вкусва, пипа, вижда и усеща нови неща.

Една привечер той бавно се движеше през хълмовете и носеше на Акела половината от елена, който бе убил, а неговите четири вълка потичваха зад него, закачаха се и се боричкаха — те просто бяха щастливи, че живеят. Изведнъж той чу вик, който не беше чувал от лошите времена на Шир Хан. Този вик в джунглата наричат фиал — особен вой на чакала, когато върви за плячка след някой тигър или пък когато ще бъдат убити много животни. Ако можете да си въобразите една смес от омраза, тържество, страх и отчаяние, а заедно с тях и нещо подобно на присмех, което ги пронизва до дъно, ще добиете известна представа за фиала, който се издигаше и заглъхваше, и трептеше надалече по бреговете на Вайнгунга. Четирите вълка заръмжаха и козината им настръхна. Маугли се хвана за ножа и рязко спря като вкаменен.

— Няма нито един шарен тигър, който би посмял да убива тук — каза най-сетне той.

— Това не е вик на Предвестника — отговори Сивия брат. — Тук ще има голямо убиване. Слушай!

Викът отново се разнесе, наполовина ридание, наполовина кикот, сякаш чакалът имаше меките уста на Човек. Маугли пое дълбоко дъх и хукна към Скалата на съвета, настигайки по пътя бързащите вълци от Глутницата, фао и Акела бяха на скалата, под тях с изопнати нерви седяха останалите. Вълчиците и вълчетата тичаха към леговищата си — когато се понесе викът фиал, не е време за по-слабите да са навън.

Те не чуваха нищо освен бученето на Вайнгунга в мрака и вечерните ветрове между върхарите на дърветата. Внезапно отвъд реката се обади вълк. Не беше вълк от Глутницата, тъй като цялата глутница бе на скалата. Викът премина в проточен отчаян вой:

— Доул! — виеше вълкът. — Доул! Доул! След няколко минути те чува уморени стъпки по камъните и един изтощен мокър вълк, с кръв по хълбоците, с прехапана предна лапа и бяла пяна по челюстите, се хвърли сред кръга и легна задъхан в краката на Маугли.

— Добър лов! От коя глутница си? — мрачно попита фао.

— Добър лов! Аз съм Уон-тола! — отговори той. Това значеше, че е самотен вълк, който живее в отделно леговище със своята вълчица и малките си. „Уон-тола“ ще рече вълк отцепник, който не е в никоя

глутница. Сега той дишаше толкова тежко, че те можеха да видят как целия се люшка назад и напред от ударите на сърцето.

— Какво е дошло? — попита фао. Такъв въпрос винаги задават в джунглата, щом чуят фиала.

— Доул, (Диво куче, което живее в Източна Азия и ловува на глутници. Б. пр.) доул от Декан, убиецът! Те идват от юг на север и казват, че в Декан нямало какво да се яде, и убиват по пътя! Когато тази луна беше още млада ние бяхме петима — аз, моята вълчица и три вълчета. Тя ги учеше да убиват в тревистите равнини, да се крият и да гонят елените, както правим ние, полските вълци. В полунощ още ги чувах как виеха с цяло гърло по дирите. А призори ги намерих вкочанени в тревата — и четиримата, Свободни народе, и четиримата, които живееха при младата луна! Тогава потърсих своето кръвно право и разбрах, че убиецът е доул!

— Колко са? — попита Маугли, а глутницата гърлено заръмжа.

— Не знам. Три от тях няма да убиват повече, но накрая те ме подгониха като сърна, на три крака ме подгониха. Виж, Свободни народе!

Той вдигна осакатената си лапа, цялата в тъмна, засъхнала кръв. По тялото му се виждаха жестоки ухапвания, а гърлото му бе оскубано и раздрано.

— Яж! — каза Акела и се отдръпна от месото, което Маугли бе донесъл. Отцепникът лакомо се нахвърли на него.

— Това няма да отиде напразно — смирено каза той, след като попритъпи глада си. — Върни ми малко от силата, Свободни народе, и аз ще убивам! Моето леговище е празно, а беше пълно по времето на младата луна, и кръвният дълг не е платен.

Фао чу как бедрената кост на елена хрусна между челюстите на вълка и изръмжа одобрително.

— Ние ще имаме нужда от твоите зъби — каза. — Доулите водят ли и своите малки?

— Не, не, всичките са кучета ловци, възрастни, тежки и силни!

Това значеше, че доулите, хищните кучета от Декан, идват, за да се бият, а вълците знаеха, че дори тигрите отстъпват прясната си плячка на доулите. Те тичат право през джунглата и каквото срещнат, повалят и разкъсват на парчета. Макар и да не са така големи като вълците, нито наполовина така хитри, те са твърде силни и

многобройни. Доулите например не се наричат глутница, преди да се съберат поне стотина, а четиридесет вълка правят отлична глутница. При своите скитания Маугли бе стигал до високите тревисти хълмове на Декан и често бе виждал безстрашните доули да спят, да играят и да се чешат сред малките падини и треволяци, които използваха за свои леговища. Той ги мразеше и презираше, защото не миришеха като Свободния народ, защото не живеяха в пещери и преди всичко, защото имаха косми между пръстите на краката си, докато той и неговите приятели бяха гладконоги. Но той знаеше от разказите на Хати, че глутницата на доулите е нещо ужасно. Самият Хати бяга от техния път, и докато бъдат убити до едно или докато се свърши целият дивеч, те вървят напред и избиват всичко по пътя си.

Акела също знаеше някои неща за доулите. Той тихо каза на Маугли:

— По-добре да умреш сред Глутницата, отколкото сам и без водач. Това ще бъде добър лов и моят последен лов! Но тъй като хората живеят по-дълго, ти имаш пред себе си още много дни и нощи, малко братче. Върви на север, скрий се там и ако някой вълк оживее след доулите, той ще ти донесе вести за боя!

— А! — мрачно каза Маугли. — Значи трябва да отида при блатата, да се храня с малки рибки и да спя на дърво? Или трябва да поискам помощ от Бандар-лог и да ям с тях орехи, докато Глутницата се бие отдолу?

— Боят ще бъде не на живот, а на смърт — каза Акела. — Ти никога не си срещал доулите, тези хищни убийци! Дори Шарения...

— Асуа! Асуа! — каза раздразнено Маугли. — Аз убих една шарена маймуна! Слушай сега: имаше един вълк, мой баща, и една вълчица, моя майка, имаше и един стар сив вълк (не много умен, сега целият побелял), който беше за мен и баща, и майка! Ето защо — Маугли повиши глас, — аз казвам, че ако доулът дойде и щом доулът дойде, Маугли и Свободния народ ще бъдат заедно в този лов! И казвам, в името на бивола, с който съм откупен, на бивола, който Багира даде за мен в ония някогашни времена (това вие от сегашната Глутница не помните), аз казвам така, че дърветата и реката да чуят и да ме подсетят, ако го забравя, аз казвам, че този мой нож ще бъде един зъб за Глутницата, а мисля, че той не е чак толкова тъп! Това е моята дума.

— Ти не знаеш какво е доулът, човече с вълчи говор! — извика Уон-тола. — Аз искам само да си платя кръвния дълг, преди да ме разкъсат на парчета. Те се движат бавно и убиват по пътя; за два дни ще възвърна малко от силата си и тогава пак ще потърся кръвния си дълг. Но моят съвет към вас, Свободни народе, е да отидете на север и да погладувате малко, докато доулите се махнат. Няма да има сън през този лов!

— Чуйте Отцепника! — със смях извика Маугли. — Свободни народе, ще трябва да отидем на север и да ядем гущери и плъхове по бреговете, само и само да не срещнем случайно доулите! Те ще убиват по нашите ловни места, а ние ще се спотайваме на север, докато те благоволят да ни върнат нашето право. Те са кучета и кучешки изчадия, червени, с жълти кореми, без леговища, с косми между пръстите на краката! Те раждат по шест и осем кученца наведнъж, те приличат на Чикаи, малкия скачащ плъх! Да, разбира се, ние трябва да избягаме, Свободни народе, и да се молим на северните народи за отпадъци от умрял добитък! Вие знаете поговорката „На север ще намериш червеи, на юг — въшки!“ А ние, ние сме тук, от джунглата! Изберете, изберете — това е добър лов! Заради Глутницата, заради цялата Глутница, заради леговищата ни и заради малките ни, заради убиването вътре и убиването вън, заради вълчицата, която гони кошутата, заради мъничкото вълче в пещерата да ги пресрещнем, да ги пресрещнем, да ги пресрещнем!

Глутницата отговори с дълбок, гневен вик, който прозвуча така, сякаш дърво падна в нощта.

— Да ги пресрещнем! — извика тя.

— Стойте с тях! — каза Маугли на четиримата. — Сега ще ни трябва всеки зъб! Фао и Акела да се приготвят за битката. Аз отивам да преброя кучетата.

— Това е чиста смърт! — извика Уон-тола и се надигна наполовина. — Какво може да направи едно такова създание без косми срещу дивите кучета! Дори Шарения...

— Ти наистина си отцепник — обърна се назад Маугли. — Но пак ще си поговорим, когато доулите бъдат убити! Добър лов на всички!

Той тичаше в мрака, обезумял от възбуда, почти не гледаше къде стъпва и, напълно естествено, се препъна и падна с цялата си дължина

върху огромните пръстени на Каа. Питонът лежеше и наблюдаваше пътеката, по която елените идват до реката.

— Ксс! — гневно каза Каа. — Така ли е прието в джунглата, да тъпчеш и да блъскаш, и да разваляш лова на другите? И без това дивечът тича бързо.

— Много съм виновен — надигна се Маугли. — Всъщност аз търсех теб, Плоска главо, но всеки път, когато те виждам, ти ставаш все по-дълъг и вече си по-дебел от дължината на ръката ми. Никой не може да се сравни с теб в джунглата, о, мъдър, стар, силен и хубав Каа!

— Хм, накъде ли пък води тази диря? — гласът на Каа беше помек. — Няма и една луна от времето, когато едно човече с нож ме замерваше с камъни в главата и ме наричаше с лоши имена, понеже съм заспал на открито!

— Да, и освен това прогонваше елените по всички посоки, а Маугли беше излязъл на лов! И тогава Плоската глава беше толкова оглушала, че не чу изсвирването му и не остави пътеките на елените свободни — спокойно отговори Маугли и седна между шарените пръстени.

— А сега същото човече идва с нежни, гъделичкащи думи при същата Плоска глава и казва, че е мъдра и силна, и хубава, и същата Плоска глава му вярва и му прави място между пръстените си, на това същото човече, което по-рано хвърляше камъни... Удобно ли се настани? Кажи, може ли Багира да ти предложи такова място за сядане?

Както обикновено, Каа беше направил нещо като мека люлка под тежестта на Маугли. Момчето протегна ръка в тъмнината, задърпа гъвкавата шия, докато главата на Каа се отпусна на рамото му, и след това разказа всичко, което се бе случило тази нощ в джунглата.

— Не знам дали съм мъдър — каза накрая Каа, — но сигурно съм оглушал! Как съм могъл да не чуя фиала? Нищо чудно, че тревопасните са неспокойни! Колко са доулите?

— Още не съм ги видял. Дойдох първо при теб! Ти си по-стар от Хати. Но, Каа — тук Маугли се сгърчи от радост, — това ще бъде добър лов! Малцина от нас ще видят следващата луна.

— И ти ли ще се месиш? Помни, че си Човек, помни, че Глутницата те изгони. Нека вълците се оправят с кучетата. Ти си Човек!

— Миналогодишните орехи тази година са вече черна пръст — отговори Маугли. — Вярно е, че съм Човек, но нещо в самия ми стомах говори, че тази нощ съм и вълк. Аз заклех дърветата и реката да помнят. Аз съм пак от Свободния народ, Каа, докато се махнат доулите.

— Свободния народ! — изсъска Каа. — Свободни крадци са те, а не Свободен народ! И ти сам си се вързал със смъртен възел заради паметта на два мъртви вълка. Това не е добър лов!

— Такава е моята дума и аз вече я казах. Дърветата я знаят и реката я знае. Докато доулите не се махнат, думата ми не може да се върне.

— Шшшш! Това променя всички дири. Бях помислил да те отведа със себе си към северните блата, но думата — дори думата на едно малко, голо човече без косми — си е дума. Сега аз, Каа, казвам...

— Чакай, Плоска главо, помисли си добре! Иначе и ти ще се вържеш със смъртния възел. Аз не искам от теб дума, понеже зная, че...

— Добре, така да е — каза Каа. — Няма да давам дума. Но какво казва твойт стомах да правиш, когато дойдат доулите?

— Те трябва да преплуват Вайнгунга. Мисля да ги срещна с моя нож в плитчините заедно с Глутницата и със зъби и нокти да ги накараме да продължат надолу по течението или да им охладим малко гърлата!

— Доулът никога не бяга и гърлото му е винаги горещо — каза Каа, — Когато свърши този лов, няма да има ни човече, ни вълци. Само сухи кости.

— Алала! Ако е дошло да умираме, нека умрем! Това ще бъде най-хубавият лов! Но мойт стомах е млад и аз не съм виждал много дъждове. Не съм нито мъдър, нито силен. Ти, Каа, имаш ли по-добър план?

— Аз съм видял сто и сто дъждове. Когато на Хати му паднаха млечните бивници, моята диря в праха беше голяма. В името на първото змийско яйце, аз съм по-стар от много дървета и съм видял всичко, което е сторено в джунглата.

Но това е нов вид лов! — каза Маугли. — Никога досега доулите не са пресичали нашата пътека.

— Каквото е, то вече е било! Каквото ще бъде, е само една забравена година, която отново се връща. Мълчи малко, докато си

преброя миналите години!

Цял час Маугли лежа на пръстените и си игра с ножа, а Каа, отпуснал глава на земята, мислеше за всичко, което бе видял и научил от деня, в който се бе излюпил. Светлината сякаш напусна очите му и те станаха като потъмнели опали, само от време на време главата леко трепваше надясно или наляво, като че дебнеше плячка в съня си. Маугли спокойно дремеше, понеже знаеше, че преди лов няма нищо по-добро от съня, и беше свикнал да спи през всеки час на деня и нощта.

После усети Каа да става по-голям и по-широк от него — огромният питон се разду и изсъска като сабя, издърпана от стоманена ножница.

— Видях всички мъртви времена — каза най-после Каа. — И големите дървета, и старите слонове, и скалите, които бяха голи и островърхи, преди да обраснат в мъх. Жив ли си още, човече?

— Но луната едва е изгряла — каза Маугли. — Не разбирам...

— Шшт! Аз съм отново Каа. Знам, че малко време е минало. Сега да отидем при реката и аз ще ти покажа какво може да се направи против доулите!

Той се насочи, прав като стрела, към главното течение на Вайнгунга и се гмурна в нея. Маугли се гмурна след него.

— Не, не плувай! Аз се движа по-бързо. Качи се на гърба ми, малко братче!

Маугли обви врата на Каа с лявата си ръка, отпусна дясната до тялото му и опъна крака. Тогава Каа зацепи с гърди водата така, както само той умееше да го прави, и струите на насрещната вода образуваха дантела около врата на Маугли, а краката му се люлееха във водовъртежа край извиващото се тяло на питона. Една-две мили по-горе Вайнгунга се стесняваше в ждрело от мраморни скали, стотина фута високи, и там водата се носеше бясно като във воденичен улей между страховити камъни. Но Маугли не се изплаши, нямаше вода в света, която и за миг да го изплаши. Той гледаше двете страни на ждрелото и неспокойно душеше въздуха, защото долавяше някаква сладникаво-кисела миризма, също като миризмата на голям мравуняк в горещ ден. Той инстинктивно се потопи във водата и само подаваше главата си, колкото да диша, а Каа се закотви, увивайки два пъти

опашката си около една подводна скала, и задържа Маугли в своя пръстен, докато водата се пенеше наоколо.

— Това е мястото на смъртта — каза момчето. — Защо дойдохме тук?

— Те спят — каза Каа, — Хати не би се отклонил от пътя си дори заради Шарения. Но и Хати, както и Шарения, биха се отклонили заедно от пътя си заради доулите, а за доулите казват, че не биха се отклонили заради нищо. И все пак аз питам заради кого би се отклонил от пътя си Малкия народ от скалите? Кажи ми, Властелине на джунглата, кой е Властелин на джунглата?

— Те! — прошепна Маугли. — Това е мястото на смъртта! Да си вървим!

— Не, погледай ги добре, те сега спят! Тук нищо не се е изменило от времето, когато бях малък колкото ръката ти.

Изрязаното, издълбано от дъжда и вятъра ждрело на Вайнгунга още от самото появяване на джунглата е било обитавано от Малкия народ на скалите — вечно заетите, свирепи, черни, диви пчели на Индия. Маугли добре знаеше, че половин миля пред тяхното царство всички дири се отклоняват встрани. Векове наред Малкия народ се беше гнездил и роил от пукнатина на пукнатина, и пак се беше роил и цапал белия мрамор със засъхнал мед, и правил своите пити, високи, дълбоки и черни, в мрака на най-скритите пещери. Нито човек, нито звяр, нито огън, нито вода никога не биха могли да стигнат до тях. От двете си страни цялото ждрело бе сякаш покрито с трептящи завеси от черно кадифе и Маугли неволно се сви, като ги погледна, защото това бяха милиони струпани спящи пчели. Имаше и всякакви буци, гирлянди и издатини, които приличаха на гнили дънери, залепени за скалите — стари миналогодишни пити, нови кошери, изградени на завет в ждрелото, и огромни маси от гъбести, прогнили отпадъци, които се бяха търколили и залостили между дърветата и лианите, вчепкали се в скалите. Той се послуша и няколко пъти чу как прошумяваха и се свличаха пълни медени пити — те се преобръщаха или падаха някъде из тъмните коридори, зад тях жужаха сърдити криле и похабеният мед изтичаше със своето подтискащо тап-тап-тап, докато прелееше през някой ръб и на едри капки бавно се плъзгаше по клонките. От едната страна на реката имаше съвсем малка пясъчна ивица, широка към пет фута, цялата отрупана с боклуците на

безбройни години. Там лежаха мъртви пчели, търтеи, празни пити, криле на пеперуди и бръмбари, опитвали се да крадат мед. Всички те се бяха слегнали в гладки купчини от най-ситен черен прах. Само острата им миризма стигаше, за да се изплаши всеки, който нямаше криле и знаеше какво представлява Малкия народ.

Каа заплува нагоре по течението и стигна до пясъчната ивица в самото начало на ждрелото.

— Тука е тазгодишната плячка — каза той. — Виж! Край брега лежаха скелетите на двойка млади елени и един бивол. Маугли видя, че нито вълците, нито чакалите бяха докосвали костите. Те се бяха оголили сами.

— Минали са отсам границата. Не са знаели! — промълви Маугли. — И Малкия народ ги е убил. Да си вървим, преди да са се събудили!

— Няма да се събудят до сутринта — отговори Каа. — Сега да ти кажа нещо. Един подгонен от юг елен преди много, много дъждове стигна дотук, джунглата му беше непозната, а по петите му тичаше вълча глутница. Обезумял от страх, той скочи отгоре, а глутницата, разгорещена и заслепена, последва дирята му. Слънцето грееше силно и Малкия народ бе многоброен и много разгневен. Много от вълците също скочиха във Вайнгунга, но бяха мъртви, преди още да стигнат водата. Тези, които не скочиха, умряха горе, по скалите. Но еленът оживя.

— Как?

— Понеже беше пръв, бягаше, за да спаси живота си, и скочи преди още Малкия народ да разбере какво става! Когато те се вдигнаха да убиват, еленът беше вече в реката. Глутницата зад него просто се удави сред Малкия народ, вдигнат от краката на елена.

— И еленът оживя? — бавно повтори Маугли.

— Или поне не умря тогава, макар че долу никой не го чакаше, за да го поеме върху силното си тяло във водата, както една стара, дебела, глуха, жълта Плоска глава би чакала своето човече — да, би го чакала, дори и всички доули на Декан да са по дирята му! Какво има в твоя стомах?

Главата на Каа лежеше върху мокрото рамо на Маугли, а езикът ѝ трепкаше до ухото на момчето. Настана дълго мълчание и най-сетне момчето прошепна:

— Това значи да дърпаш смъртта за мустаците, но... Каа, ти наистина си по-мъдър от всички в джунглата!

— И други го казват! Гледай сега, ако доулите те подгонят...

— А те сигурно ще ме подгонят! Хо-хо! Аз имам много трънчета под езика, за да ги бодна по бутовете!

— Ако те подгонят, разгорещени и заслепени от гняв, и гледат само да те докопат, тези от тях, които не умрат горе, ще нагълтат достатъчно вода или тук, или по-долу, защото Малкия народ ще се вдигне и ще ги покрие! А Вайнгунга е твърде гладна река, те няма да имат Каа да ги поеме от водата, ще продължат надолу и тези, които оживеят, ще стигнат до Сионийските плитчини, а там вече Глутницата ще ги посрещне и пипне за гърлата!

— Ахай! Еовава! Това е по-хубаво от дъжд в сухо време! Сега остава само малката подробност за бягането и скачането. Аз ще се покажа на доулите, така че да ме подгонят отблизо.

Видя ли скалите над теб? Откъм брега? О, не! Това забравих!

— Върви да ги огледаш! Те са целите изровени, с пукнатини и дупки и ако един от твоите тромави крака се плъзне в някоя скрита дупка, ловът ще свърши предварително. Слушай сега, аз те оставям тук и само заради теб ще кажа на Глутницата къде да чака доулите. Лично аз не се чувствам близък на никой вълк.

Когато Каа не обича някого, той умее да бъде нелюбезен и неприятен, както никой друг в джунглата, може би с изключение на Багира. Той заплува надолу към скалата и видя фао и Акела да се вслушват в нощните шумове.

— Ей, кучета! — весело им извика Каа. — Доулите ще дойдат отгоре по реката. Ако не ви е много страх, можете да ги избие в плитчините.

— Кога ще дойдат? — попита фао.

— И къде е моето човешко дете? — добави Акела.

— Ще дойдат, когато дойдат — каза Каа. — Чакайте и ще ги видите! А колкото до твоето човешко дете, от което си изтръгнал дума и си го изложил на сигурна смърт, то твоето човешко дете е с мен и ако досега е още живо, заслугата не е твоя, побеляло куче! Чакай доулите тук и бъди щастлив, че човешкото дете и аз се бием на твоя страна!

Каа се стрелна пак нагоре по реката, спря по средата на ждрелото и се загледа нагоре към ръба на скалите. След малко зърна на фона на

звездите главата на Маугли, после чу свистене във въздуха и силно плясване на тяло, което пада във водата надолу с краката. В следния миг Маугли си почиваше върху пръстена на Каа.

— Това не е скок за нощно време — каза той тихо. — Скачал съм за удоволствие и от много по-високо, но горе мястото е лошо — ниски храсти и дупки, които слизат надълбоко, и всичките пълни с Малкия народ! Струпах големи камъни край три от дупките. Както тичам, ще ги блъсна надолу с краката си и Малкия народ, разгневен, ще се вдигне зад мен!

— Това е вече човешка хитрост — каза Каа. — Ти си умен, но трябва да ти кажа, че Малкия народ е винаги разгневен.

— Не, не, привечер всички крила, близо и далеч, се прибират за почивка. А аз ще водя играта с доулите привечер, защото доулите се бият през деня най-добре. Сега те вървят по кървавата диря на Уон-тола.

— Чил никога не изоставя мъртъв вол, нито доул — кървава диря — забеляза Каа.

— Тогава аз ще им направя още една кървава диря, ако мога — една диря от собствената им кръв, и ще ги унизя! Тук ли ще стоиш, Каа, докато дойда с моите доули?

— Да, но какво ще стане, ако доулите те убият в джунглата? Или пък ако Малкия народ те убие, преди да скочиш в реката?

— За утрешния лов ще говорим утре — отвърна Маугли с една поговорка, която често се употребяваше в джунглата, и добави: — Ако умра, ще ми изпеете погребалната песен! Добър лов, Каа!

Той пусна врата на змията и се понесе надолу по ждрелото също като отсечено дърво, което плува при пълноводие, заудря с ръце по водата към отсрещния бряг, намери по-спокойно място и там се разсмя високо от радост. Маугли не обичаше нищо повече от това „да дърпа смъртта за мустаците“, както сам той казваше, и да показва на цялата джунгла, че е неин властелин. С помощта на Балу често бе бъркал в хралупите, за да краде мед, и знаеше, че Малкия народ не може да понася миризмата на див чесън. Затова набра китка чесън, върза я с лико и тръгна по кървавата диря на Уон-тола. Тя вървеше на юг от вълчите леговища. Вървя така четири-пет мили, гледаше дърветата с наведена настрани глава и се кискаше.

— Бил съм Маугли жабата — сам си приказваше той. — Казвал съм за себе си, че съм Маугли вълкът. Сега трябва да стана Маугли маймуната, а после Маугли еленът. И накрая ще бъда Маугли Човека. Хо-хо! — И той плъзна палеца си по острието на ножа.

Дирята на Уон-тола, цялата в тъмни кървави петна, минаваше през гора от дебели дървета. Те растяха плътно едно до друго, простираха се на североизток, ставаха все по-редки и по-редки и стигаха на две мили от скалите с Малкия народ. Между последното дърво и ниските храсти по скалите земята беше толкова гола и равна, че там надали би могъл да се скрие един вълк. Маугли крачеше под дърветата, преценяваше разстоянията между клоните, тук-там се покатерваше по някой дънер и за опит скачаше от дърво на дърво, после стигна откритото място и много внимателно го оглежда в продължение на цял час. След това се завъртя, върна се към дирята на Уон-тола, настани се на едно дърво с голям клон, който стърчеше на осем фута от земята, грижливо закачи китката чесън на един чеп и взе да точи ножа на петата си.

Малко преди пладне, когато слънцето бе много горещо, чу тропот и усети отвратителната миризма на глутницата доули. Те тичаха упорито и безмилостно по дирята на Уон-тола. Гледан отгоре, червеният доул е наполовината на вълка, но Маугли знаеше, че лапите и челюстите му са твърде силни. Той видя заострената ръждива муцуна на водача, който душеше дирята, и му подвижна:

— Добър лов!

Звярът погледна нагоре, а неговите другари се струпаха зад него, десетки и десетки ръждиви кучета с увиснали опашки, яки рамене, тесни задници и кървави уста. По начало доулите са твърде неприветливи и дори в своя роден Декан нямат никакви обноски. Цели двеста кучета се събраха под Маугли, но той виждаше, че водачите им жадно душат дирята на Уон-тола и се мъчат да увлекат глутницата напред. Това не трябваше да се допусне, понеже те щяха да стигнат вълчите леговища още през деня, а Маугли искаше да ги задържи под дървото до здрач.

— Кой ви е разрешил да дойдете тук? — попита той.

— Всичките джунгли са наши джунгли — отвърна му един от доулите и оголи белите си зъби. Маугли погледна надолу с усмивка и със съвършенство наподобява рязкото „читър-чатър“ на Чикай, скачащия

плъх от Декан. С това искаше да даде на доулите да разберат, че не ги смята за нещо повече от Чикай. Глутницата се сгъсти около дървото, а водачът бясно залая и нарече Маугли маймуна. В отговор Маугли протегна надолу босия си крак и размърда пръсти над главата на водача. Това беше повече от достатъчно, за да доведе глутницата до тъпа ярост. Тези, които имат косми между пръстите си, не обичат то да им се напомня. Водачът скочи, но Маугли си дръпна крака и каза сладко:

— Ей, куче, червено куче! Я си върви в Декан да ядеш гущери! Я си върви при Чикай, твой брат, куче такова! Имаш косми между всичките пръсти! — И пак размърда пръстите на крака си.

— Слез долу, защото ще те държим на дървото, докато умреш от глад, гола маймуно! — залая глутницата, а тъкмо това искаше Маугли. Той се изтегна върху клона, опря буза о кората, освободи дясната си ръка и около пет минути обяснява на глутницата какво мисли за тях, за техните обноски, техните нрави, техните кучки и кученца. Няма на света по-обиден и по-отровен език от езика, който Народът на джунглата използва, за да изрази презрението си. И ако се замислите, ще видите, че не би могло да бъде другояче. Както каза на Каа, Маугли имаше много трънчета под езика си и бавно, преднамерено докара доулите от мълчание до ръмжене, от ръмжене до лай, от лай до дрезгав, разпенен рев. Те се мъчеха да отговорят на присмеха му, но все едно че някое разгневено вълче отговаряше на Каа. През цялото време дясната ръка на Маугли стоеше встрани, свободна и готова за действие, а с краката си здраво се бе вкопчил в дървото. Големият ръждив водач много пъти подскачаше нагоре във въздуха, но Маугли не смееше да рискува. Най-сетне яростта вдъхна на кучето необикновена сила и то рипна седем-осем фута над земята. Тогава ръката на Маугли се стрелна като главата на змия и го сграбчи за козината на врата, а клонът изпука и се огъна от тежестта, така че Маугли за малко не се изтърколи долу. Но не отпусна хватката си и полака-лека изтегли при себе си животното, което висеше като удавен чакал. С лявата си ръка той посегна към своя нож и отрязва червената космата опашка, после хвърли доула обратно на земята. Това беше достатъчно. Сега доулите нямаше да продължат по дирята на Уон-тола, преди да убият Маугли или Маугли да убие тях. Той ги видя как се наредиха в кръгове и как бутовете им трепереха, което значеше

отмъщение до смърт, покатери се на един по-висок клон, облегна се удобно и заспа.

След три-четири часа се събуди и погледна към глутницата. Те всички бяха там — мълчаливи, пресипнали, жадни, със стоманени очи. Слънцето вече залязваше. След половин час Малкия народ от скалите щеше да завърши дневния си труд, освен това доулите, както знаете, привечер не се бият добре.

— Нямах нужда от такива верни пазачи — каза Маугли и се изправи на клона. — Ще запомня това. Вие сте верни доули, но според мен си приличате твърде много. Затова няма да дам на оня голям гущерояд неговата опашка. Доволен ли си, червено куче?

— Аз лично ще те изкормя — излая водачът и гневно захапа стеблото на дървото.

— Но помисли си, умни плъхо от Декан! Отсега нататък вие ще имате цели поколения червени кученца без опашки, червени кученца с ожулени червени пънчета отзад, които ще смърдят, когато ги опърли пясъкът! Върви си обратно вкъщи, куче, и разправи, че една маймуна ти е отрязала опашката! Какво, не искаш ли? Тогава върви след мен, аз ще те науча на ум и разум!

Той се прехвърли като маймуна на съседното дърво, оттам на следващото и така нататък. Глутницата го следваше с вирнати, кръвожадни глави. От време на време той се преструваше, че се плъзга и пада, и тогава кучетата се нахвърляха едно връз друго, за да стигнат първи на мястото, където щеше да бъде убит. Гледката беше удивителна — момчето с ножа, който блестеше на залеза, процеждащ се през горните клони, и мълчаливата глутница кучета, всичките с ръждива козина, сякаш целите пламнали, която, скупчена, го следваше долу. Когато стигна до последното дърво, Маугли взе чесъна и грижливо се натри целият с него. Доулите залаяха от презрение.

— Маймуно с вълчи език, така ли мислиш да скриеш миризмата си? — извикаха те. — Ние ще те гоним до смърт!

— Вземи си опашката! — каза Маугли и я хвърли назад. Глутницата отстъпи крачка-две, подушвайки кръвта. — А сега гонете ме до смърт!

Той се плъзна по дънера и преди доулите да разберат какво става, полетя с босите си крака като вятър към скалите на Малкия народ.

Те нададоха гърлен вой и поеха със своя упорит, тромав галоп, с който рано или късно достигат своята жертва. Маугли знаеше, че тяхната глутница тича по-бавно от вълците, иначе никога не би дръзнал да бяга две мили пред очите им. Те бяха сигурни, че накрая ще стигнат момчето, а то бе сигурно, че може да си играе с тях както си иска. Единствената му грижа беше да ги държи на близко разстояние до себе си, за да не им даде после възможност да се обърнат преждевременно назад. Той тичаше леко, равномерно и гъвкаво, безопашатият водач беше на пет ярда от него, а цялата глутница се бе разтегнала може би на четвърт миля назад, побесняла и заслепена от жаждата да убива. Маугли по слух запазваше разстоянието пред тях и пазеше последните си сили за сетния устрем през скалите.

Сега нямаше цветя, които да цъфтят нощем и още в ранната привечер Малкия народ се беше прибрал да спи. Но когато първите стъпки на Маугли отекнаха по кухата почва, той чу отдолу силен шум, като че цялата земя боботеше. Тогава се затича така, както не беше тичал през целия си живот, по пътя си бутна първата, втората, третата купчина камъни в тъмните дупки, откъдето излизаше сладникав дъх, чу рев, сякаш морски вълни се разбиваха в крайбрежната пещера, видя с крайчеца на окото си как въздухът зад него потъмнява, видя долу Вайнгунга и една плоска диамантена глава във водата, хвърли се с всичка сила, зад него изтракаха зъбите на безопашатия водач, и пръв се гмурна с краката надолу сред спасителните води, задъхан и тържествуващ. В тялото му не се беше забило нито едно жило, тъй като миризмата на чесъна бе спряла Малкия народ за няколко секунди, колкото му трябваша да мине скалите. Когато се подаде, пръстените на Каа го подкрепиха, а отгоре, от края на скалите скачаха някакви странни предмети, те приличаха на огромни буци от пчели и падаха като топузи, и щом буцата стигнеше водата, пчелите хвъркваха нагоре, а тялото на един доул се понасяше по реката. Над главите им се чуваше бясно джафкане, което се удавяше в могъщ гръмотевичен тътен — тътена от крилата на Малкия народ. Някои от доулите бяха пропаднали в дупките, които се свързваха с подземните пещери, и там се давеха, блъскаха, хапеха сред съборените восъчни пити, после, умрели, понесени от вдигащи се пчелни вълни, изхвърчаваха от някой отвор към реката и се търкулваха върху купищата черна смет. Имаше доули, които скачаха към дърветата по скалите, и телата им просто изчезваха

между пчелите, но най-много от тях, подлудени от жилата, се хвърляха в реката, а както Каа казваше, Вайнгунга бе гладна река.

Каа здраво крепеше момчето, докато си оправи дишането.

— Не бива да стоим тук — каза той. — Малкия народ наистина се надига! Хайде!

С нож в ръка, Маугли плуваше ниско, гмуркаше се колкото може по-често и слизаше надолу по реката.

— По-спокойно, по-спокойно! — каза Каа. — Един зъб, освен на кобра, не може да убие сто противника, а много доули се скриха във водата, веднага щом видяха да се надига Малкия народ! Те са живи и здрави.

— Тогава ще има работа и за моя нож! Пфу! Как гони този Малък народ! — Маугли пак се гмурна. Повърхността на водата беше почерняла от диви пчели, които диво бръмчаха и жилеха каквото им попадне.

— И все пак този, който е действал мълчаливо, никога не е губил — каза Каа, неговите твърди люспи не можеше да пробие никакво жило. — Имаш цялата нощ за ловуване! Чуваш ли ги как вият?

Почти половината глутница беше разбрала в какъв капан попадат техните другари, беше рязко извила встрани, там, където ждрелото свършваше, и от стръмния бряг се бе хвърлила във водата. Те яростно ревяха и техните заплахи срещу „маймуната“, която ги беше опозорила, се смесваха с воя и ръмженето на другите, нападнати от Малкия народ. Да се остане на брега значеше сигурна смърт и доулите го знаеха. Глутницата се понесе по течението надолу и все надолу към скалите, но дори и тук разгневените пчели ги гонеха и ги принуждаваха да се топят във водата. Маугли чуваше гласа на безопашатия водач, който призоваваше своя народ да не губи смелост и да избие всички Сионийски вълци. Но той не губеше времето си само в слушане.

— Зад нас някой убива в тъмното! — изджафка един доул. — Водата е червена от кръв!

Маугли се беше гмурнал като видра, дръпнал под водата един съпротивляващ се доул, преди да може да си отвори устата, и тъмни маслени кръгове се появиха отгоре, а тялото изскочи и се обърна настрана. Доулите се помъчиха да се обърнат, но течението ги носеше нататък. Малкия народ се стрелкаше край главите и ушите им, до тях

долиташе предизвикателният вой на Сионийската глутница, който се издигаше все по-високо в сгъстяващия се мрак напред. Маугли отново се гмурна и отново един доул потъна и изскочи мъртъв, и отново се вдигна врява в задните редици на глутницата. Едни виеха, че най-добре е да се излезе на брега, други искаха от техния водач да ги поведе обратно към Декан, а трети призоваваха Маугли да се покаже, за да го убият.

— Те идват на бой с по два стомаха и много гласове! — каза Каа.
— Останалото зависи от твоите братя по-долу. Малкия народ се прибра да спи, аз също си отивам. Аз не помагам на вълци!

Един вълк дотича до брега на три крака, заскача нагоре-надолу, ту приплесваше тяло към земята, ту огъваше гръбнак и се вдигаше на два фута във въздуха, сякаш играеше със своите вълчета. Беше Уон-тола, Отцепникът; той не изричаше нито дума, но продължаваше своята ужасна игра пред доулите. Те от дълго време вече бяха във водата и бяха плували с големи усилия, козината им беше прогизнала и натежала, косматите им опашки се влачеха като сюнгери. Бяха толкова изтощени и потресени, че със също такова мълчание наблюдаваха двете горящи очи, които играеха отпред.

— Това не е добър лов! — каза най-сетне един от тях.

— Добър лов! — извика Маугли, дръзко се изправи до кучето и заби дългия си нож в гърба му, после отскочи назад, за да избегне зъбите на умиращото животно.

— Там ли си, човешко дете? — попита от брега Уон-тола.

— Питай убитите, Отцепнико! — отговори Маугли. — Нима не са доплували надолу по реката? Аз напълних с кал устата на тия кучета, аз ги измавих посред бял ден и водачът им загуби своята опашка, но все още останаха няколко за теб! Къде да ти ги докарам?

— Ще чакам — каза Уон-тола. — Дългата нощ е напред, а очите ми виждат добре.

Все поотблизо и по-отблизо се носеше лаят на Сионийската глутница:

— Заради Глутницата, заради цялата Глутница да ги пресрецнем!

Най-сетне един завой на реката изведе доулите пред пясъците и плитчините тъкмо срещу Сионийските леговища. И тук те видяха своята грешка. Трябваше да излязат от водата половин миля по-горе и

да се сблъскат с вълците на твърда земя. Сега беше късно. Целият бряг бе осеян с пламтящи очи и освен ужасния вик фиал, който не беше стихнал от залеза насам, нищо друго не се чуваше в джунглата: Уонтола сякаш ги канеше да излязат на брега.

— Обръщайте се и дръжете! — заповяда водачът на доулите.

Цялата глутница се насочи към брега, запляска и зацапа в плитката вода. Повърхността на Вайнгунга побеля и се нагърчи, големи бразди се понесоха от единия край до другия, като вълни зад параход. Заедно с тях изскочи и Маугли — той мушкаше и сечеше, а доулите, скупчени един до друг, заляха брега.

Тогава започна дългата битка — те се вдигаха и устремяваха, и разкъсваха и разпиляваха, и се стесняваха и се разширяваха по алените мокри пясъци, покрай и между преплетените коренища, във и през храстите, по гъстата трева. Дори и сега доулите бяха две към едно — но срещу тях стояха вълци, които се биеха за всичко в живота си, и не само набитите, широкоплещести, белозъби ловци, а и „лахинитг“ със свирепите очи — вълчиците от леговищата, които, както се казва, се биеха за своите малки. Наред с тях тук-там хапеха и дърпаха едногодишни вълчета, на които още не им беше порасла цялата козина. Трябва да знаете, че вълкът се впива в гърлото или рамото, докато доулът обикновено захапва отдолу, така че докато доулите се мъчеха да излязат от водата и трябваше да вдигат муцуни, предимство имаха вълците, а на сухото вълците бяха по-зле. Ножът на Маугли обаче еднакво поразяваше и във вода, и на суша. Четирите вълка си бяха пробили път, за да му дойдат на помощ. Сивия брат, клекнал между коленете на момчето, пазеше стомаха му, а другите защитаваха гърба и двете му страни или заставаха пред него, когато някой доул сам се хвърляше напред, нанизваше се на ножа и го събаряше долу. Останалото беше страхотна бъркотия — една люлееща се купчина, която се мятеше ту отляво надясно, ту отдясно наляво по брега и бавно се въртеше около собствения си център. Някъде посред боя, като воден мехур във водовъртеж, се издуваше цяла могила, пак като мехур се пукаше и изхвърляше встрани четири-пет изпохапани кучета, които отново се устремяваха към средата. Другаде сам вълк, съборен от два-три доула, ги повличаше и изчезваше в общия кипеж или пък някое едногодишно вълче, макар и убито в началото на боя, продължаваше да стои на крака, затиснато от телата наоколо, а майка му, обезумяла от

няма ярост, се въртеше и късаше със зъби, и се блъскаше напред. Тъкмо сред най-големия бой един вълк и един доул, забравили всичко друго, се дебнеха кой пръв ще захапне, а ревящите противници ги измитаха и двамата настрана. По едно време Маугли зърна Акела, от двете му страни го ръфаха два доула, а неговите почти беззъби челюсти се бяха впили в слабините на трети; после пък видя Фаон, захапал един доул за гърлото, да блъска съпротивляващото се животно нататък, където едногодишните вълчета щяха да го довършат. Но в общия куп битката беше само едно сляпо тласкане и душене в мрака: удар, спъване, събаряне, лай, стон и ръфане, ръфане, ръфане наоколо, отзад, отгоре!

Нощта течеше, а бързото зашеметяващо въртене се засилваше. Доулите бяха изтощени и се бояха да нападат по-силните вълци, а от друга страна, не смееха още да побягнат. Маугли обаче разбра, че краят приближава, и сега удряше, колкото да извади враговете си от строя. Вълчетата бяха станали по-смели, имаше време да си поеме дъх, сега вече самият блясък на неговия нож понякога караше доулите да се дърпат назад.

— Месото е оглозгано почти до кокала — задъхан каза Сивия брат. Той имаше поне двадесет рани, от които течеше кръв.

— Но кокалът още не е схрускан! — извика Маугли. — Аовава! Така посрещаме ние в джунглата!

Аленото острие проблесна като пламък през ребрата на един доул, притиснат отзад от тежестта на нападналия го вълк.

— Той е моя плячка! — изръмжа вълкът през сгърчените си ноздри. — Остави го на мен!

— Още ли е празен стомахът ти, Отцепнико? — попита Маугли.

Уон-тола беше жестоко пострадал, но неговата хватка бе приковала доула и той не можеше да мръдне.

— В името на бивола, с който съм откупен! — извика със зъл смях Маугли. — Това е безопашатият! Наистина това беше големият ръждив водач.

— Не е разумно да се убиват вълчета и вълчици, без да се убие и бащата! — наставнически добави Маугли и изтри кръвта от лицето си. — Както усеща моят стомах, сега бащата ще убие теб!

Един доул скочи, за да помогне на водача, но преди зъбите му да намерят тялото на Уон-тола, ножът на Маугли се заби в гърдите му, а с

останалото се зае Сивия брат.

— Така, така посрещаме ние в джунглата! — пак повтори Маугли. Уон-тола не каза нито дума, само челюстите му стискаха и стискаха гръбнака на неговия противник, докато животът секна в него. Доулът потрепера, главата му клюмна и той падна неподвижен, а Уон-тола се строполи върху него.

— Шт! Кръвният дълг е платен — каза Маугли. — Изпей своята песен, Уон-тола!

— Той повече не ще ходи на лов — каза Сивия брат. — Акела също е замлъкнал след толкова време!

— Кокалът е схрускан! — изкрещя фао, синът на фаон. — Те бягат! Убийте ги, доубийте ги, о, ловци на Свободния народ!

Доул след доул се измъкваша от тъмните кървави пясъци към реката, към гъстата джунгла, нагоре или надолу по течението — където намереха път.

— Дългът! Нашият дълг! — извика Маугли. — Ние трябва да си платим нашия дълг! Те убиха Единака! Нито едно куче да не остане живо!

И той се носеше към реката с нож в ръка, за да спира всеки доул, който дръзне да посегне към водата. Но изведнъж видя изпод купчина от девет мъртви тела да се вдигат нагоре муцуната и предните лапи на Акела. Маугли коленичи до Вълка единак.

— Не ти ли казах, че това ще бъде моят последен бой! — прошепна Акела. — Ловът беше добър. Как си ти, малко братче?

— Жив съм и убих много от тях!

— Така да бъде. Аз умирам и искам... искам да умра до теб, малко братче!

Маугли положи на коленете си неговата глава, цялата в ужасни рани, и обгърна с ръка раздрания врат.

— Отдавна минаха старите дни на Шир Хан и на човешкото дете, което се търкаляше голо в праха — кашляйки промълви Акела.

— Не, не, аз си оставам вълк, аз съм от едно племе със Свободния народ! — извика Маугли. — Аз не искам да бъда Човек!

— Но ти си Човек, малко братче, вълченце, възпитано от мен! Ти целият си Човек, иначе Глутницата щеше да побегне пред доулите! Аз ти дължа живота си, а днес ти спаси Глутницата, както някога те спасих аз. Нима си забравил? Сега всички дългове са платени. Върви

при твой народ! Пак ти казвам очи в очи, времето на твой лов завърши. Върви при твой народ!

— Никога няма да отида! Ще ходя на лов сам из джунглата. Аз казах.

— След лятото идват дъждовете, а след дъждовете идва пролет. Върви, преди да те накарат да отидеш!

— Кой ще ме накара?

— Маугли ще накара Маугли. Върви при твой народ! Върви при човеците!

— Когато Маугли накара Маугли, ще отида — отговори Маугли.

— Тук вече няма нищо за теб — каза Акела. — Сега искам да говоря на братята си! Малко братче, би ли ми помогнал да се изправя! Аз също съм водач на Свободния народ.

Внимателно и предпазливо Маугли вдигна Акела, подпря го с две ръце. Единакът пое дълбоко дъх и запя Смъртната песен, която всеки водач на Глутницата трябва да изпее, преди да умре. Тя звучеше все по-силно, издигаше се и ехтеше далеч отвъд реката, докато най-сетне стигна до последното „Добър лов!“. Тогава Акела за миг се изтръгна от ръцете на Маугли, скочи във въздуха и падна назад мъртъв върху своята най-страшна плячка.

Маугли седеше с глава на коленете, безразличен към всичко друго. В това време безмилостните лахини настигаха и довършваха последните умиращи доули. Малко по малко виковете заглъхнаха и вълците се върнаха, куцайки — кръвта по раните им се съсирваше — за да преброят своите мъртви. Петнадесет от Глутницата, както и петшест лахини лежаха мъртви край брега, а от другите нямаше нито един без рани. Маугли седя така чак до студеното утро, когато влажната червена муцуна на фао се завря в ръката му и той се обърна, за да покаже мършавото тяло на Акела.

— Добър лов! — каза фао, сякаш Акела бе още жив, а после през нахапаното си рамо извика към другите: — Вийте, кучета! Един вълк умря тази нощ!

А от цялата глутница на доулите, двестата диви кучета от Декан, които се хвалеха, че нищо живо в джунглите не смее да застане на пътя им, нито едно не се върна в Декан, за да разкаже какво бе станало.

ПЕСЕНТА НА ЧИЛ

Това е песента, която Чил изпя след края на битката, когато лешоядите един подир друг се спускаха надолу към реката. Чил е добър приятел с всички, но неговото сърце е студено, защото знае, че рано или късно всеки от джунглата ще дойде при него.

Те бяха приятели мои, те бяха от джунглата моя.

(Чил! Вижте го, Чил!)

Сега ще им свирна отгоре, че вече завършил е боя.

(Чил! Първи е Чил!)

От тях научавах аз често де пресни телата лежат,
разбираха те пък от мене кога са стадата на път,
но свършват тук всичките дири — мълчат те вече,
мълчат!

Те тичаха толкова бързо, надаваха воя победен.

(Чил! Вижте го, Чил!)

Еленът, най-сетне догонен, залиташе кървав и сведен. (Чил! Първи е Чил!)

Дори и рогата свирепи не спираха техния бяг,
подушваха всякакъв мирис, вървяха през слънце и мрак,

но свършват тук всичките дири — и няма да тичат те пак!

Те бяха приятели мои — и жалко, че вече умряха!

(Чил! Вижте го, Чил!)

И нека за тях се погрижим, че някога смели те бяха!

(Чил! Първи е Чил!)

Разкъсани шиш и лапи, в очите — вечерна мъгла,
и труп върху труп е натрупан, и куп върху куп от тела...

Но свършват тук всичките дири... и пълни са нашите гърла!

ПРОЛЕТНО ТИЧАНЕ

*Човек при Човека отива!
Извикайте в джунглата! Напуска ни
нашият брат!*

*О, слушайте, слушайте, вие,
народи на джунглата, кажете ни,
кой ще го върне назад?*

*Човек при Човека отива! Той
плаче през джунглата! Той жали за
старите дни!*

*О, как го обичахме, как го
обичахме в джунглата, но диря
човешка не следваме ний!*

Това беше на втората година след голямата битка с дивите кучета и след смъртта на Акела — тогава Маугли сигурно беше почти навършил седемнадесет години. Изглеждаше по-стар, понеже трудният живот, силната храна и навикът да се къпе винаги, когато му стане горещо или се усети мръсен, го бяха направили твърде едър и силен за неговата възраст. Той можеше половин час да виси на една ръка, хванат за някой клон, когато дебнеше дивеч по горските пътеки. Можеше да спре млад елен посред най-силния му бяг, да го хване за рогата и да го отхвърли встрани. Можеше дори да събори едрите синкави глигани, които живееха край северните блата. Народът на джунглата, който се страхуваше от неговия ум, сега се страхуваше още повече от силата му и тръгнеше ли Маугли спокойно да върши своите работи, мълвата за приближаването му очистваше пътеките пред него. И въпреки това погледът му беше винаги кротък. Дори когато се биеше, очите му не пламтяха така, както пламтяха очите на Багира. Те само ставаха любопитни и възбудени и това беше от ония неща, които и самата Багира не можеше да разбере.

Тя попита Маугли за това и момчето със смях ѝ отговори:

— Когато изтърва плячката, аз се ядосвам. Когато трябва да ходя два дни с празен стомах, много се ядосвам. Нима тогава очите ми не говорят?

— Устата ти е гладна — каза Багира, — но очите не казват нищо. Когато ходиш на лов или ядеш, или се къпеш, те са винаги едни и същи, както камъка, еднакъв в топлина и студ!

Маугли обаче лениво я погледна под дългите си клепачи и както обикновено, тя измести погледа си. И тя вече го чувстваше властелин.

Двамата лежаха високо на един хълм над Вайнгунга и утринните мъгли се точеха долу като бели и зелени ленти. С изгрева на слънцето те се превърнаха в кипящи морета от червено и златно, после се вдигнаха нагоре и полегатите лъчи огряха сухата трева, върху която лежаха Маугли и Багира. Беше към края на студеното време, листата и дърветата изглеждаха повехнали и избледнели; когато задухаше вятър, чуваше се сух, тракащ шум, един мъничък лист бясно чукаше по клончето, както става, когато течението подхване единичен лист. Това разбуди Багира, тя помириса сутрешния въздух с дълбока куха кашлица, изтегна се по гръб и замахаше с предните си лапи към листа, който ѝ кимаше отгоре.

— Годината се обръща — каза тя. — Джунглата върви напред! Наближава времето на Новите думи. Този лист вече го е разбрал. Това е много хубаво!

— Тревата е суха — каза Маугли и откъсна няколко стръка. — Дори Пролетното око (едно малко восъчночервено цвете с форма на фуния, което расте из тревата), дори Пролетното око още не е разцъфтяло!... Ей, Багира, прилично ли е една черна пантера да лежи по гръб и да маха с лапи във въздуха като обикновена котка?

— Ауф! — само каза Багира. Изглежда си мислеше за други неща.

— Прилично ли е, казвам, за една черна пантера така да се прозява и да кашля, и да се търкаля! Не забравяй, че ние сме властелините на джунглата, ти и аз.

— Да, да, да, аз те чувам, човешко дете! — Багира бързо се извъртя и седна в праха върху разръфаните си черни хълбоци (тя тъкмо си сменяше зимната козина). — Разбира се, че ние сме властелините на джунглата. Кой е така силен като Маугли? Кой е така умен?

В гласа ѝ се вмъкна странна извивка и Маугли се обърна да види дали не му се подиграва, понеже джунглата е пълна с думи, които звучат по един начин, а смисълът им е друг.

— Та казвам, че ние несъмнено сме властелините на джунглата — повтори Багира. — Сгрехих ли нещо? Аз не знаех, че човешкото дете вече не стои на земята! Може би то хвърчи?

Маугли седеше, облегнал лакти на коленете си и загледан в утринната светлина, в долината. Долу някъде в гората една птичка с дрезгав, пронизителен глас се опитваше да подхване първите звуци на своята пролетна песен. Това беше само сянката на онази пълногласна лъкатушна мелодия, която щеше да запее по-късно, но Багира я чу.

— Та, както казах, приближава времето на Новите думи — изръмжа пантерата и изви опашка.

— Чух — отговори Маугли. — Багира, защо трепериш цялата? Слънцето е топло.

— Това е ферао, червеният кълвач — каза Багира. — Той не е забравил своята песен. Сега и аз трябва да си спомня моята! — И тя замърка и затананика, като прекъсваше от време на време и недоволна, започваше отново.

— Не виждам никакъв дивеч — мързеливо каза Маугли.

— Малко братче, да не би и двете ти уши да са запушени? Това не са думи за лов, а само моята песен, която искам да си приготвя предварително!

— Бях забравил. Аз ще позная кога е дошло времето на Новите думи, защото тогава ти и другите бягате от мен и ме оставяте самичък — доста ядно каза Маугли.

— Но, малко братче, наистина — започна Багира, — ние не винаги...

— Да, точно така правите! — Маугли гневно я стрелна с показалеца си. — Оставяте ме и аз, който съм Властелинът на джунглата, трябва да ходя сам! Не беше ли така миналата година, когато ми трябваше захарна тръстика от нивите на Човешката glutница? Изпратих вестител — теб изпратих! — при Хати и го помолих същата нощ да отиде и да набере с хората си от сладката трева!

— Той дойде едва след две нощи! — каза Багира и се посви. — А от онази дълга, сладка трева, която обичаш, беше набрал повече,

отколкото едно човешко дете би могло да изяде през всичките нощи на дъждовете. Аз не съм виновна в нищо.

— Той не дойде през нощта, когато му изпратих вест. Не, той тръбеше и тичаше, и ревеше през долините на лунна светлина. Дирята му беше колкото дирята на три слона, защото се криеше между дърветата. А после танцува на луната пред къщите на Човешката глутница! Аз го видях и въпреки това той не дойде при мен! Защо съм тогава Властелин на джунглата?

— Тогава беше времето на Новите думи — смирено каза пантерата. — Може би, малко братче, тогава не си го повикал достатъчно властно! Слушай как пее ферао!

Лошото настроение на Маугли сякаш се изпари.

Той се изтегна, подпря глава с ръце и затвори очи.

— Не знам, не ме интересува — каза сънливо той. — Да спим, Багира! Стомахът ми нещо тежи. Направи ми място за главата.

Пантерата пак легна с въздишка, защото слушаше как ферао упражнява отново и отново своята пролетна песен — песента за времето на Новите думи, както я наричаха те.

В индийската джунгла годишните времена преминават едно в друго почти без граници. Те сякаш са само две — дъждовно и сухо, но ако се вгледате внимателно, през дъждовните потоци и облаците прах ще откриете постоянния кръговрат и на четирите. Пролетта е най-хубава, понеже тук тя не покрива с нова зеленина и цветя голо поле, а трябва първо да измести и отстрани висящите, полузапазени остатъци от всякакви растения, които меката зима е пощадила, а после да подмлади и обнови полуоблечената овехтяла земя. Това тя прави така добре, че никъде в света няма пролет като пролетта в джунглата.

Настъпва ден, когато всичко се чувства уморено; дори и миризмите, които се носят в тежкия въздух, са стари и изветрели. Не може да се обясни защо е така, но се усеща. А после настъпва друг ден — за окото нищо не се е променило — и тогава всички миризми са вече нови и прекрасни, и мустаците на всички животни в джунглата потрепват чак до корените, и зимната козина пада от телата им на дълги, оръфани валма. После може да заръми лек дъждец и всички дървета, всички храсти, всички бамбуци, мъхове и растения със сочни листа се събуждат с оня шум на растежа, който почти бихте могли да чуете, а под този шум се надига денем и нощем едно дълбоко жужене.

Това е шумът на пролетта — трептящо бучене, което не идва нито от пчелите, нито от вятъра в клоните, нито от падащата вода, а е сякаш мъркането на топлия, щастлив свят.

До тази година Маугли винаги се бе радвал от смяната на годишните времена. Обикновено не друг, а той виждаше първото Пролетно око, едва забележимо между тревата, и първата върволица пролетни облаци, които не могат да се сравнят с нищо друго в джунглата. Гласът му ехтеше по влажните, озарени от звездите разцъфтели кътища, присъединяваше се към хоровете на големите жаби или пък се присмиваше на малките бухалчета, които бухаха през белите нощи. И той, както всички други, избираше пролетта, за да скита надалече — движеше се заради самата радост на движението, трийсет, четирийсет, петдесет мили от здрача до зорницата, а после се връщаше, задъхан и засмян, окичен с чудновати цветя. По време на тези диви пътешествия из джунглата четиримата не го следваха, а отиваха да пеят песни с другите вълци. Народът на джунглата напролет е много зает и Маугли го чуваше как грухти, пици или подсвирква, според природата си. Напролет гласовете на всички са различни от останалото време и може би затова наричат пролетта време на Новите думи.

Но, както каза и на Багира, тази пролет Маугли усещаше нещо ново в стомаха си. Откак кафяви петна нашариха бамбуковите храсти, той чакаше утрото, в което миризмите ще се променят. Когато обаче това утро настъпи и Мор, паунът, целият заблестял в бронзово, синьо и златно, го възвести из цялата мъглива гора Маугли отвори уста, за да предаде вестта нататък, но думите му заглъхнаха между зъбите. Обзе го едно чувство, което почна от пръстите на краката и стигна чак до косите му, чувство на мъка, и той се огледа, за да види дали не се е убол на някой трън. Мор възвести идването на новите миризми, другите птици го поеха, а от скалите край Вайнгунга се чу и дрезгавият крясък на Багира — нещо средно между вика на орел и цвиленето на кон.

Бандар-лог закрепяха и се разскачаха по напъпилите клони, а Маугли стоеше, пълните му гърди искаха да отвърнат на Мор, но се отпущаха с леки хълцания, сякаш мъката изкарваше навън дъха му.

Той се взря наоколо, но видя само кривящи се маймуни, скачащи по дърветата, и Мор, който, разперил целия блясък на опашката си,

танцуваше долу по склона.

— Миризмите се промениха — изкрещя Мор. — Добър лов, малко братче! Защо не отговаряш?

— Добър лов, малко братче! — изсвири Чил, лешоядът, и закръжи надолу заедно със своята женска. Те минаха толкова близко до носа на Маугли, че един кичур бели пухести пера замалко не го закачи.

Запръска лек пролетен дъжд — тук го наричат „еленски дъжд“ — прекоси цялата джунгла в ивица, широка половин миля, намокри новите листа, остави ги да кимат след него и с лека гръмотевица издъхна в двойна дъга. За миг пролетното жужене екна, после стихна, но сякаш всички в джунглата заговориха. Всички освен Маугли.

— Ядох добра храна — чудеше се той. — Пих хубава вода. Гърлото ми не гори и не се стеснява, както след ония лоши синкави корени, за които Оу, костенурката, ме излъга, че били добри за ядене. Но стомахът ми тежи и аз без причина наговорих груби неща на Багира и на мнозина други от джунглата и от моя народ! И сега ту ми е горещо, ту ми е студено, ту пък не ми е нито горещо, нито студено, а ме е яд на нещо, което не мога да видя. Хуху! Време е да изкарам едно тичане. Тази нощ ще мина хълмовете, да, ще си направя едно пролетно тичане до северните блата и обратно! Твърде дълго ловът ми е бил прекалено лесен. Четиримата ще дойдат с мен, защото, както я карат, скоро ще затлъстят като бели гъсеници!

Той ги повика, но никой от четиримата не отговори. Те бяха твърде далече, за да го чуят, и пееха пролетни песни — песни за луна и за елени — пееха заедно с цялата Глутница, тъй като през пролетта Народа на джунглата не прави разлика между нощта и деня. Той нададе остър вик, подобен на лай, но само дивата котка подигравателно му измяука в отговор — тя се провираше между клоните да търси ранни птичи яйца. Като я чу, Маугли се разтрепера от гняв и наполовина измъкна ножа си. После доби високомерен вид, макар че никой не можеше да го види, и свирепо закрачи надолу по хълма с вдигната брадичка и свъсени вежди. Но нито един от неговия народ не го попита нещо — всички бяха твърде заети със своите работи.

— Да — каза си Маугли, макар в дъното на душата си да знаеше, че не е справедлив. — Да! Ако дивите кучета дойдат от Декан или Червеното цвете затанцува между бамбуковите храсти, тогава цялата

джунгла идва при Маугли и го нарича с имена, големи като слон! А сега, понеже Пролетното око е цъфнало и понеже Мор, видите ли, играе своя пролетен танц и си показва голите крака, джунглата изведнъж побеснява като Табаки!... В името на бивола, с който съм откупен, аз Властелин на джунглата ли съм или не? Ей, мълчете! Какво правите там?

Два млади вълка от Глутницата се въртяха по една пътека и търсеха по-широко място да се бият. (Нали си спомняте, че Закона на джунглата забранява бой там, където Глутницата може да види.) Космите по шията им бяха щръкнали като тел, те лаеха и бясно се дебнеха кой да нападне пръв. Маугли скочи, хвана по едно от протегнатите гърла с двете си ръце и както често правеше при игрите си с Глутницата, очакваше животните да отхвъркнат назад. Но никога не се беше намесвал в пролетен бой. Двата вълка се хвърлиха напред, блъснаха го на земята, а после, без да кажат дума, се затъркаляха, вкопчени един в друг.

Маугли рипна на крака почти преди да беше паднал, и оголи както белите си зъби, така и ножа си. В този миг би убил и двете животни само защото се биеха, а той искаше да пазят тишина, макар че, според Закона, всеки вълк има право да се бие. Той затанцува край тях с приведени рамене и трептящата му ръка беше готова да нанесе двоен удар, щом мине първият жар на вълчото боричкане, но докато чакаше, сякаш цялата му сила го напусна, ножът се наведе надолу, той го прибра в калъфа и загледа.

— Трябва да съм ял отрова! — каза си той накрая. — Откак пръснах Съвета с Червеното цвете, откак убих Шир Хан, никой от Глутницата не е успявал да ме блъсне на земята! А тези са нищо и никакви малки ловци от опашката на Глутницата! Моята сила ме напусна и сигурно сега ще умра. О, Маугли, защо не ги убиеш и двамата?

Боят продължи, докато единият от вълците побягна, а Маугли седеше сам на изровената кървава земя и гледаше ту ножа си, ту ръцете и краката си, а непознатото чувство на мъка го заливаше все повече и повече, както водата залива паднало дърво.

Тази вечер той уби рано и яде малко, за да бъде в добро състояние пред своето пролетно тичане, и яде сам, понеже народът в джунглата бе зает да пее или да се бие. Това бе една истинска „бяла

нощ“, както ги наричат тук. От утрото насам зеленината бе сякаш израсла за цял месец. Маугли прекърши един клон, който вчерашния ден бе още покрит с жълти листа, и от него закапа мъзга. Мъховете се къдреха в краката му, дълбоки и топли, младата трева не бодеше с остри краища и всички гласове в джунглата ехтяха в общ акорд, сякаш луната бе докоснала огромна арфа — тази пълна луна на Новите думи, която разливаше светлината си по скали и езера, плъзгаше я между стеблата и лианите и я прецеждаше през милиони листа. Макар да беше нещастен, Маугли запя от радост, когато започна своето тичане. Това тичане приличаше повече на полет, защото той бе избрал дългия, спускащ се надолу склон, който води през сърцето на джунглата към северните блатата, и там гъвкавата почва заглушаваше стъпките му. Човек, израснал между човеци, би се препънал много пъти на измамната лунна светлина, но мускулите на Маугли, обучени от живота в джунглата, го носеха, сякаш бе перце. Ако някой гнил дънер или скрит камък се сринеше под петите му, той скачаше напред, без да падне, все със същата скорост — това не му костваше никакви усилия, нито пък мислеше за него. Когато се умори да тича по земята, той като маймуна протегна ръце към най-близката лиана, сякаш политна нагоре през тънките клони, и там продължи по горните пътища на дърветата, докато му омръзна — тогава пак се спусна долу по дългите, увиснали лиани. Минаваше през тихи топли долчинки, заобиколени от влажни скали, където едва дишаше от тежкия аромат на нощните цветя и разтворилите се пъпки на пълзящи растения, през тъмни горски булеварди, където лунната светлина падаше на ивици, правилни като квадратите на мраморен под в църквите, през гъсталаци, където мокра млада зеленина се изправяше до гърдите му и го прегръщаше през кръста, през хълмове, увенчани с остри скали, където скачаше от камък на камък между леговищата на уплашени малки лисици. Той едва дочуваше далечното „чрък-чрък“ на глигана, който си остриеше зъбите на някое дърво, а по-късно срещаше и самия звяр да драще и разкъсва червеникавата дървесна кора с разпенена уста и пламтящи очи. Или пък се отбиваше встрани, щом чуеше звука на тракащи рога и съскащо сумтене, и пробягваше край двойка обезумели елени, залитащи насам-натам с наведени глави, изцапани с кръв, която се чернееше на лунната светлина. Или пък чуваше от някой речен брод Джакала, крокодилът, да мучи като бик, или разтревожваше възел

отровни змии, но преди да могат да го ухапят, побягваше, пресичаше блестящия речен чакъл и отново влизаше дълбоко в джунглата.

Така тичаше той, от време на време викаше, от време на време запяваше и през тази нощ бе най-щастливото същество в джунглата, докато мирисът на цветята му подсказа, че е близо до блатата, а те бяха много отвъд най-далечните му ловни места.

И пак един Човек, израснал между Човеци, тук би потънал още на третата си крачка, но краката на Маугли сякаш имаха очи и скачаха от чим на чим и от бучка на бучка, без да търсят помощта на истинските очи. Той се насочи към средата на блатото, разтревожи със своя бяг патиците и седна на покрит с мъх дънер, потопен в черната вода. Навсякъде около него блатото беше будно, понеже напролет Птичия народ спи твърде малко и ятата цяла нощ прелитат нагоре-надолу. Но никой не забелязваше, че Маугли седи между високата тръстика, тананика песни без думи и оглежда твърдите си кафяви пети, да не би да се е забол някой трън. Цялата му мъка сякаш бе останала назад, в неговата джунгла, и той тъкмо започваше една песен, когато тя изведнъж се върна — сега десет пъти по-остра. За да развали всичко още повече, луната точно тогава залезе. Този път Маугли се изплаши.

— Тя била и тук! — каза той полугласно. — Тя ме е следвала. — И погледна през рамо, за да види дали не стои зад него. — Но тук няма никого!

Шумовете в блатото продължаваха, само че нито птиците, нито другите животни го заговаряха и новото чувство на мъка се разрасна.

— Сигурно съм ял отрова — каза си Маугли с отчаян глас. — Трябва по невнимание да съм ял отрова и моята сила ме напуска. Страхувах се и все пак не бях аз, който се страхуваше. Маугли се страхуваше, когато двата вълка се биеха, а Акела, дори Фао веднага биха ги усмирили! Въпреки това Маугли се страхуваше! Това е сигурен знак, че съм ял отрова!... Тези неща не интересуват джунглата! Те си пеят и си викат, и се викат и се бият, и тичат на групи под луната, а аз — хай-май! — аз умирам в блатото от отровата, която съм изял! — Той почувства такава скръб към самия себе си, че едва не заплака. — И после — продължи той, — ще ме намерят да лежа в черната вода! Не, ще се върна в моята джунгла и ще умра върху Скалата на съвета и Багира, която обичам, Багира може би, ако не крещи из долината, ще пази за малко останките, да не би Чил да постъпи с мен така, както

постъпи с Акела! Голяма топла сълза капна на коляното му и макар Маугли да беше нещастен, сега се почувства щастлив, че е толкова нещастен, ако бихте могли да разберете това обърнато наопаки щастие.

— Така както Чил, лешоядът, постъпи с Акела — повтори той, — оная нощ, когато спасих Глутницата от Дивите кучета! — После притихна за малко и си спомни последните думи на Единака, които и вие, разбира се, помните. — Тогава Акела ми каза много глупави неща, преди да умре, понеже, когато умираме, нашият стомах се променя. Той каза... Не, въпреки всичко аз съм от джунглата!

Той се бе възбудил от спомена за битката край Вайнгунга и извика на глас последните думи. Една дива биволица скочи на колене между тръстиките и изпръхтя:

— Човек!

— Уф! — каза Миса, дивият бивол (Маугли го чуваше как се обръща в локвата). — Това не е Човек! Това е само голият вълк от Сионийската глутница. В такива нощи той тича насам-натам.

— У ф! — каза биволицата и пак пъхна глава в тревата. — Аз помислих, че е Човек!

— Нали ти казвам, че не е Човек. Ей, Маугли, да няма опасност?

— „Ей, Маугли, да няма опасност?“ — подигравателно повтори момчето. — Само за това мисли Миса: да няма опасност! А за Маугли, който броди насам-натам в джунглата и наблюдава какво има, за него никой не се интересува!

— Колко силно вика! — каза биволицата. — Така викат те — презрително подметна Миса, — те, които само късат тревата, а не знаят как да я ядат! — За много по-малка обида — безмълвно изохка Маугли, — за много по-малка обида през последните дъждове прогоних Миса от локвата му и го яздох през блатата с юзда от тръстика!

Той протегна ръка да откъсне една от перестите тръстики, но я дръпна обратно и въздъхна. Миса продължи да преживя, а високата трева се разтвори там, където пасеше биволицата.

— Не, аз няма да умра тук — каза той гневно. — Да ми се подиграва Миса, който е от една кръв с Джакала и дивото прасе! Нека отида отвъд блатото, да видя какво ще стане по-нататък! Никога не съм имал такова пролетно тичане, и горещо, и студено едновременно. Ставай, Маугли!

Той не можеше да устои на изкушението да се промъкне през тръстиките до Миса и да го убие с върха на ножа си. Едрият, изкалян бивол изхвъркна от локвата като снаряд, а Маугли така се разсмя, че трябваше да седне на земята.

— Кажи сега, че голяят вълк от Сионийската глутница те е пасъл покрай блатото, Миса! — извика той.

— Вълк! Ти? — изфуча биволът и затъпка калта. — Цялата джунгла знае, че си бил пастирче на питомен добитък, също като хлапетата, които крещат в праха отгата нивите! Ти си от джунглата? Кой ловец би пропълзъл като змия между пиявиците и заради една мръсна шега, една шега на чакал, би ме посрамил пред моята биволица?... О, ела, ела тук на твърда земя и аз ще те... аз ще те... — Миса целият се разпени, защото имаше може би най-злия нрав от всички животни в джунглата.

Маугли го гледаше как пухти и фучи и очите му не променяха израза си. Той изчака да спре плющия дъжд от кал и каза:

— Каква Човешка глутница живее отгата блатата, Миса? Това е непознатата джунгла за мен.

— Върви тогава на север! — изрева ядосаният бивол, защото Маугли го беше боднал доста силно. — Това беше шега на голо биволарче! Върви и им я разкажи там, в селото край блатата!

— Човешката глутница не обича разкази от джунглата, Миса, пък и не мисля, че една дракотина повече или по-малко по твоята кожа заслужава да се занимавам с нея! Но ще отида да видя това село. Да, ще отида. Хайде, успокой се! Властелинът на джунглата не идва да те пасе всяка нощ!

Маугли стъпи върху треперещата почва край брега на блатото — знаеше, че тук биволът не ще посмее да го последва. После се затича нататък, смеейки се на Миса.

— Все пак моята сила не ме е напуснала съвсем — каза си той. — Отровата не е стигнала чак до кокала! Ей там, съвсем ниско, блести една звезда! — Той се втренчи между двете си полуотворени ръце. — В името на бивола, с който съм откупен, това е Червеното цвете. Червеното цвете, покрай което лежах някога, преди още да вляза в първата Сионийска глутница! Сега го видях и трябва да спра моето тичане!

Блатото свършваше в широка равнина — там блещукаше светлинката. Отдавна Маугли не се беше интересувал от човешките работи, но тази нощ блясъкът на Червеното цвете го притегляше, сякаш беше нов вид дивеч.

— Ще видя — каза си той, — дали се е променила Човешката глутница!

Той забрави, че вече не е в своята джунгла, където можеше да прави каквото иска, и безгрижно закрачи през росните треви. Стигна колибата, откъдето идеше светлината. Три-четири кучета лавнаха по него, понеже се намираше в покрайнините на някакво село.

— Хо! — каза Маугли, нададе дълбоко вълчо ръмжение, което накара кучетата да замлъкнат, и безшумно седна. — Да става каквото ще става. Маугли, защо си дошъл тук, в леговищата на Човешката глутница?

Той избърса устата си и се сети как един камък я беше ударил преди години, когато друга Човешка глутница го бе изгонила.

Вратата на колибата се отвори, една жена застана на прага и се загледа в тъмното. Заплака дете и тя каза през рамо:

— Спи! Някой чакал е събудил кучетата. Скоро ще съмне.

В тревата Маугли се разтрепера, сякаш имаше треска. Той веднага позна гласа, но за да бъде сигурен, извика тихо, учуден, че така бързо си спомня човешкия говор:

— Месуа! Ей, Месуа!

— Кой вика? — попита жената с треперещ глас.

— Забрави ли ме? — каза Маугли. Гърлото му беше сухо.

— О, ако си ти, как те бях нарекла? Кажи! Тя беше полузатворила вратата и притиснала ръка до гърдите си.

— Нату! Охе Нату! — отвърна Маугли, понеже, както знаете, с това име се обърна към него Месуа, когато той за пръв път отиде при Човешката глутница.

— Ела, сине мой! — повика го тя. Маугли пристъпи в светлото и загледа Месуа, жената, която беше добра към него и чийто живот преди време бе спасил. Сега тя беше остаряла и косата ѝ беше сива, но очите и гласът бяха същите. Като всяка жена, тя очакваше да види Маугли такъв, какъвто го помнеше, и погледът ѝ с удивление се местеше от неговите гърди чак до главата, която опираше в горния праг на вратата.

— Сине мой! — захълца тя и падна в краката на Маугли. — Но ти не си вече моят син! Ти си богът на горите! Ахай!

Така както стоеше в червената светлина на газената лампа — силен, висок и хубав, с дългата черна коса, разпиляна по раменете, с ножа, увиснал на врата, и чело, увенчано с венец от бял жасмин — той лесно можеше да бъде взет за някое диво божество от легендите за джунглите. Полузаспало на леглото, детето скочи и изпищя от ужас. Месуа се обърна да го успокои, а Маугли стоеше неподвижен, гледаше делвите за вода и гърнетата, и крината за житото, и всички други човешки неща, които се оказа, че добре помни.

— Какво ще ядеш? Какво ще пиеш? — промълви Месуа. — Всичко това е твое. На теб дължим живота си. Но наистина ли си този, когото наричах Нату, или си бог на горите?

— Аз съм Нату — каза Маугли. — Сега съм много далече от мястото, където живея. Видях тази светлина и дойдох насам. Не знаех, че си тук.

— След като отидохме в Канхивара — плахо каза Месуа, — моят мъж се залови за работа и понеже беше здрав и силен, накрая се сдобихме с малко земя. Не е така плодородна, както в старото село, но на нас не ни трябва много! На нас, двамата! — А къде е... къде е Човека, който изкопа оная дупка през нощта, когато се уплаши?

— Той умря. Преди година.

— А този? — Маугли посочи детето.

— Това е моят син, той се роди преди две години. Ако ти си бог, дай му Милостта на джунглата, за да бъде в безопасност между... между твоя народ, както ние през оная нощ бяхме в безопасност!

Тя вдигна детето, то вече беше забравило своя страх и посягаше към ножа на Маугли, за да си поиграе с него. Маугли много внимателно отклони малките пръстчета.

— Ако ти си Нату, когото отвялякоха тигрите — продължи задавено Месуа, — тогава той е твой по-малък брат! Дай му, като по-голям брат, своята благословия!

— Хай-май! Какво разбирам аз от това, което наричаш „благословия“? Не съм нито бог, нито негов брат, и... о, мамо, мамо, сърцето ми тежи!

Той потръпна и остави детето.

— Ще ти тежи, разбира се — каза Месуа и зашета между паниците и гърнетата. — Тичал си из блатата цяла нощ! Сигурно си хванал треска чак до костите!

Маугли се усмихна при мисълта, че нещо може да му навреди в джунглата.

— Сега ще запаля огъня и ти ще пиеш топло мляко! Махни тоя венец от жасмин, че миризмата му е много силна за такава малка колиба.

Маугли седна, захлупи лице в ръцете си и замърмори нещо. Странни усещания пробягваха през него, сякаш беше ял отрова; и му се виеше свят, и му беше лошо. Той взе да пие на дълги глътки топлото мляко; от време на време Месуа го потупваше по рамото, без да е сигурна дали е нейният син Нату от някогашните времена или някое вълшебно създание от джунглата, но се радваше да усети, че е от плът и кръв.

— Сине — каза тя най-после, а очите ѝ бяха пълни с гордост. — Някой казвал ли ти е, че ти си най-хубавият мъж?

— А? — попита Маугли, понеже, разбира се, никога не беше чувал такова нещо. Месуа се разсмя нежно и радостно. Изражението на неговото лице ѝ беше достатъчно.

— Значи аз съм първата? Така и трябва, макар че една майка рядко казва такива хубави неща на сина си. Ти си много хубав. Никога не съм виждала такъв мъж!

Маугли изви глава и се опита да се види през рамо, а Месуа пак прихна и се смя така дълго, че Маугли, без сам да знае защо, също бе принуден да се смее с нея, а детето тичаше от майка си към него и обратно и също се смееше.

— Не, ти не бива да се смееш на брат си! — каза Месуа и го вдигна до гърдите си. — Като станеш наполовина толкова хубав, ще те оженим за царската дъщеря и ще яздиш големи слонове!

На всеки три думи от разговора Маугли не разбираше поне една. След четиридесет мили тичане топлото мляко сега му действаше добре, той се сви и веднага заспа дълбоко, а Месуа отмахна косата от очите му, зави го с една черга и беше щастлива. Като истинско дете на джунглата, той спа цялата нощ и целия следващ ден, понеже инстинктите му, които никога не заспиваха напълно, му подсказваха, че нищо не го заплашва. Накрая се събуди със скок, от който цялата

колиба се разтресе — чергата върху лицето му го бе накарала да сънува, че е попаднал в капан — и застана, с ръка на ножа, с тежки сънливи очи, готов за всякакъв бой.

Месуа се засмя и сложи пред него вечеря. Имаше само няколко корави питки, опечени на димящ огън, малко ориз и кисели тамаринди — достатъчно, за да изтрае, докато убие нощната си плячка. Дъхът на росата откъм блатото го караше да се чувства гладен и неспокоен, той копнееше да довърши своето пролетно тичане, но детето не искаше да слезе от скута му, а Месуа настоя да срещне дългата му синьо-черна коса. И тя запя, докато го решеше, пееше малки безсмислени люлчени песни, ту го наричаше свой син, ту го молеше да подари от своята сила на детето. Вратата на колибата бе затворена, но Маугли чу един звук, който добре познаваше, и видя как челюстта на Месуа увисна надолу от ужас, когато под вратата се промъкна една голяма сива лапа. Отвън Сивия брат нададе сподавения жален вой на страх и тревога.

— Стой вън и чакай! Вие не дойдохте, когато ви виках — каза на вълчи език Маугли, без да обърне глава. Голямата сива лапа изчезна.

— Недей... недей довежда твоите слуги с теб! — помоли Месуа. — Аз... ние винаги сме живели в мир с джунглата!

— И ще живееш в мир — надигна се Маугли. — Спомни си онази нощ по пътя за Канхивара! Десетки от моя народ те следваха отпред и отзад. Но виждам, че дори през пролетта Народът на джунглата не винаги забравя. Майко, аз си отивам!

Месуа отстъпи боязливо. „Той наистина е бог на горите“ — помисли си тя, но когато ръката му посегна към вратата, майката в нея се хвърли напред и тя запрегръща врата на Маугли.

— Върни се! — прошепна тя. — Мой син или не, върни се, защото те обичам! Виж, на него също му е мъчно!

Детето плачеше, защото мъжът с лъскавия нож си отиваше.

— Върни се пак! — повтори Месуа. — И денем, и нощем, тази врата винаги е отворена за теб!

От гърлото на Маугли излизаха звуци, като че някой опъваше вътре струните и издърпваше гласа му навън, когато отговори:

— Сигурно ще се върна!

— А сега — каза той на прага и отмести главата на умилкващия се вълк. — Аз имам срещу теб няколко думи, Сиви брате! Защо никой от вас четиримата не дойде, когато ви виках преди толкова време?

— Преди толкова време? Та това беше едва снощи! Аз... ние пеехме в джунглата нови песни, понеже сега е времето на Новите думи. Не си ли спомняш?

— Вярно. Вярно.

— И щом изпяхме песните — усърдно продължи Сивия брат, — аз тръгнах по дирята ти. Аз избягах от всички други и тичах с все сила. Но какво си направил ти, малко братче, ти си ял и спал с Човешката глутница?

— Ако бяхте дошли, когато ви повиках, никога нямаше да се стигне до това! — каза Маугли и затича много по-бързо.

— А сега какво ще стане? — попита Сивия брат. Маугли отвори уста да му отвърне, но едно момиче с бяла дреха се появи на пътеката, която водеше от покрайнините на селото. Сивия брат веднага изчезна, а Маугли се сви безшумно в една нива с високо разлюляно жито. Можеше, кажи-речи, да го докосне с ръка, но топлите зелени стръкове се разтвориха пред лицето му и той изчезна като призрак. Момичето изпищя — то помисли, че наистина е видяло призрак, после дълбоко въздъхна. Маугли отвори с ръце стръковете и се загледа след него, докато то се скри.

— А сега не знам какво ще стане! — каза той и на свой ред въздъхна. — Защо не дойдохте, когато ви повиках?

— Но ние сме с теб, ние сме с теб! — измънка Сивия брат и облиза петите на Маугли. — Ние сме с теб винаги, освен по времето на Новите думи!

— А ще бъдете ли с мен, ако съм в Човешката глутница? — прошепна Маугли.

— Не бях ли с теб онази нощ, когато старата глутница те изгони? Кой те чакаше между нивите?

— Да, но сега? Наново?

— Не съм ли с теб тази нощ?

— Да, но наново и наново, и пак наново, Сиви брате?

Сивия брат замълча. После изръмжа на себе си:

— Черната има право!

— А какво е казала тя?

— Че накрая Човек при Човека отива. И Ракша, нашата майка, казваше...

— И Акела казваше същото оная нощ, след боя с Дивите кучета — промълви Маугли.

— Каза го и Каа, който е най-мъдър в джунглата.

— А ти какво ще кажеш, Сиви брате?

— Те веднъж те изгониха с тежки думи. С камъни те удряха по устата. Пратиха Булдео да те убие. Искаха да те хвърлят сред Червеното цвете. Не аз, а ти си казвал, че са лоши и безчувствени. Не аз — аз си вървя с моя народ — а ти накара джунглата да влезе при тях! Не аз, а ти съчини песен срещу тях, песен по-жлъчна от всичките ни песни срещу дивите кучета!

— Аз попитах, ти какво ще кажеш?

Те тичаха и разговаряха. Известно време Сивия брат препускаше мълчаливо, после каза между отделните скокове:

— Човешко дете... Властелине на джунглата... Сине на Ракша... Брате мой... Макар че за малко те забравих поради пролетта, твоята диря е моя диря, твоето леговище — мое леговище, твоята плячка — моя плячка, твойт смъртен бой — мой смъртен бой! Аз говоря сега и от името на другите трима! Но ти, ти какво ще кажеш на джунглата?

— Да, прав си! Щом видиш дивеча, няма защо да чакаш! Върви преди мен и събери всички при Скалата на съвета. Аз ще им кажа какво е в стомаха ми. Но те може и да не дойдат, по времето на Новите думи може и да ме забравят!

— Толкова ли си злопаменен? — озъби се през рамо Сивия брат и хукна напред, а Маугли замислен продължи.

През всяко друго време новината би събрала цялата джунгла и козината на всички щеше да настръхне, но сега животните бяха заети да гонят своята плячка и да се бият, и да убиват, и да пеят. Сивия брат тичаше от животно на животно и викаше:

— Властелинът на джунглата се връща при Човека. Елате при Скалата на съвета!

Но щастливите, разгорещени животни само отговаряха:

— О, той ще се прибере пак през летните горещини! Дъждовете пак ще го накарат да се прибере в своето леговище! Тичай и пей с нас, Сиви брате!

— Но Властелинът на джунглата се връща при Човека! — повтаряше Сивия брат.

— А? Бей? Айова? Та няма от това времето на Новите думи е лошо? — отговаряха те.

И когато Маугли със свито сърце се изкачи по добре познатите скали, там, на мястото, където за първи път бе доведен пред Глутницата, той намери само четиримата, Балугу, която беше почти ослепяла от старост, и тежкия, студенокръвен Каа, свит на пръстени върху празния камък на Акела.

— Значи твоята диря свършва тук, Човече? — каза Каа, а Маугли захлупи лице и се хвърли на земята. — Я извикай Думите! Ние сме от една кръв, ти и аз, Човек и змия!

— Защо не ме разкъсаха дивите кучета? — стенеше момчето. — Моята сила ме е напуснала и това не е от отрова! Денем и нощем чувам двойни крачки по моята диря! Когато обърна глава, сякаш някой в същия миг се е скрил от мен. Отивам да видя кой е зад дърветата, а той не е там. Аз надавам вик и никой не вика обратно, но сякаш някой ме е чул и задържал отговора. Лягам, но не мога да си почина. Тичам своето пролетно тичане, но не се успокоявам. Къпя се, но не ми става хладно. Когато убивам, ми се гади и не мога да се бия, освен когато убивам. Червеното цвете е в тялото ми, а в костите ми има вода, и... аз... аз не знам какво знам!

— Защо е нужно да се говори? — каза бавно Балугу и извърна глава натам, където лежеше Маугли. — Акела го изрече край реката: Маугли ще накара Маугли да се върне в Човешката глутница! И аз съм го казвала. Но кой слуша сега Балугу И Багира. Но къде е Багира тази нощ? И тя го знае! Такъв е Закона.

— Още когато се срещнахме в Студените дупки, аз го знаех, човече — каза Каа и се изви малко с мощните си пръстени. — Накрая Човек при Човека отива, макар джунглата да не го е изгонила!

Четирите вълка се спогледаха, после погледнаха Маугли удивени, но покорни.

— Значи все пак джунглата не ме изгонва! — изхълца Маугли.

Сивия брат и тримата други бясно заръмжаха.

— Докато ние сме живи, никой... — започнаха те, но Балугу ги прекъсна.

— Аз те учих на Закона. Сега е мой ред да говоря — каза тя. — И макар че не мога да видя камъните пред себе си, виждам надалече. Малко жабче, върви си по своята диря, направи си свое леговище

заедно с други от своята кръв, от своята глутница, от своя народ! А щом имаш нужда от лапи, от зъби, от очи или от дума, която бързо да бъде изпратена през нощта, то помни, че джунглата е твоя винаги, когато я повикаш!

— И средната джунгла е също твоя — каза Каа. — Не говоря за Малкия народ.

— Хай май, братя мои! — изплака Маугли и с ридание разпери ръце. — Аз не знам какво знам, аз не искам да отида, но нещо бута и двата ми крака! Как да напусна тези нощи?

— Не, слушай, малко братче! — повтори Балу. — В този лов няма нищо срамно. Когато изядем меда, ние оставяме празния кошер.

— Когато си хвърлим кожата — каза Каа, — не бива да влизаме отново в нея. Така е според Закона!

— Слушай, скъпи мой — каза Балу. — Тук няма нито дума, нито воля, които да те задържат. Погледни! Кой може да заповядва на Властелина на джунглата? Аз те видях да си играеш ей там с бели камъчета, когато беше малко жабче, и Багира, която те откупи с цената на един млад, току-що убит бивол, също те видя. От оня преглед само ние двете сме останали, защото Ракша, твоята Майка-вълчица, е мъртва, както и твоят Баща-вълк, и старата Глутница отдавна е мъртва. Ти знаеш къде отиде Шир Хан, Акела също умря между доулите, където щеше да умре и втората Сионийска глутница, ако не беше твоята мъдрост и сила! Накрая нищо не остава, нищо освен стари кости. Сега вече тук не е човешкото дете, което иска позволение да влезе в Глутницата, а Властелинът на джунглата, който си променя дирята. Кой може да заповядва на Човека?

— Да, но Багира и биволът, с който съм откупен? — каза Маугли. — Аз не бих могъл да...

Думите му бяха прекъснати — чу се рев и трясък сред гъсталака и оттам изскочи Багира, лека, силна и ужасна, както винаги.

— Затова — каза тя и протегна окървавената си дясна лапа, — аз не дойдох! Това беше дълъг лов, но сега той лежи мъртъв в храстите, един двегодишен бивол — биволът, който те освобождава, малко братче! Всички дългове са платени! За останалото аз мога само да повторя думите на Балу. — Тя близна крака на Маугли. — Помни, че Багира те обичаше! — извика и отскочи встрани. И долу, в подножието

на хълма, тя пак извика високо и проточено: — Добър лов по новата дияря, човешко дете! Помни, че Багира те обичаше!

— Ти чу — каза Балуг. — Повече няма какво! Върви си сега, но първо ела при мен, о мъдро малко жабче, ела при мен!

— Тежко е да си хвърлиш кожата! — каза Каа. Маугли плачеше с глава върху рамото на старата мечка и я прегръщаше, а Балуг се мъчеше немощно да го близне по крака.

— Звездите гаснат вече — каза Сивия брат и подуши утринния вятър. — Къде ще лежим днес, защото от днес нататък ще вървим по нови дияри?...

ПРОЩАЛНА ПЕСЕН

Това е песента, която Маугли чу зад себе си в джунглата, докато пак отиваше към къщата на Месуга.

*Балуг
Аз те водех, малки брате,
из пътеките познати —
спазвай в новата пътека
ти Закона на човека!
И макар да те оцапа —
слушай свойта мечка сляпа —
никога недей се спира,
а го следвай като дияря!
И когато с болки нови
твойта глутница те трови
или злобно ти се смее,
казвай: „Пак Табаки пее!“
И когато тя те мъчи,
казвай: „Шир Хан пак се пъчи!“
И когато с ножа крачиш,
пак Закона им да тачиш!
(Мед и корени в гората
пазят от беди децата!)*

С ветрове, води, треви
Джунглата след теб върви!
И това е последната приказка за Маугли.
Каа
Знай добре, че Яростта е яйцето на Страх!
Че не мига ли окото, то ще надделее злото!
Че върви Учивостта заедно със Смелостта!
И че твой е всеки друм и всеки кът — с открити
думи!

Над главата си не рипай, гнили клонища не пипай!
Глътката си премери ти по сърните и козите,
щом окото се забрави, гърлото ще се задави!
Спи в бърлоги най-потайни срещу врагове незнайни!
Кожата си ти изкъпвай и в мълчание пристъпвай!
С ветрове, води, треви Джунглата след теб върви!
Багира

Аз във клетка съм живяла,
хората съм опознала.
Знам — детето на Човека
следва своята пътека.
Никога недей се движи
с празно котешко безгрижие
и не влизай в мир глупешки
със Чакалите човешки!
Млъквай, щом ти викат бесни:
„Да вървим по дири лесни!“
Млъквай, щом от теб поискат
слабите да се потискат!
На маймуна не приличай
и в хвалби не се увличай!
Щом на лов се ти отправяш,
дирята да не преправяш —
нито вой, ни песен жива
настрани да те отбива!
С ветрове, води, треви
Джунглата след теб върви!
Тримата заедно

Там, където вечер свети и цъфти Червено цвете, и
започват страховете,

там, където в нощи черни сянка само ще се мерне и
ще чуеш стъпки верни, там, където в сутрин ранна Ще
те мъчи мъка странна като незарасла рана — с ветрове,
води, треви Джунглата след теб върви!

ЗА КНИГАТА И АВТОРА

Джоузеф Ръдиард Киплинг е роден през 1865 г. в индийския град Бомбай, където баща му бил директор на училище по изящни изкуства. В Индия момчето прекарва своя „златен век“, както по-късно Киплинг определя първите шест години от живота си. В родния дом той научава хинди и слуша омагьосан индийските приказки, разказвани му от неговата бавачка.

През 1871 г., както било прието сред британските семейства, малкият Ръдиард е изпратен заедно със сестра си в частен пансион в Англия. След райското великолепие на Индия Киплинг определя петте години в пансиона като „ад с всичките му мъки“. От 1878 до 1882 г. юношата учи във военноподготвителен колеж в Девъншир. Там започва първите си литературни опити, а директорът на колежа преценява веднага таланта му и го насърчава да пише.

На седемнадесет години Ръдиард Киплинг се връща в Индия (1882). Седем години работи като журналист, обикаля и опознава цялата огромна страна. Започва да пише поезия и публикува първите си разкази. В периода 1886–1888 издава четири книги, които му спечелват популярност дори в Англия. Като кореспондент на различни вестници предприема няколко големи пътувания до Япония, САЩ, Южна Африка, Нова Зеландия и Австралия.

През 1892 г. Киплинг се оженва за американката Каролина Болести.

Двамата решават да посетят Робърт Луис Стивънсън, автора на „Острова на съкровищата“, който по това време живее на остров Самоа в Тихия океан. Пътешествието пропада, защото банката, в която си държали парите, фалира. Младото семейство се премества да живее в Америка, където се ражда първото им дете — Джоузефин. По-късно семейството се увеличава с още едно момиче и едно момче. Киплинг започва да пише за детската публика. В две поредни години излизат сборниците с разкази: „Книга за джунглата“ (1894) и „Втора книга за

джунглата“ (1895), илюстрирани от бащата на писателя — Джон Киплинг.

През 1896 г. семейството се установява окончателно в Англия. При едно от пътуванията до САЩ малката Джоузефин се разболява от пневмония на парахода и умира. Това е много тежък удар за Киплинг. Неговите „Приказки“ (1902) са посветени на нея. Ръдиард Киплинг е автор на няколко романа, между които най-добрият е „Ким“ (1901).

През 1907 г. писателят получава Нобелова награда за литература. Славата и богатството му непрекъснато нарастват. Той е единственият английски автор, който приживе има четири пълни издания на своите произведения. Но в личен план преживява още една трагедия. Неговият единствен син пада убит на фронта в разгара на Първата световна война.

Ръдиард Киплинг умира през 1936 г. и е погребан в Уестминстърското абатство. От огромното му по обем творчество най-известни са двете книги за джунглата. Осемте разказа за Маугли се издават в цял свят като отделен роман. Така ги подрежда и Цветан Стоянов, който превежда историята на Маугли през 1967 година.

Източник: <http://bezmonitor.com>, август 2002

Издание:

ИК „Пан ’96“ София, 1997

Поредица „Вечните детски романи“

Редактор Цанко Лалев

Формат 84/108/32

Издателска къща „Пан ’96“, тел.: 974-31-65

Предпечат ЕТ „Катерина“, тел.: 57-67-62

Печат „Балканпрес“ — София

ISBN 954-657-097-4

Rudyard Kipling

THE JUNGLE BOOK

THE SECOND JUNGLE BOOK

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.